

Фурӯғи
Фаррухзод

Таваллуде
дигар

НАШРИ ДУВВУМ

НАШРИЕТИ «АДИБ»
ДУШАНБЕ — 1993

ББК 84.5 Эрон
Ф 36

Таҳияи *Наима Қаҳҳорова*
Муҳаррир *Ҳалима Шералиева*

*Фуруғ коромадтарин ва шоиртарин зани
диёри мо буд, ки беиғроқ касеро дар миё-
ни заводи пешин ва ё имрӯзин ҳамсанг
ва толми ӯ наметавонад ёфт.*

Муҳаммад Зухарӣ

СИТОРАИ ОСМОНИ ШЕЪР

Хонандаи азиз! Китобе, ки дар дасти туст, аз муборизаву
чустучӯхо, дардхову ранҷхо, аз ишқу нокомиҳо, розу ниёзхо ва
сузу гудози як зани соҳибдил накл мекунад.

Фуруғи Фаррухзод... Ту ин номро, албатта, борҳо шунидаӣ,
аз ашъори дилангези ӯ ба вачд омадаӣ. Ў ачаб зебову гуворо
шеър мегуфт! Дар тамоми лаҳзаҳои зиндагӣ ман уро ба ёд ме-
орам. Ашъораш барои ман як китоби зиндагист. Баҳору хазон,
қиссаи ҳирмону хичрон, ранҷи фироқу дарди иштиёқ, ғамҳои де-
рину дардҳои ширин, зарофату латофат, дилрабоиву фидокории
зан-модарро, маҳбубаро, ёро дарёфт мекунам. Ман солҳои зиёдест,
ки дар маҷаллаву рӯномаҳо ва маҷмуаҳо бо як ташнагиву дил-
бастагӣ шеъри уро, ҳарфи уро катра-катра аз дарёи ишқу завқи
шӯри ҷавониаш ҷамъ кардам. Ҳар кас, алаҳхусус дилбохтагон дар
шеъри ӯ ёре, ҳамдаме, ҳамрозе, ҳамсозе пайдо мекунанд. Ба қав-
ли шоира... «шеър барои ман мисли рафикест, ки вақте ба ӯ ме-
расам, метавонам роҳат ба ӯ дарди дил кунам. Як ҷуфтест, ки
комилам мекунад, розиям мекунад, бе он ки озорам бидиҳад».

Дар шеърҳои ин шоираи хушқареҳа оташе нухуфта аст, ки
шарори ӯ ба дили ҳар хонанда ва шунаванда бо ҳарорат ва ша-
ҳмати худ гармиву равшани мебахшад. Ў ошиқи зиндагист, ошиқи

субҳу шомгоҳон, резини борон, абрҳои саргардон, ошиқи озоди-
ну озодагист...

Ошиқам, ошиқи ситораи субҳ,
Ошиқи абрҳои саргардон.
Ошиқи рӯзҳои боронӣ,
Ошиқи ҳар чӣ номи туст бар он.

Фурӯғро ҳамватанонаш «малика ва ситораи шеър», «окилаи аср», «шоири бузург» ва «чехраи дурахшони шеъри имрӯзи Эрон» помидаанд. Ҳақ ба ҷониби онҳо. Бале, Фурӯғ ситораест, ки баробари дамидани субҳ аз дилу дидаҳо дур намеравад, балки ҳамоно нуру ҷило, дурахши осмонӣ медихад.

Бале чӣ тавр бигӯям, ки ин ситораи рахшон ба дунёи бебозгашт, ба ҷаҳони орому сокин, ба оромгоҳи абадӣ худ рафтааст. Гуё ӯ имруз ҳам бо мост, бо мо ҳарф мезанад, нфси дил мекунад.

Муқаррабону ёрон, дӯстону пайвандон ҳама дар сӯғвориҳои шоира бо дарду дарег аз ёддоштҳо, хотираҳо, боздиду мулоқотҳо ҳикоят кардаанд.

Фурӯғ кӣ буд? Маҷаллаи «Занн рӯз» пас аз марги шоира чунин навишта буд: «Сивудусола буд, ки бо шеъру зиндагӣ видоҳ гуфт ва низ бо дӯстону дӯстдорони шеъраш, ки кам набуданд. Сиву ду сол барои як инсон умри дарозе нест, лекин ҳар мисраи шеъри ӯ сола хоҳад буд ва умре аз барои ӯ, наслҳое, ки баъд аз мо хоҳанд омад. Шояд ўро на танҳо ба унвони як шоир, балки ҷуи зани озода ва озодаи ситонӣ хоҳанд кард...

Понздаҳуми даймоҳ 1313 (1935) буд, ки пой дар ҷаҳони шигифтангези мо ниҳод, ҷаҳоне, ки дар шеърҳои ӯ шигифтангезтараш мебинем. Ҷаҳоне, ки онро бо шеърҳои ӯ некутараш мешиносем.

Даврони куҷоӣ ва навҷавонияш дар хонаводаи маъмулӣ ва мутаваассит гузашт ва агар Фурӯғ дар солҳои бас кӯтоҳ тавонист худро ба авҷу камоле бирасонад ин ҳунар аз ҳуди ўст, ки зане нобиға будо ҳушманду ҳушёр.

Дар дабиристони «Хусрави Ховар» то класси саввум дарс хонд... Пас аз поёни класси саввуми дабиристон ба ҳунаристони бонувон рафт ва дар он ҷо ҳайётӣ ва паққоширо фаро гирифт. Хеле хуб ҳайётӣ мекард ва мегуфт: «вақте аз ҳайётӣ бармегар-

дам бехтар метавонам шеър бигӯям». Наққоширо хеле хуб ва роҳат мефаҳмид ва ҳис мекард. Рангро бисёр хуб мешинохт ва маҳсулаи дар тарроҳӣ чирадаст буд.

...Хеле зуд издивоч кард, хеле зуд аз ҳамсараш чудо шуд. Мухити ба бедод олудаи хонаи шавҳар барояш қафас буд ва Фуруғ тоби қафас ва маҳбас падошт. Аз издивочи худ писаре ба ном Қомёр дошт... Сездеҳ, чаҳордаҳсола буд, ки ба шеър гуфтаи оғоз кард. ...Ҳафтдаҳсола буд, ки нахустин маҷмӯаи ашъори хешро ба номи «Асир» чоп кард (1331) (1953). Ин китоб се сол баъд дубора чоп шуд. Бистуяксола буд, ки дуввумин маҷмӯаи ашъораш ба номи «Девор» чоп шуд. Ин ду маҷмӯа гурӯҳе кӯтаҳбинро алайҳи Фуруғ шӯронид. Носазоҳо ба ӯ доданд, ки шонстаи ҳудашон буд. Инак Фуруғ зане буд танҳо, оре танҳо дар баробари мардумоне, ки камин карда буданд, то бо тохтаи бар Фуруғ худро ба шӯҳрате бирасонанд... 10 сол пеш буд. Солҳое, ки ҳанӯз аз озодии эҷадӣ ҳарфе дар миён набуд, лекин Фуруғи бистуяксола дар баробари ҳамаи носазоҳо, таъну лаънҳо чунон рафтор кард, ки дархури зане озод ва озода буд. Дар соли 1336 (1958) ҳангоме ки бисту ду сол бештар надошт саввумин маҷмӯаи ашъори хешро ба номи «Несён» мунташир сохт. Дар соли 1337 (1959) ҳангоме ки бисту се сол дошт ба қорҳои синамоӣ наздик шуд ва ҳунари синамоӣ дар зиндагии ӯ ҷои ғиромӣ ёфт.

Дар зимистони 1343 (1965) чаҳорумин маҷмӯаи шеъри Фуруғи Фаррухзод ба номи «Таваллуде дигар» чоп шуд. «Таваллуде дигар» ҳодисаи фаромӯшношудани буд дар таърихи шеъри муосирӣ мо ва дар таърихи адабиёти мо.

...Фуруғ забони итолиёӣ ва олмониро тайи иқомати чандмоҳи худ дар авалин сафараш ба ин ду кишвар, ки дар соли 1336 (1958) буд, фаро гирифта буд ва ин ду забонро ба ҳубӣ ҳарф мезад, вале ба таҳсили мураттаб ва методикӣ забони англисӣ дар чаҳор соли охир ин забонро ҳам дар ҳарф задан ва ҳам дар навиштан ва тарҷума кардан хуб фаро гирифта буд. Намоишномаи «Ионнаи муқаддас»-и Бернард Шоуро ба форсӣ тарҷума карда буд, ки то ҳанӯз чоп нашуда. Тарҷумаи «Ионнаи муқаддас», ки шарҳи зиндагии Жанна д'Арк аст ба ин манзур буд, ки дар соли оянда ин намоишнома рӯи сахна биёяд ва ҳудаш меҳост нақши Жанна д'Аркро бозӣ кунад.

Дар тобистони соли 1343 (1965) «Баргузидаи ашъор»-и ӯ чоп шуд. Дар соли 1344 (1966) созмони ЮНЕСКО филми нимсоата аз зиндагии Фуруғ таҳия кард. Дар ҳамон сол Бернардо Берталучӣ яке аз коргардонҳои мавҷи Итолиё низ ба Техрон омад ва як филми якрубъисоата аз зиндагии Фуруғ сохт. ...Боз дар ҳамин сол аз ҷаҳор кишвар Олмон, Суед, Ингилистон ва Фронса ба Фуруғ пешниҳод шуд, ки иҷоза диҳад ашъорашро тарҷума ва чоп кунанд.

...Фуруғ дигар фақат моли мо набуд. Ҷаҳоне ӯро металабид ва эҳтиром мегузошт... Зиндагиаш чунин буд, пурбор, пурсамар, саршор аз талошу кӯшишу кор. Ва фаромӯш накунем, ки вақте марг ба суроғаш омад ҳанӯз сиву ду сол бештар надошт ва ба ин ҷо расида буд, ки гуфтем ва ёдгориҳои ин ҳама пурарҷ барои мо гузашта буд.

...Аз Фуруғ чандин шеър, ду сценария барои филм, ду румони ниматамом, теъдоди табло ва тарҳи наққошӣ ба ёдгор монд. Дӯстонаш дар назар гирифтаанд хонаашро китобхонае созанд. Бошад, ки ёдашу номашро наслҳои дигар низ гиромӣ шуморанд ва гиромӣ бод ёди ӯву номи ӯ».

Хонандан азиз! Ту андаке бешад ҳам бо зиндагии Фуруғ ошно шудӣ. Вале ман ӯро аз шеърҳоиаш мешиносам. Самимияти ӯро, начобати ӯро, шахсияти ӯро чун инсонии воло ва равшанбинӣ дар шеърҳоиаш пайдо кардаам.

Фуруғи Фаррухзод шоираест, ки ба ҷодаи шеър бо муҳолифатҳову мамониатҳои пуршӯре ворид шудааст, зеро ӯ дар ашъораш пардаи фиребу макрро пора сохта, аз эҳсоси худ бо мардон баробар сухан гуфта, дарду алами зан, нобаробарии ӯро бо як далерӣ ва ҷасорат ифода мекард мақоми занро дар ҷамъият болотар ва волотар аз ҳамагуна сарват медонист. Инчунин Фуруғи ошуфта ва печида қайду банду риё ва тазвирро шикаста ба ҳимояи ҳукуки зан бармехест ва имони комил дошт, ки зан низ чун мард метавонад дoston биновисад, тарҳе бисозад, нақше биёфарад, хулоса розу ниёз, эҳсосоти худро бо як дунё шӯру шавқ ба қалам орад. Ӯ меҳост, ки зани эронӣ аз илму ҳунар бархурдор ва бошарафу ифратнок бошад.

Аз баҳри ҳукуки хеш мекуш, эй зан,
Бинӣ ба ифтихори шараф ҷома ба тан.

Фуруғ худро дур аз шеър тасаввур карда наметавонист ва онро бехтарин меван рӯзгори худ медонист.

«Меҳоҳам шеър дасти маро бигирад ва бо худаш бибарад. Ба ман фикр кардану нигоҳ кардан, ҳис кардану диданро ёд бидиҳад ва ё ҳосили як нигоҳ, як фикр, як диди озмудае бошад... Ёри ман шеърӯ дилдори ман шеър, меравам то ба даст орам уро» — мегуяд шоира.

Фуруғ меҳост болу пар бароварда ба сӯи осмони шеър парвоз кунад ва гули хушбӯе дар гулшани шеър бошад.

Биё, бикшой дар, то пар кушоям
Ба сӯи осмони равшани шеър.
Чаро охир намехоҳӣ, ки бошам
Гуле хушбӯ миёни гулшани шеър?!
Нагу, шеъри ту сар то по гунаҳ буд,
Аз ин нангу гунаҳ паймонае деҳ.
Бихишту хуру оби кавсар аз ту,
Маро каъри чаҳаннам хонае деҳ!

Ҳамин ишқи шигифтангези шеър, синаву дили дардманду ғашафрӯз буд, ки у хонаи шавҳарро тарк кард, то озодона ба «бихишти ҷовидонӣ» ба назди осмону ситораҳо парвоз кунад «дардмандона лаззат бибарад ва хунармандона дард кашад». Ҳамин «ёру дилдор» буд, ки уро аз дидори писари ягонааш маҳрум сохта буд. У то вопасин рӯзҳои умраш нигарони фарзанди ҳақиқӣ буд. «Қомӣ як рӯз бузург хоҳад шуд ва маро чунон, ки ҳастаи хоҳад шинохт, на он тавр ки дар бораи ман ба ӯ талқин мекунад, ва маъсумияти уро бо тафтини беморонаи худ олуда месозанд» — гуфта буд Фуруғ.

Ин шеърро барои ту мегуям
Дар як ғуруби ташнаи тобистон.
Дар нимаҳои ин раҳи шумоғоз,
Дар кӯҳнагӯри ин ғами бепоён.

Бигзор сояи мани саргардон
Аз сояи ту дуру чудо бошад.
Ғӯзе ба ҳам расем, ки гар бошад
Қади байни мо, на ғайри худо бошад.

Рузе расад, ки чашми ту бо ҳасрат
Лағзад бар ин таронаи дардолуд.
Ўй маро даруни суҳанҳоям,
Гӯй ба худ, ки модари ман ӯ буд.

Фуруғ аз зан буданаш ифтихор мекард. Ӯ зане буд боғурур
на шарофатманд, шоирае буд беназир ва беҳамто, вале танҳо...

Ва ин манам
Зане танҳо
Дар останаи фасли сард...

Фуруғ шоирае буд, ки аз таъну лаъни мардум намеҳаросид,
фони мегуфт, вале ҳамеша аз танҳой, аз зиндагии малолувар, аз
дуруиву макру қачфаҳмиҳои баъзе афрод ранҷ мебурд ва ме-
гуфт: «Чӣ дунёи аҷибест. Ман аслан коре ба кори ҳеҷ кас надо-
рам ва ҳамин беозор будани ман ва бо худам будани ман боис
мешавад, ки ҳама дар бораам кунҷков бошанд. Намедонам чи
тавр бояд бо мардум бархӯрд кард?»

Асоси шеър бар таҳайюлот аст. «Зиндагии ҳақиқии ман та-
ҳайюли ман аст» — менависад Фуруғ. Пас у аз зиндагӣ чӣ ме-
ҳад?

Донӣ аз зиндагӣ чӣ меҳаҳам?
Ман ту бошам, ту, пой то сар ту.
Зиндагӣ гар ҳазорбора бувад
Бори дигар ту, бори дигар ту.

Агар мо ба ашъори Фуруғ назар афганем ба суҳулат дарме-
ёбем, ки шеърҳояш ҳама зиндагиашро фаро гирифтааст, зеро «зин-
дагиаш ҳунар буду ҳунараш зиндагӣ». Фуруғ дар маҷмӯаҳои худ
«Асир», «Девор», «Исён», изтиробу ҳаяҷон, сабру таҳаммул, монеа-
ҳо ва маҳдудиятҳо бо фикру диди занона ба қалам медиҳад.

Дар ин фикрам ману донам, ки ҳаргиз
Маро ёрон рафтаи э-ин қафас нест.
Агар ҳам марди зиндонбон бихоҳад,
Дигар аз баҳри парвозам нафас нест.

мегуяд шоира, пас «Девор»-ро шикаста

Дар гузашти пуршитоби лахзаҳои сард
Чашмҳои ваҳшии ту дар сукути хеш
Гирди ман девор месозад.
Меғурезам аз ту дар бераҳои роҳ,
То бубинам даштхоро дар ғубори моҳ

гуён «Исён» мекунад...

Ба лабҳои мазан қуфли ҳамуши,
Ки дар дил қиссае ноғуфта дорам.
Зи поям боз кун банди гаронро,
Ки ин роҳ асту ман ҳам раҳсипорам.

«Дар «Асир», «Исён», «Девор» ман фақат баёнкунандаи содда аз дунёи беруна будам,— навишта буд Фуруғ. Дар он замон шеър ҳанӯз дар ман ҳулул накарда буд, балки бо ман ҳамхона буд мисли шавҳар, мисли маъшук, мисли ҳаман одамхое, ки чанд муддат бо одам ҳастанд. Аммо баъдан шеър дар ман реша гирифт ва ба ҳамин далел мавзӯи шеър бароям иваз шуд. Дигар ман шеърро танҳо дар баёни як эҳсоси мунфариҷ дар бораи худам намедонистам, балки ҳар чи шеър дар ман бештар русух кард, ман парокандаатар шудам ва дунёҳои тозатаре кашф кардам».

Фуруғ дар ин се маҷмӯаи ашъораш «исёнгари суннатшикан» аст, гуноҳу ҳавас, тугъу андешаҳои роҳ бо сароҳат баён мекунад. Пас аз чопи ин се маҷмӯа шуруғи ғавғое бархост. Фошгуии Фуруғ, ҳамеша ҷӯё ва хостори нишқу дард буданҳои ӯ, «гунаҳ кардам, гуноҳи пур зи лаззат» гуфтаҳои ӯ барои мардуми солҳои 50—60 Эрон шигифтовар буд.

Ҳаргизам дар сар набошад фикри ном,
Ин манам, к-ни сон туро ҷӯям ба ком.
Хилвате меҳоҳаму оғуши ту,
Хилвате меҳоҳаму лабҳои ҷом.

Фуруғи ҳассос аз дуруйву найранги мардуми фитнакор, ки ба зоҳир ҳамдаму дар ботин аз фарти ҳақорат ба домонаш пириро мебастанд, ранҷ мекашид, фирор кардан меҳост:

Гурезонам аз ин мардум, ки бо ман
Ба зоҳир ҳамдаму якрағи ҳастанд.

Вале дар ботин аз фартӣ ҳақорат
Ба домонам дусад пироя бастанд.

Дар ҳақиқат шоираи тозанафас дар муҳити хеле дилгиркунанда ва тазъикдиҳанда умр ба сар мебард. Он фазои номусонд парӯ боли ӯро шикастан меҳост, фақат ҳасрат ва бо зулму бераҳмӣ дар набард будан ӯро аз заволи эҷодӣ наҷот дода метавонист. Худи Фуруғ аз андешаҳои баъзе кӯтаҳназарон огоҳ буд:

Бигзор зоҳидони сияҳдоман,
Расвои кӯю анҷуманам хонанд.
Номи маро ба нанг биёлоянд
Онон, ки офаридаи шайтонанд.

Фуруғ «Асир» буди роҳи чора ҷусту «Девор»-ро шикаст, «Исён» кард ва дар исёни худ «Таваллуде дигар» ёфт. Фуруғ дар «Таваллуде дигар» бо ҷашмандозии тозааш ба зиндагӣ, ба шеър, ба инсон, ситораҳо, ҳулоса ба ҳар ҷиз, ки ба ӯ лаззат ва масаррат мебахшид, арзи вучуд мекунад.

Вале ҷавҳари асосии шеъри ӯ ишқ аст. Ишқе, ки ӯро гоҳе ба исён меорад, гоҳе асир меафтад ва гоҳе ба вартаи ҳасрат ва нағмидӣ мебарад.

Аксари шеърҳои ӯ аз шавқу шӯри сӯзи ботинӣ, ишқу зебӣ, образҳои латифу оҳангҳои дилнишин саршор аст.

Фуруғи Фаррухзод дар тӯли умри кӯтоҳи худ бо бисёр ҳунарҳои зебо рабту низоме дошт. Парастии ишқ ва зебӣ, самият ва садоқати ӯ низ аз ин лиҳоз аст, ки ҳама ҷизро бо камтарин ҷузъиёташ бо ҷашми шоир, наққош ва синамогар мидид, дарк мекард ва ба қалам меод. Фуруғ аз устодони бузурги назми пешин Мавлоно Ҷалолиддини Румӣ ва Хоҷа Ҳофиз Шерозиро дӯст медошт. «Ҷомаҳои ин сухансароёни баном ва арҷманд барои ман ширинтарин таронаҳои оромбахши зиндагист. Эй қош, мета-вонистам мисли Ҳофиз шеър бигуям ва мисли ӯ ҳассосияте дошта бошам» — навишта буд Фуруғ. Аммо ин гуфтаи ӯ фурутане беш нест. Ӯ барҳақ ҳассосияти Ҳофиз, Мавлоно Ҷалолиддини Румӣ ва Абдуллои Ансориро дошт. Дар аксари шеърҳои ӯ ин ҳассосият-ро хонанда мушоҳида хоҳад кард, алалхусус дар маснавии «Оши-

кона»-аш. Барчастагнии шеъри Фуруғ дар самимият ва садоқати он аст.

Шеър бехтарин ифодакунандан хиссиёти латифи инсонӣ, забони розу ниёзҳои башар аст. Ин ҳама сузу мастӣ, шӯру шавқ ва гиромитарин андешаҳо дар сатрҳои рангини Фуруғи Фаррухзод шакл пазируфтаанд.

«Ман ҳамон қадар ба шеър эҳтиром мегузорам, ки як одами мазҳабӣ ба мазҳабаш. Гуфтани як шеъри хуб ҳамон қадар сахт аст ва ҳамон қадар диққат ва қору захмат меҷаҳад, ки як кашфи илмӣ... Ба як чизи дигар ҳам мӯътакидам ва он шоир будан дар тамоми лаҳзаҳои зиндагист...» — андеша меронад Фуруғ.

Сад дарег, Фуруғ чун ситораи зебое дурахшиду зуд аз дидаҳо ниҳон шуд.

Марги ман рӯзе фаро хоҳад расид,
Дар баҳоре равшан аз амвоҷи нур.
Дар зимистони ғуборолуду дур
Ё ҳазоне ҳолӣ аз фарёду шӯр.

навишта буд Фуруғ ҳанӯз соли 1957.

Ва пас аз 10 соли чопи ин шеър рӯзи душанбе 24-уми баҳманмоҳ соли 1345 (1967) соати чаҳоруними баъд аз зухр дар як тасодуми нақлиётӣ ба таври фоҷиавӣ вафот кард. Фуруғ барфро хеле дӯст медошт ва мегӯянд он рӯзе, ки ҷисми ӯро ба хок месупориданд, барф меборид. Ва гуё ҳама овозашро шунидаанд:

Мӯсапед, охир шудӣ, эй барф,
То саранҷомам ҷуниб дидӣ,
Дар дилам боридӣ, эй афсӯс,
Бар сари гурам наборидӣ...

«Медонӣ, ба ақидаи ман як ҳунарманд дар авҷ бимира, дар авҷи ҷавонӣ ва дар авҷи ҳунар», — мегуфт ба хоҳараш дар сӯҳбатҳои хосса Фуруғ. Бехтарин марғ, марғи онӣ аст. Ман ҳамеша аз худо меҷаҳам, ки маро марғи онӣ ва бидуни дард аз дунё бибарад». Билохира бе дард, поғаҳон гуё бо хоҳишу иродаи худ бо ҷаҳоне, бо мардуми ба кавли худаш «баҳбаҳти мафлуки бадҷин-

Марги Фуруғ барои ёрону дӯстон, алоқамандони шеърӣ у
як фоҷиае буд. «Техрон бидуми Фаррухзод холиву мотамзада
ни берӯх ба назар мерасад»,— навишта буд доктур Бароханӣ.

Инак 25 сол мегузарад аз марги фоҷиавӣ ва ҳасратбори зани
фирзона, зани суҳанваре, ки саропояш аз риштаҳои зарифу лати-
фи шеър ораста буд. Зане, ки синан аз ишқ моллом, дили аз
дирду ранҷо захмин, дили аз розу ниёзҳо, орзуву омолҳо сар-
шоре дошт.

25 сол бидуми у, вале бо шеърӣ у...

У сузу ишқ буд,
У оху нола буд,
У дарду ранҷ буд,
Дар ин харобанок
Гаронмоя ганҷ буд.

У нур буду равшании ҷовидона буд,
Пуршӯла аз таманнову шӯри занона буд.
Аммо зане, ки ҳар чӣ дилаш хост, қарду гуфт
В-аз ҳар муҳаннасе суҳане носазо шунуфт.
Эй кош, аз шӯчоати у буд андаке дар мардҳои мо,
Ё доштанд заррае аз кӯҳи дарди у номардҳои мо.

Эй қаҳрамони зиндагиву қаҳрамони марг,
Ман Қаҳрамон ба номаму ту Қаҳрамон ба қом
Эй кош, умри пурғаму пурдardu ранҷи ман
Мешуд ба ҷои зиндагии шодӣ ту тамом...
Лекин дареғу дард, ки дар интиҳоби хеш
Дажҳими марг
Ғофилу бераҳму кӯр буд...

Шоирӣ шаҳри Эрон Яздонбахши Қаҳрамон дар марсияи
«Ҳайф аз ту, эй Фуруғ» бо як сузу гудоз барҳақ уро «ганҷи га-
ронмоя», «равшании ҷовидона» ғомидааст.

Дигар у «ҳамраҳи қофилан шодӣ баҳор», бо шеърҳои пур-
аҳсосан, ки ҳамаро ба шӯру шааф оварда буд, барнамегардад.
Вале Фуруғи Фаррухзод бо шеърҳои худ дар дилу дидаи мардум
ҷовидона хоҳад монд.

Ҳоландаи азиз! Ин буд чанд андешаҳои ман дар бораи Фу-

Ман бо як ихлосмандӣ ба донишманди арчманд профессор
Аълоҳон Афсаҳзод, номзадҳои илми филология Ҷобулқо Додали-
шох, Файзалии Наҷмон ва ба дӯстам Азимқули Насимиён, ки ба
маҷмӯа ба назари интиқод нигариста, маслиҳатҳои пураарзиш до-
данд, шукр ва сипоси худро иброз медорам.

Наи́ма Қаҳҳорова

ШЕЪРҲО

Эй шеърҳои ман!
Эй шуълаҳои саркаши қалбе пур аз миҳан,
Эй нолаҳои зор!
Эй чилваҳои равшани як рӯи беқарор,
Эй хандаҳои шавқ!
Эй ашкҳои сабр!
Эй нағмаҳои шум!
Эй саҳнаҳои дард!
Он ҳамнишини гумшударо ҷустуҷӯ кунед
В-аз ишкҳои рафта ба ӯ гуфтугу кунед.

ШАВҚ

Ёд дорӣ, ки зи ман хандакунон пурсидӣ: —
Чӣ раҳоварди сафар дорам аз ин роҳи дароз?
Чехраамро бинигар, то ба ту посух гӯяд
Ашки шавке, ки фуру хуфта ба чашмони ниёз.

Чӣ раҳоварди сафар дорам, эй мояи умр?
Синаи сӯхта дар ҳасрати як ишқи муҳол.
Нигаҳи гумшуда дар пардаи рӯёии дур,
Пайкари мултаҳиб аз хоҳиши сузони висол.

Чӣ раҳоварди сафар дорам, эй мояи умр?
Дидагонӣ ҳама аз шавқи дарун пурушӯб.
Лаби гарме,
ки бар он хуфта ба уммеду ниёз
Бӯсае доғтар аз бӯсаи хуршеди ҷануб.

Эй басо, дар паи он ҳадя, ки зебандаи туст,
Дар дили кӯчаву бозор шудам саргардон.

Оқибат рафтаму гуфтам, ки туро ҳадя кунам—
Пайкареро, ки дар он шуъла кашад шавқи ниҳон.

Чу дар оина нигаҳ кардам, дидам, афсӯс,
Чилваи руи маро ҳачри ту коҳиш бахшид.
Даст бар домани хуршед задам, то бар ман
Аташу равшаниву сӯзишу тобиш бахшид.

Холиё, ин манам, ин оташи чонсӯз манам,
Эй умеди дили девонаи андӯҳнавоз!
Бозувонро бикушо, то ки аёнат созам,
Чӣ раҳоварди сафар дорам аз ин роҳи дароз.

БАРОИ ЯҚ ШОИР

Нағмаҳоят бо дили ман ошноист,
Эй нигоҳи хастаи дерошно.
Бар ду чашмам хира шав, то бингарӣ
Шуълаҳои саркаши меҳру вафо.

Бар ду чашмам хира шав, то бигсалам
Бандҳои иффату фарзонагӣ.
Масту мадҳуш аз шароби он нигоҳ
Баҳри оғушат кунам девонагӣ.

Бар ду чашмам хира шав, то шуълавор
Лаб бар он лабҳои хомушат ниҳам.
Бусамат девонаву масту хароб,
Чехра бар чехру баногушат ниҳам.

Дар миёни бозувонат бедарег
Чисми сӯзони маро пинҳон намо.
Аз таманнои нигоҳи пураташ
Пайкари доғи маро пинҳон намо.

Шоири ман, шоири дерошно,
Нағмаҳоят бо дили ман ошноист.
Чанг дар гесӯи афшонам бизан,
Қалби ман девонаи меҳру вафост.

Ишки ман афсонаи ҳар маҳфилест,
Беҳабар ҳастӣ аз ин девонагӣ.

Оҳ, агар дастам ба домонат расад,
Доди дил гирам аз ин бегонагӣ.

Шоири ман, бар ду чашмам хира шав,
Хира шав бар ин ду чашмам пуршарар.
То кушой пардаҳои розро
Хира, шав эй шоири ман, хиратар!

ЭЪТИРОФ

То ниҳон созам аз ту бори дигар
Рози ин хоҳири парешонро.
Мекашам бар нигоҳи нозолуд
Нарму сангин ҳичоби мижгонро.

Дил гирифтори хоҳиши чонсӯз
Аз худо роҳи чора меҷӯям.
Порсвор дар баробари ту
Сухан аз зӯҳду тавба меҷӯям.

Оҳ, ҳаргиз гумон мабар, ки дилам
Бо забонам рафику ҳамроҳ аст.
Ҳар чӣ гуфтам дурӯғ буд, дурӯғ!
Кай туро гуфтам он чи дилхоҳ аст.

Ту бароям тарона меҳонӣ,
Суханат ҷазбае ниҳон дорад.
Гӯиё хобаму таронаи ту
Аз ҷаҳони дигар нишон дорад.

Шояд инро шунидаӣ, ки занон
Дар дил «оре» «на» ба лаб доранд.
Заъфи худро аён намесозанд,
Роздору ҳамушу маккоранд.

Оҳ, ман ҳам занам, зане, ки дилаш
Дар ҳавои ту мезанад пару бол.
Дӯстат дорам, эй ҳаёли латиф,
Дӯстат дорам, эй умеди муҳол.

Кош бар сохили рӯде хомӯш
Атри мармузи гиёҳе будам.
Чу бар он чо гузарат меафтод,
Ба саропои ту лаб месудам.

Кош чун нои шубон мехондам
Ба навои дили девонаи ту.
Хуфта бар ҳавдачи маввоҷи насим,
Мегузаштам
зи дари хонаи ту.

Кош чун партави хуршеди баҳор
Саҳар аз панҷара метобидам.
Аз паси пардаи ларзони ҳарир
Ранги чашмони туро медидам.

Кош дар базми фурузандаи ту
Хандаи қоми шаробе будам.
Кош дар нимашабе дардолуд
Сустиву мастии хобе будам.

Кош чун оина равшан мешуд
Дилам аз нақши туву хандаи ту
Субҳгоҳон ба танам мелағзид
Гармии дасти навозандаи ту.

Кош чун барги хазон ракси маро
Нимашаб моҳ тамошо мекард.
Дар дили боғчаи хонаи ту
Шӯри ман валвала барпо мекард.

Кош чун ёди дилангези зане
Меҳазидам ба дилат пурташвиш.
Ногаҳон чашми туро медидам
Хира бар ҷилваи зебоии хеш.

Кош дар бистари танҳои ту
Пайкарам шамъи гунаҳ меафрӯхт,
Решаи зӯҳди туву ҳасрати ман
З-ин гунаҳкориин ширин месӯхт.

Кош аз шоҳаи сарсабзи ҳаёт
Гули андуҳи маро мечидӣ.
Кош дар шеърӣ ман, эй мояи умр,
Шӯълаи рози маро меидидӣ.

ПОСУХ

Бар рӯи мо нигоҳи худо ханда мезанад,
Ҳарчанд раҳ ба соҳили лутфаш набурдаем.
Зеро чу зоҳидони сияҳкори хирқапӯш
Пинҳон зи дидагонӣ худо май чахӯрдаем.

Пешонӣ ар зи доғи гуноҳе сияҳ шавад,
Беҳтар зи доғи меҳри намоз аз сари риё.
Номи худо набурдан аз он беҳ, ки зери лаб
Баҳри фиреби халқ бигӯӣ; «худо», «худо».

Моро чи ғам, ки шайх шабе дар миёни ҷамъ
Бар рӯямон бубаст ба шодӣ дари бихишт.
У мекушояд, ӯ ки ба лутфу сафои ҳеш
Гӯӣ, ки хоки тинати моро зи ғам сиришт.

Тӯфони таъна хандаи моро зи лаб нашуст,
Кӯҳему дар миёнаи дарё нишастаем.
Чун сина ҷои гавҳари яктои ростист,
З-ин рӯ ба мавҷи ҳодиса танҳо нишастаем.

Моем, мо, ки таънаи зоҳид шунидаем,
Моем, мо, ки ҷоман такво даридаем.
Зеро даруни ҷома ба ҷуз пайкари фиреб
З-ин ҳодиёни роҳ ҳақиқат надидаем!

Он оташе, ки дар дили мо шӯъла мекашид,
Гар дар миёни домани шайх уфтода буд.
Дигар ба мо, ки сӯхтаем аз шарори ишқ,
Номи гуноҳкоран расво надода буд.

Бигзор то ба таъна бигӯянд мардумон
Дар гуши ҳам ҳикояти ишқи мудомӣ мо.
«Ҳаргиз намирад он, ки дилаш зинда шуд ба ишқ.
Сабт аст дар ҷаридаи олам давоми мо¹».

¹ Байт аз Ҳофизи Шерозӣ.

Осмон ҳамчу сафҳаи дили ман
Равшан аз чилваҳои маҳтоб аст.
Имшаб аз хоби хуш гурезонам,
Қи хаёли ту хуштар аз хоб аст.

Хира бар сояҳои ваҳшии бед
Меҳазам дар сукути бистари хеш.
Боз дунболи нағмаи дилхоҳ
Мениҳам сар ба руи дафтари хеш.

Тани садҳо тарона мерақсад
Дар булӯри зарифи овоям.
Лаззати ношиносу руъёранг
Медавад ҳамчу хун ба рағҳоям.

Оҳ, гӯй зи даҳмаи дили ман
Руҳи шабгарди маҳ гузар карда,
Ё насиме дар ин раҳи матрук
Доман аз атри ёс тар карда.

Бар лабам шӯълаҳои бӯсаи ту
Мешукуфад чу лола гарми ниёз.
Дар хаёлам ситорае пурнур
Медурахшад миёни ҳолаи роз.

Ношиносе даруни синаи ман
Панҷа бар ҷангу рӯд месояд.
Ҳамраҳи нағмаҳои мавзунаш
Гуиё бӯи ӯд месояд.

Оҳ, бовар намекунам, ки маро
Бо ту пайвастанӣ чунин бошад.
Нигаҳи он ду ҷашми шурафкан
Сӯи ман гарму дилнишин бошад.

Бегумон з-он ҷаҳони руъёӣ
Зӯҳра бар ман фиғанда дидаи ишқ.
Менависам ба руи дафтари хеш: —
«Ҷовидон бошӣ, эй сапедаи ишқ!»

МАВЧ

Ту дар чашми ман ҳамчу мавче
Хурушандаву саркашу ношикебо,
Ки ҳар лаҳзаат мекашонад ба сӯе
Насими ҳазор орзуи фиребо.

Ту мавҷӣ,
Ту мавчиву дарёи ҳасрат маконат.
Парешони рангинуфукҳои фардо
Нигоҳи маҳолудаи дидатонат.

Ту доим ба худ дар ситезӣ,
Ту ҳаргиз надорӣ сукуне.
Ту доим зи худ мегурезӣ,
Ту он абри ошуфтаи нилгунӣ.

Чӣ мешуд, худоё,
Чӣ мешуд агар соҳиле дур будам?
Шабе бо ду бозуи бикшудаи худ
Туро мерабудам, туро мерабудам.

ШИКАСТИ НИЁЗ

Оташе буду фусурд,
Риштае буду гусаст.
Дил чу аз банди ту раст,
Чоми ҷодуии андуҳ шикаст.

Омадам, то ба ту овезам,
Лек дидам, ки ту он шоҳи бебаргӣ.
Лек дидам, ки ту бар чехраи уммедам
Хандаи маргӣ.

Ваҳ чи ширин аст
Бар сари гури ту, эй ишқи ниёзолуд,
Пой кубидан.

Ваҳ чи ширин аст
Аз ту, эй бӯсаи сӯзандаи марговар,
Чашм пушидан.

Ваҳ чи ширин аст
Аз ту бигсастану бо ғайри ту пайвастан,
Дар ба рӯи ғами дил бастан,
Қи бихишт ин қост
Ба худо, сояи абру лаби кишт ин қост.

Ту ҳамон беҳ, ки наяндешӣ
Ба ману дарди равонсузам.
Қи ман аз дард наёсоям,
Қи ман аз шуъла наяфрузам.

ШУКУФАИ АНДУҲ

Шодам, ки дар шарори ту месузам,
Шодам, ки дар хаёли ту мегирям.
Шодам, ки баъди васли ту боз ин сон
Дар ишки безаволи ту мегирям.

Пиндоштӣ, ки чун зи ту бигсастам,
Дигар маро хаёли ту дар сар нест.
Аммо чи гуямат, ки чуз ин оташ
Бар қони ман шарораи дигар нест.

Шабҳо чу дар канораи нахлистон
Қорун зи ранҷи худ ба хуруш ояд.
Фарёдҳои ҳасрати ман, гӯй,
Аз мавҷҳои хаста ба гӯш ояд.

Шаб лаҳзае ба соҳили у биншин,
То ранҷи ошқори маро бинӣ.
Шаб лаҳзае ба сояи худ бингар,
То рӯи беқарори маро бинӣ.

Ман бо лабони сарди насими субҳ
Сар мекунам тарона барои ту.
Ман он ситораам, ки дурахшонам
Ҳар шаб дар осмони сарои ту.

Ғам нест ғар кашида ҳисоре сахт
Байни ману ту пайқари сахроҳо.
Ман он қабутарам,
ки ба танҳои
Пар мекашам ба паҳнаи дарёҳо.

Шодам, ки ҳамчу шохан хушке боз
Дар шуълаҳои қаҳри ту месӯзам.
Гуй, ҳанӯз он тани табдорам,
К-аз офтоби шаҳри ту месӯзам.

Дар дил чӣ гуна ёди ту мемирад?
Ёди ту ёди ишқи нахустин аст.
Ёди ту он ҳазони дилангезест,
К-уро ҳазор чилваи рангин аст.

Бигзор, зоҳидони сияҳдоман
Расвои кӯю анҷуманам хонанд.
Номи маро ба нанг биёлоянд
Онон, ки офаридаи шайтонанд.

Аммо ман он шукуфани андӯхам,
К-аз шоҳаҳои ёди ту мерӯям.
Шабҳо туро ба гушаи танҳои
Дар ёди ошнои ту мечӯям.

ШЕЪРЕ БАРОИ ТУ

Ба писарам Комёр ва ба умеди рӯзҳои
оянда.

Ин шеърро барои ту меғӯям
Дар як ғуруби ташнаи тобистон.
Дар нимаҳои ин раҳи шумоғоз,
Дар кӯҳнагӯри ин ғами бепоён.

Ин охири таронаи лолоист
Дар пой гоҳвораи хоби ту.
Бошад, ки бонги ваҳшии ин фарёд
Печад дар осмони шабоби ту.

Бигзор сояи мани саргардон
Аз сояи ту дуру ҷудо бошад.
Рӯзе ба ҳам расем, ки гар бошад
Қас байни мо, на ғайри худо бошад.

Ман така додаам ба дари торик
Пешонии фишурдаи дардамо,

Месоям аз умед бар ин дар боз
Ангуштҳои нозуку сардамро.

Он доғи нангхурда, ки механдид
Бар таънаҳои беҳуда, ман будам.
Гуфтам, ки бонги ҳастии худ бошам,
Аммо дарегу дард, ки «зан» будам.

Чашмони бегуноҳи ту чун лағзад
Бар ин китоби дарҳами беғоз.
Исёни решадоори замонхоро
Бинӣ шукуфта дар дили ҳар овоз.

Ин ҷо ситораҳо ҳама хомӯшанд,
Ин ҷо фариштаҳо ҳама гирёнанд.
Ин ҷо шукуфаҳои гули марям
Беқадртар зи хори биёбонанд.

Ин ҷо нишаста бар сари ҳар роҳе
Деви дуругу нангу риёкорӣ.
Дар осмони тира намебинам
Нуре зи субҳи равшани бедорӣ.

Бигзор то дубора шавад лабрез
Чашмони ман зи донаи шабнамҳо.
Рафтам зи худ,
ки парда барандозам
Аз чехраи поки ҳазрати марямҳо.

Бигастаам зи соҳили хушномӣ,
Дар синаам ситораи тӯфон аст.
Парвозгоҳи шӯълаи ҳашми ман
Дардо, фазои тираи зиндон аст.

Ман такя додаам ба даре торик
Пешонии фишурда зи дардамро.
Месоям аз умед бар ин дар боз
Ангуштҳои нозуку сардамро.

Бо ин гуруҳи зоҳиди зохирсоз
Донам, ки ин ҷидол на осон аст.
Шаҳри ману ту,
тифлаки ширинам,
Дерест, к-ошёнаи шайтон аст.

Рӯзе расад, ки чашми ту бо ҳасрат
Лағзад бар ин таронаи дардолуд.
Ќӯй маро даруни суханҳоям,
Гӯй ба худ, ки модари ман ӯ буд.

БА ХОҲАРАМ

Хез аз чо, паи озодии хеш,
Хоҳари ман, зи ҷӣ рӯ хомӯшӣ.
Хез аз ҷой, ки бояд з-ин пас
Хуни мардони ситамгар нӯшӣ.

Кун талаб ҳаққи худ, эй хоҳари ман,
Аз касоне, ки заифат донанд.
Аз касоне, ки ба сад ҳиллаву фан
Гушаи хона туро биншонанд.

То ба кай дар ҳарами шахвати мард
Мояи ишрату лаззат будан?
То ба кай ҳамчу канизе бадбахт
Сари мағрур ба пояш судан?

То ба кай дар раҳи як лукмаи нон
Сиғаи ҳочии садсола шудан?
Хуввуи дувуму саввум дидан,
То ба кай зулму ситам, хоҳари ман!

Бояд ин нолаи ҳашмолудат
Бегумон наъраву фарёд шавад.
Бояд ин банди гарон пора кунӣ,
То туро зиндагӣ озод шавад.

Хез аз ҷою бикан решаи зулм,
Роҳате бахш дили пурхунро.
Ҷаҳд кун, ҷаҳд, ки тағир диҳӣ
Баҳри озодии худ қонунро.

ДЕВОР

Дар гузашти пуршитоби лаҳзаҳои сард
Чашмҳои ваҳшии ту дар сукути хеш
Гирди ман девор месозад,
Мегурезам аз ту дар бироҳҳои роҳ.

То бубинам даштхоро дар ғубори мох,
То бишӯям тан ба оби чашмаҳои нур.
Дар маҳи рангини субҳи гарми тобистон
Ўр кунам домон зи савсанҳои саҳроӣ.
Бишнавам бонги хурусонро зи боми кулбаи деҳқон.

Мегурезам аз ту, то дар домани саҳро
Сахт бифшорам ба руи сабзаҳо поро,
Ё бинӯшам шабнами сарди алафхоро.

Мегурезам аз ту то дар сохиле матрук
Аз фазои саҳраҳои гумшуда дар абри торике
Бингарам ракси даворагези тӯфонҳои дарёро.

Дар ғурубe дур
Чун кабутарҳои ваҳшӣ зерӣ пар гирам
Даштхоро, кӯххоро, осмонхоро.
Бишнавам аз лобалои буттаҳои хушк
Нағмаҳои шодии мургони саҳро.

Мегурезам аз ту то дур аз ту бигшоям
Роҳи шаҳри орзухоро.
Ба даруни шаҳр...
Қуфли сангини тилоиқасри рӯёро.

Лек чашмони ту бо фарёди хомӯшаш
Роҳхоро дар нигоҳам тор месозад.
Ҳамчунон дар зулмати розаш
Гирди ман девор месозад.

Окибат як рӯз
Мегурезам аз фусуни дидаи тардид,
Метаровам ҳамчу атре аз гули рангини рӯёҳо,
Меҳазам дар мавҷи гесуи насими шаб.
Меравам то сохили хуршед,
Дар ҷаҳоне хуфта дар оромише ҷовид.

Нарм мелағзам даруни Бистари абре тилоиранг,
Панҷаҳои нур мерезад ба руи осмони шод
Тарҳи беҳанг.

Ман аз он ҷо сархушу озод
Дида медӯзам ба дунёе, ки чашми пурфусуни ту
Роҳдошро ба чашмам тор месозад.

Дида медузам ба дунёе, ки чашми пурфусун,
Хамчунон дар зулмати розаш
Гирди он девор месозад.

ҚАҲР

Нигаҳ дигар ба сӯи ман чӣ мекунӣ?
Чу дар бари ракиби ман нишастай.
Ба ҳайратам, ки баъд аз он фиребҳо
Ту ҳам паи фиреби ман нишастай!

Ба чашми хеш дидам он шаб, эй худо,
Ки чоми худ ба чоми дигаре задӣ.
Чу «фоли Ҳофиз» он миёна боз шуд.
Ту фоли худ ба номи дигаре задӣ.

Бирав, бирав, ба сӯи ӯ, маро чӣ гам,
Ту офтобӣ, ӯ замин, ман осмон.
Бар ӯ битоб, з-он ки ман нишастаам
Ба ноз рӯи шонаи ситорагон.

Бар ӯ битоб з-он ки гиря мекунад
Дар ин миёна қалби ман ба ҳоли ӯ.
Қамоли ишқ бошад ин гузаштҳо,
Дили ту моли ман, тани ту моли ӯ.

Ту, ки маро ба пардаҳо кашидай,
Чӣ гуна раҳ набурдаӣ ба рози ман?
Гузаштам аз тани ту з-он ки дар ҷаҳон
Тане набуд мақсади ниёзи ман.

Агар ба сӯят инчунин давидаам,
Ба ишқ ошиқам, на бар висоли ту.
Ба зулмати шабони бефуруғи ман
Хаёли ишқ хуштар аз хаёли ту.

Кунун, ки дар канори ӯ нишастай,
Туву шаробу давлати висоли ӯ!
Гузашта рафту он ҷасона кӯҳна шуд,
Тани ту монду ишқи безаволи ӯ!

ЃДИ ЈАК РУЗ

Хуфта будему шуои офтоб
Бар саропомон ба нармӣ меҳазид.
Руи қошиҳои айвон дасти нур
Сояҳомонро шитобон мекашид.

Мавҷи рангини уфуқ поён надошт,
Осмон аз атри рӯз оғанда буд.
Гирди мо гӯй харири абрҳо
Пардаи нилуфарӣ афганда буд.

«Дӯстат дорам» ҳамушу хастаҷон
Боз ҳам лағзид бар лабҳои ман.
Лек гӯй дар сукути нимарӯз
Гум шуд аз беҳосилӣ овои ман.

Нола кардам: Офтоб, эй офтоб,
Бар гули хушкидае дигар матоб.
Ташналаб будему ў моро фирефт
Дар кавири зиндагонӣ чун сароб.

Дар хутути чеҳрааш ногаҳ хазид
Сояҳои ҳасрати пинҳони ӯ.
Чанг зад хуршед бар гесӯи ман
Осмон лағзид дар чашмони ӯ.

Оҳ... кош он лаҳза поёне надошт,
Дар ғами ҳам маҳву расво мешудем.
Кош бо хуршед меомехтем,
Кош ҳамранги уфукҳо мешудем!

АНДУХПАРАСТ

Кош чун поиз будам,
Кош чун поиз хомушу малолангез будам.
Баргҳои орзуҳоям якояк зард мешуд,
Офтоби дидагонам сард мешуд,
Осмони синаам пурдард мешуд.
Ногаҳон тӯфони андӯхе
ба ҷонам ҷанг мезад.

Ашкҳоям ҳамчу борон
Доманамро ранг мезад.

Ваҳ, чӣ зебо буд агар поиз будам,
Ваҳшиву пуршӯру рангомез будам.
Шоире дар чашми ман мехонд шеъре осмонӣ,
Дар канорам қалби ошиқ шуъла мезад.
Дар шарори оташи дарди нӣхонӣ
Нағмаи ман
Ҳамчу овои насими паршикаста
Атри ғам мерехт бар дилҳои хаста.
Пеши рӯям:
Чехраи талхи зимистони ҷавонӣ
Ќушти сар:
Ошӯби тобистони ишқи ногаҳонӣ
Синаам:
Манзиляҳои андӯху дарду бадгумонӣ,
Кош чун поиз будам, кош чун поиз будам.

ЗИНДАГӢ

Оҳ, эй зиндагӣ манам, ки ҳанӯз
Бо ҳама пучӣ аз ту лабрезам.
На ба фикрам, ки ришта пора кунам,
На бар онам,
ки аз ту бигрезам.

Ҳама зарроти ҷисми хокии ман
Аз ту, эй шеъри гарм, дар сӯзанд.
Осмонҳои софро монанд,
Қи лаболаб зи бодаи рӯзанд.

Бо ҳазорон ҷавона мехонад
Буттаи настаран суруди туро.
Ҳар насиме,
ки мевазад дар боғ,
Мерасонад ба ӯ дуруди туро.

Ман туро дар ту чустучу кардам,
На дар он хобҳои рӯёӣ.
Дар ду дасти ту сахт ковидам,
Пур шудам,
пур шудам зи зебой.

Пур шудам аз таронаҳои сиёҳ,
Пур шудам аз таронаҳои сапед,
Аз ҳазорон шарораҳои ниёз,
Аз ҳазорон ҷарақаҳои умед.

Хайф аз он рӯзо, ки ман бо хашм
Ба ту чун душмане назар кардам.
Пуч пиндоштам фиреби ту ро,
Зи ту мондам, ту ро ҳадар кардам.

Гофил аз он, ки ту ба ҷоиву ман
Ҳамчу оби равон, ки дар гузарам.
Гум шуда дар ғубори шуми завол
Раҳи торики марг месипарам.

Ох, эй зиндагй,
ман оинаам,
Аз ту чашмам пур аз нигоҳ шавад.
Варна гар марг бингарад дар ман
Руи оинаам сиёҳ шавад.

Ошиқам,
Ошиқи ситораи субҳ,
Ошиқи абрҳои саргардон.
Ошиқи рӯзҳои боронӣ,
Ошиқи ҳар чӣ номи туст бар он.

Мемакам бо вучуди ташнаи хеш
Хуни сузони лаҳзаҳои туро.
Ончунси аз ту ком мегирам,
То ба хашм оварам худои туро!

СУРУДИ ЗЕБОЙ

Шонаҳои ту
Ҳамчу саҳраҳои саҳту пурғурур,
Мавҷи гесувони мағ дар ин нишеб
Сина мекашад чу обшори нур.

Шонаҳои ту
Чун ҳисорҳои қалъаи азим,
Ракси риштаҳои гесувони ман бар он
Ҳамчу рақси шоҳаҳои бед дар кафи насим.

Шонаҳои ту -
Бурҷҳои оҳанин,
Чилваи шигарфи хуну зиндагӣ
Ранги он ба ранги мичмаре мисин.

Дар сукути маъбади ҳавас
Хуфтаам канори пайкари ту беқарор.
Чои бусаҳои ман ба руи шонаҳот
Ҳамчу чои неши оташини мор.

Шонаҳои ту
Дар хуруши офтоби доғи пуршукух,
Зери донаҳои гарму равшани арақ,
Барқ мезанад чу қўллаҳои кўҳ.

Шонаҳои ту
Қиблагӯҳи дидагони пурниёзи ман,
Шонаҳои ту
Мӯҳрасанги намози ман.

ЧУНУН

Дили гумроҳи ман чӣ хоҳад кард
Бо баҳоре, ки мерасад аз роҳ?
Ё ниёзе, ки ранг мегирад
Дар тани шоҳаҳои хушку сиёҳ?

Дили гумроҳи ман чӣ хоҳад кард?
Бо насиме, ки метаровад аз он
Бӯи ишқи кабутари ваҳшӣ,
Нафаси атрҳои саргардон.

Лаби ман аз тарона месӯзад,
Синаам ошикона месӯзад.
Пӯстам мешикофад аз ҳаяҷон,
Пайкарам аз ҷавона месӯзад.

Ҳар замон мавҷ мезанам дар хеш,
Меравам,

меравам ба чои дур
Буттае гар гирифтаи хуршед
Сари роҳам нишаста дар таби нур.

Дашти бетоби шабнамолуда
 Чӣ касеро ба хеш меҳонад?
 Сабзаҳо лаҳзае хамӯш,
 хамӯш
 Он ки ёри ман аст, медонад.

Дар баҳор у зи ёд хоҳад бурд
Сардиву зулмати зимистонро.
Мениҳад рӯи гесувонам боз
Тоҷи гулпунаҳои сӯзонро.

Ман ҳазам ҳамчу мори табдоре
Бар алафҳои хиси тозаи сард.
Оҳ бо ин хурушу ин тугён
Дили гумроҳи ман чӣ хоҳад кард?

Дидагони ту дар коби андух
 Сарду хомӯш
 Хуфта буданд
 Зудтар аз ту ногуфтаҳо
 Бо забони нигаҳ гуфта буданд.

32

Мерахидӣ.

Ёдам омад,

ки рӯзе дар ин роҳ

Ношикебо маро дар паи хеш

Мекашидӣ,

Мекашидӣ.

Охирин бор,

Охирин бор,

Охирин лаҳзаи талхи дидор,

Сар ба сар пуч дидам ҷаҳонро.

Бод нолиду ман гӯш кардам

Ҳиш-ҳиши баргҳои ҳазонро.

Боз хондӣ,

Боз рондӣ,

Боз бар тахти оҷам нишондӣ.

Боз дар коми мавҷам кашондӣ,

Гарчи дар парниёни ғаме шум

Солҳо дар дилам зистӣ ту,

Оҳ, ҳаргиз намедонистам аз ишк

Чистӣ ту?

Кистӣ ту?!

САДО

Дар он ҷо, бар фарози қуллаи кӯҳ

Ду поям хаста аз ранҷи давидан.

Ба худ гуфтам, ки дар ин авҷи дигар

Садоямро худо хоҳад шунидан.

Ба сӯи абрҳои тира пар зад

Нигоҳи равшани уммедворам.

Зи дил фарёд кардам, к-эй худованд,

Ман ўро дӯст дорам, дӯст дорам!

Садоям рафт то аъмоқи зулмат,

Ба ҳам зад хоби шуми ахтаронро.

Ғуборолудаву бетоб кӯбид

Дари заррини қасри осмонро.

Малоик бо ҳазорон дасти кӯчак

Қулуни саҳти сангинро кашиданд.

Зи тӯфони садои бешикебам
Ба худ ларзида,
дар абре хазиданд.

Сутунҳо ҳамчу морон печ дар печ,
Дарахтон дар маҳи сабзе шиновар.
Садоям пайкарашро шустушӯ дод
Зи хоки раҳ, даруни ҳавзи кавсар.

Худо дар хоби руъёбори худ буд,
Ба зери пилкҳо пинҳон нигоҳаш.
Садоям рафту бо андӯх нолид
Миёни пардаҳои хобгоҳаш.

Вале он пилкҳои нукраолуд,
Дареғо, то сахаргаҳ баста буданд.
Сабук чун гушмоҳиҳои соҳил
Ба руи дидааш биншаста буданд.

Садо сад бор навмедона бархост,
Ки осӣ гардаду бар вай битозад.
Садо меҳост то бо панҷаи ҳашм
Ҳарири хоби уро пора созад.

Садо фарёд мезад аз сари дард:
Ба ҳам кай резад ин хоби тилоӣ?
Ман ин ҷо ташнаи як чуръаи меҳр,
Ту он ҷо хуфта бар тахти худой?!

Магар чандон тавонад авҷ гирад
Садое дардманду меҳнатоилуд?
Чу субҳи тоза аз раҳ боз омад,
Садоям аз садо дигар тихӣ буд.

Вале ин ҷо ба сӯи осмонхост
Ханӯз ин дидаи уммедворам.
Худоё, ин садоро мешиносӣ?
Ман уро дӯст дорам, дӯст дорам.

БУЛУРИ РУЪЁ

Мо така дода нарм ба бозӯи якдигар,
Дар рӯҳамон таровати маҳтоби ишқ буд.
Сарҳоямон чу шоҳае сангин зи бору барг
Хомуш бар остонаи меҳроби ишқ буд.

Ман ҳамчу мавҷи абри сапеде канори ту
Бар гесӯям нишаста гули марями сапед.
Ҳар лаҳза мечакид зи миҷғони нозукам
Бар барги дастҳои он шабнами сапед.

Гӯй фариштағони худо дар канори мо
Бо дастҳои кӯчакашон ҷанг мезаданд.
Дар атри ӯду нолаи испанду абри дуд
Меҳрбро зи покии худ ранг мезаданд.

Пешонии баланди ту дар нури шамъҳо
Орому ром буд чу дарёи равшанӣ.
Бо соқҳои нуқранишонаш нишаста буд
Дар зери пилҳои ту рӯёи равшанӣ.

Ман ташнаи садои ту будам, ки месуруд
Дар гушам он каломи хуши дилнавозро.
Чун кудакон, ки рафта зи худ гӯш мекунанд
Афсонаҳои кӯҳнаи лабрези розро.

Он гаҳ дар осмони нигоҳат кушуда гашт
Боли булӯри қавси қузаҳои ранг-ранг.
Дар сина қалби равшани меҳроб метапид,
Ман шӯълавар дар оташи он лаҳзаи диранг.

Гуфтам ҳамӯш «оре»-ву ҳамчун насими субҳ
Ларзону бекарор вазидам ба сӯи ту.
Аммо ту ҳеҷ будиву дидам ҳанӯз ҳам
Дар сина ҳеҷ нест ба ҷуз орзуи ту.

ЗУЛМАТ

Чӣ гурезет зи ман?
Чӣ шитобет ба роҳ?
Ба чӣ хоҳӣ бурдан
Дар шабе ин ҳама торик паноҳ?

Мармарин паллаи он ғурфаи оч,
Эй дарего, ки зи мо бас дур аст.
Лаҳзаҳоро дарёб,
Чашми фардо кур аст.

На чарогест дар он поён,
Хар чӣ аз дур намоён аст.
Шояд он нуктаи нуронӣ
Чашми гургони биёбон аст.

Май фуру монда ба ҷом,
Сар ба саччода ниҳодан, то кай?
У дар ин ҷост ниҳон,
Медурахшад дар май.

Гар ба ҳам овезем
Мо ду саргаштаи танҳо чун мавҷ
Ба паноҳе,
ки ту меҷӯӣ, хоҳем расид
Андар он лаҳзаи ҷодуии авҷ!

ГИРАҲ

Фардо агар зи роҳ намеомад,
Ман то абад канори ту мемондам.
Ман то абад таронаи ишқамро
Дар офтоби ишқи ту мехондам.

Дар пушти шишаҳои утоқи ту
Он шаб нигоҳи сарди сиёҳе дошт,
Долони дидагони ту дар зулмат
Гӯй ба умқи рӯи ту роҳе дошт.

Лағзида буд дар маҳ оина,
Тасвири мо шикаставу беоҳанг.
Мӯи ту ранги сокаи гандум буд,
Мӯҳои ман хамидаву кириранг.

Розе даруни синаи ман месӯхт,
Мехостам, ки бо ту сухан гуяд.
Аммо садоям аз гираҳ кӯтаҳ буд,
Дар соя бутта ҳеҷ намерӯяд.

З-он чо нигоҳи хастаи ман пар зад,
Ошуфта гирди пайкари ман чархид.
Дар чорчуби қоби тиллоиранг
Чашми «Масеҳ» бар ғами ман хандид.

Дидам уток дарҳаму мағшуш аст,
Дар пой ман китоби ту афтода.
Санҷоқҳои гесӯи мо он чо
Бар рӯи тахтаҳои ту афтода.

Аз хонаи булурии мохиҳо
Дигар садои об намеомад.
Фикри чӣ буд гурбаи пири ту,
К-ӯро ба дида хоб намеомад.

Бори дигар нигоҳи парешонам
Баргашт лолу хаста ба сӯи ту.
Мехостам,
ки бо ту сухан гӯяд,
Аммо хамӯш монд ба рӯи ту.

Он гаҳ ситорагони сапеди ашк
Су-су заданд дар шаби миҷгонам.
Дидам, ки дастҳои ту чун абре
Омад ба сӯи сурати ҳайронам.

Дидам, ки боли гарми нафасҳоят
Соида шуд ба гардани сарди ман.
Гӯй насими гумшудае печид
Дар буттаҳои ваҳшии дарди ман.

Дасте даруни синаи ман мерехт
Сурби сукуту донаи хомӯшӣ.
Ман хаста з-иң кашокаши дардолуд
Рафтам ба сӯи шаҳри фаромушӣ.

Бурдам зи ёд андӯҳи фардоро,
Гуфтам: «Сафар» фасонаи талхе буд.
Ногаҳ ба рӯи зиндагиям густурд
Он лаҳзаи тилоии атролуд.

Он шаб ман аз лабони ту нӯшидам
Овозҳои шоди табиатро.
Он шаб ба коми ишқи ман афшондӣ
З-он бӯса қатраи абадиятро.

БОЗГАШТ

Окибат хатти чода поён ёфт,
Ман расидам зи раҳ ғуборолуд.
Ниғаҳам пештар зи ман метохт,
Бар лабонам саломи гарме буд.

Шаҳр чушон даруни кураи зӯҳр,
Кӯча месӯхт дар таби хуршед.
Пои ман руи сангфарши ҳамӯш
Пеш мерафту сахт меларзид.

Хонаҳо ранги дигаре буданд
Гардолуда, тираву дилгир.
Чехраҳо дар миёни чодарҳо
Ҳамчу арвоҳи пой дар занчир.

Чӯи хушкида ҳамчу чашме кӯр
Холӣ аз обу аз нишонаи ӯ.
Марди овозхон зи роҳ гузашт,
Гӯши ман пур шуд аз таронаи ӯ.

Гунбади ошнои масҷиди пир
Косаҳои шикастаро мемонд.
Муъмине бар фарози гулдаста
Бо навои ҳазин азон меҳонд.

Медавиданд аз паи сағҳо
Кӯдакон побараҳна санг ба даст.
Зане аз пушти маҳчаре хандид,
Бод ногаҳ дариҷаеро баст.

Аз даҳони сиёҳи ҳиштиҳо
Бӯи намноки гӯр меомад.
Марди кӯре асозанон мерафт,
Ошное зи дур меомад.

Даре он ҷо кушуда гашт ҳамӯш,
Дастҳое маро ба худ хонданд.
Ашке аз абри чашмҳо борид,
Дастҳое маро зи худ ронданд.

Рӯи девор боз печаки пир
Мавҷ мезад чу чашмаи ларзон.

Бар тани баргҳои анбӯхаш
Сабзаи пириву губори замон.

Нигаҳам чустучукунон пурсид:
«Дар кадомин макон нишонаи ўст?»
Лек дидам утоқи кучаки ман
Холи аз бонги кудаконаи ўст.

Аз дили хоки сарди оина
Ногаҳон пайкараш чу гул руид.
Мавҷ зад дидагони махмалияш,
Оҳ, дар ваҳм ҳам маро медид!

Такия додам ба синаи девор,
Гуфтам охиста: «Ин туй, Қомӣ?»
Лек дидам, к-аз он гузаштаи талх
Ҳеҷ боқӣ намонда ҷуз номе.

Оқибат хатти ҷода поён ёфт,
Ман расидам зи раҳ губоролуд.
Ташна бар чашма раҳ набурду дарег
Шаҳри ман гӯри орзуям буд.

АЗ РОҲЕ ДУР

Дидаам сӯи диёри туву дар кафи ту,
Аз ту дигар на паёме, на нишоне.
На ба раҳ партави махтоби умеде,
На ба дил сояе аз рози ниҳоне.

Дашти тафкардаву бар хеш надида,
Нам-нами бӯсаи борони баҳорон.
Ҷодае гумшуда дар домани зулмат
Холи аз зарбаи поҳи саворон.

Ту ба кас меҳр набандӣ, магар он дам,
Ки зи худ рафта дар оғуши ту бошад.
Лек чун ҳалкаи бозу бикушӣ,
Нек донам, ки фаромӯши ту бошад.

Қист он кас, ки туро барқи нигоҳаш
Мекашад сӯхталаб дар хамаи роҳе?

Ё дар он хилвати чодуи хомӯш
Дасташ афрухта фонуси гуноҳе.

Ту ба ман дил насупурдӣ, ки чу оташ
Пайкаратро зи аташ сӯхта будам.
Ман ки дар мактаби рӯёии Зӯҳра
Расми афсунгарӣ омӯхта будам.

Бар ту чун соҳили оғуш кушудам,
Дар дилам буд, ки дилдори ту бошам.
«Бӣ бар ман, ки надониستم аз аввал,
Рузе ояд, ки дилзори ту бошам».

Баъд аз ин аз ту дигар ҳеҷ нахоҳам
На дуруде, на паёме.

на нишоне.

Раҳи худ гираму раҳ бар ту кушоям,
З-он ки дигар ту на онӣ, ту на онӣ.

РАҲГУЗАР

Яке меҳмони ноҳонда

Зи ҳар даргоҳ ронда, саҳт вомонда.

Расида нимашаб аз роҳ, тан хаста, ғуборолуд,

Ниҳода сар ба рӯи синаи рангини кавсанҳо,

Ки ман дар солҳои пеш

Ҳама шаб то саҳар медӯхтам

бо торҳои нарми абрешим

Ҳазорон нақши рӯёе бар онҳо дар ҳаёли хеш.

Ва чун хомӯш меафтод бар ҳам пилкҳои

доғу сангинам,

Гиёҳи сабз меруид дар мурдоби рӯёҳои ширинам.

Зи дашти осмон гӯй ғубори нур бармехост,

Гули хуршед меовехт бар гесуи мушкинам,

Насими гармдасте ҳалқаеро нарм мелағзонд

дар ангушти симинам

Лаби сӯзанда лабҳои маро бо шавқ мебӯсид

Ва марде мениҳод ором бо ман сар

ба рӯи синаи хомӯши кавсанҳои рангинам

Кунун меҳмони нохонда
 И ҳар даргоҳ ронда, саҳт вомонда
 Дар онҳо мефишорад дидагони гарми хобашро.
 Оҳ, ман бояд ба худ ҳамвор созам талхии
 захири итобашро
 На маст аз ҷомҳои бода меҳонад ки оё ҳеч
 Дар майхонаи лабҳои ширинат шаробе ҳаст?
 Барои раҳраве хаста
 Дар дили ин кулбаи хомуши атрогини зебо
 Он хобе ҳаст?!

БАНДАГИ

Бар лабонам сояе аз пурсиши мармуз,
 Дар дилам дардест бе орому ҳастисуз.
 Розӣ саргардонии ин руҳи осиро
 Бо ту хоҳам дар миён бигзоридан имруз.

Гарчӣ аз даргоҳи худ мерониям, аммо
 То ман ин ҷо банда, ту он ҷо худо бошӣ.
 Саргузашти тираи ман, саргузаште нест,
 К-аз сарогозу саранҷомаш ҷудо бошӣ.

Нимашаб гаҳвораҳо ором мечунбанд
 Беҳабар аз кучи дардолуди инсонҳо.
 Дасти мармузе маро чун заврақе ларзон
 Мекашад порузанон дар коми тӯфонҳо.

Чехраҳое дар нигоҳам саҳт бегона,
 Хонаҳое бар фарозаш ашки ахтарҳо.
 Ваҳшати зиндону барқи ҳалқаи занҷир
 Достонҳое зи лутфи эзиди якто!

Синаи сарди замини лаккаҳои гур
 Ҳар саломе сояи торики падруде.
 Дастҳои холиву дар осмони дур
 Зардии хуршеди бемори таболуде.

Ҷустуҷӯи бесаранҷому талоше гунг,
 Ҷодаи зулмониву пое ба раҳ хаста.
 На нишони оташе бар қуллаҳои Тур,
 На ҷавобе аз варои ин дари баста.

Оҳ... оё нолаам раҳ мебарад дар ту?
То занӣ бар санг чоми худнарастиро.
Як замон бо ман нишинӣ, бо мани хокӣ
Аз лаби шеърм бинушӣ дурди ҳастиро.

Солҳо дар хеш афсурдам, вале имрӯз
Шӯъласон сар мекашам, то хирманат сӯзам.
Ё ҳамуш сози хуруши бешикебадро,
Ё туро ман шеваи дигар биёмузам.

Донам аз даргоҳи худ мерониям, аммо
То ман ин ҷо банда, ту он ҷо худо бошӣ.
Саргузашти тираи ман саргузаште нест,
К-аз сарогозу саранҷомаш чудо бошӣ.

Чистам ман? Зодаи як шомӣ лаззатбор,
Ношиносе пеш меронад дар ин роҳам.
Рузгоре пайкаре бар пайкаре печид,
Ман ба дунё омадам, бе он ки худ хоҳам.

Кай раҳоям кардаӣ, то бо ду чашми боз
Баргузинам қолабе худ аз барои хеш?
То диҳам бар ҳар кӣ хоҳам номи модарро,
Худ ба озодӣ ниҳам дар роҳи хеш.

Ман ба дунё омадам, то дар ҷаҳони ту
Ҳосили пайванди сӯзони ду тан бошам.
Пеш аз он кай ошҷо будем мо бо ҳам?
Ман ба дунё омадам, бе он ки «ман» бошам.

Рӯзҳо рафтанду дар чашмам сиёҳӣ рехт,
Зулмати шабҳои гури дерҳои ту.
Рӯзҳо рафтанду он овои лолоӣ
Мурду пур шуд гушҳоям аз садои ту.

Кудаке ҳамчун парастуҳои рангинбол
Рӯ ба сӯи осмонҳои дигар пар зад.
Нутфаи андеша дар мағзам ба худ чунбид,
Меҳмоне беҳабар ангушт бар дар зад.

Медавидам дар биёбонҳои ваҳмангез,
Менишастам дар канори чашмаҳо сармаст,

Гуспанде дар миёни галла саргардон,
Он ки чупон аст раҳ бар гург бикшуда,
Он ки чупон аст, худ сармаст аз ин бозӣ
Майзада дар гушае орому осуда.

Офаридӣ худ ту ин шайтони малъунро,
Осияш кардиву уро сӯи мо рондӣ.
Ин ту будӣ, ин ту будӣ, к-аз яке шӯъла
Деве инсон сохтӣ, дар роҳ биншондӣ.

Мӯхлаташ додӣ, ки то дунё ба ҷо бошад,
Бо сарангуштони шумаш оташ афрӯзад.
Лаззате ваҳшӣ шавад дар бистаре хомӯш,
Бӯса гардад бар лабоне, к-аз аташ сӯзад.

Ҳар ҷӣ зебо буд, бераҳмона бахшидиш,
Шеър шуд, фарёд шуд, ишқу ҷавонӣ шуд.
Атри гулҳо шуд, ба руи даштҳо пошид,
Ранги дунё шуд, фиреби зиндагонӣ шуд.

Мавҷ шуд бар домани маввоҷ раққосон
Оташи май шуд, даруни хум ба ҷӯш омад.
Ончунон дар ҷони майхорон хуруш афканд,
То зи ҳар вайрона бонги нуш-нуш омад.

Нағма шуд дар панҷаи ҷанге ба худ печид,
Ларза шуд бар синаҳои симгун афтод.
Ханда шуд дандони маҳруён намоён кард,
Акси соқӣ шуд, ба ҷоми вожгун афтод.

Сехри овозаш дар ин шабҳои зулмонӣ
Ходии гумкардароҳон дар биёбон шуд.
Бонги пояш дар дили меҳробҳо раксид,
Барқи ҷашмонаш ҷароғи раҳнавардон шуд.

Ҳар ҷӣ зебо буд бераҳмона бахшидиш
Дар раҳи зебопарастонаш раҳо кардӣ.
Он гаҳ аз фарёдҳои хашму қаҳри хеш
Гунбади минои моро пурсадо кардӣ.

Ҷашми мо лабрез аз он тасвири афсунӣ
Мо ба пой афтода дар роҳи сучуди ту.
Ранги хун гирад дамодам дар назарҳомон
Саргузашти тираи қавми самуди ту.

Худ нишастӣ то бар онҳо чира шуд он гох,
Чун гиёҳе хушк кардишон зи тӯфоне.
Тундбоди хашми ту бар қавми лут омад,
Сӯхтишон сӯхтӣ бо барқи сӯзоне.

Вой аз ин бозӣ, аз ин бозии дардолуд,
Аз чӣ моро инчунин бозича месозӣ?
Риштаи тасбеҳу дар дасти ту мечархем,
Гарм мечархониву беҳуда метозӣ?

Чашми мо то дар ду чашми зиндагӣ афтод,
Бо хато —ин лафзи мубҳам ошно гаштем.
Ту хаторо офаридӣ, ӯ ба худ чунбид,
Тоҳт бар мо оқибат нафси хато гаштем.

Гар ту бо мо будиву лутфи ту бо мо буд,
Ҳеҷ шайтонро ба мо меҳреву роҳе буд?
Ҳеҷ дар ин руҳи тугёнкардаи осӣ
З-ӯ нишоне буд, ё овои пое буд?

Ту ману моро ба пое мекашӣ дар гӯр,
То бигӯӣ, метавонӣ инчунин бошӣ.
То ману мо чилвагоҳи қудратат бошем,
Бар сари мо путки сарди оҳанин бошӣ.

Чист ин шайтони аз даргоҳҳо ронда?
Дар сарои хомӯши мо меҳмон монда.
Бар асири пайкари сӯзандааш дасте
Атри лаззатҳои дунёро бияфшонда.

Чист ӯ? Чуз он чӣ ту мехостӣ, бошад,
Тирарӯҳе, тираҷоне, тирабунёне.
Тиралабҳанде бар он лабҳои бе лабханд,
Тираоғозе, худоё, тирапоёне.

Майли ӯ кай мояи ин ҳастии талх аст?
Раъйи уро кай аз ӯ дар кор пурсидӣ.
Гар раҳояш карда будӣ то ба худ бошад,
Ҳаргиз аз ӯ дар ҷаҳон нақше намедидӣ.

Эй басо, шабҳо, ки дар хоби ман омад ӯ,
Чашмҳояш чашмҳои ашқу хун буданд.
Саҳт менолиду медидам, ки бар лабҳои
Нолаҳояш холӣ аз рангу фусун буданд.

Шармгин з-ин номи наиголудан расво,
Гӯшае мечуст то аз худ раҳо гардад.
Пайкараш ранги палиде буду ӯ гирён,
Қудрате меҳост то аз худ ҷудо гардад.

Эй басо, шабҳо, ки бо ман гуфтугӯ мекард,
Гӯши ман, гӯй, ҳанӯз аз нола лабрез аст: —
Шайтон:
«Туф бар ин ҳастӣ, бар ин ҳастии дардолуд,
Туф бар ин ҳастӣ, ки ин сон нафратангез аст».

Холиқи ман ӯву ӯ ҳар дам ба гӯши халқ
Аз чӣ мегӯяд чунон будам, чунин бошам?
Ман агар шайтони маккорам, гуноҳам чист?
Ӯ намехоҳад, ки ман чизе ҷуз ин бошам!

Дузахаш дар орзуи тӯмае месӯхт,
Доми сайёде ба дастам доду ромам кард.
То ҳазорон тӯма дар дом афканам ногоҳ
Оламеро пурхуруш аз бонги номам кард.

Дузахаш дар орзуи тӯмае месӯхт,
Мунтазир бар по малакҳои азоби ӯ.
Найзаҳои оташини хаймаҳои дуд
Ташнаи қурбониёни беҳисоби ӯ.

Меваи талхи дарахти ваҳшии заққум
Ҳамчунон бар шоҳаҳо афтода беҳосил.
Он шароби аз ҳамими дузах оғушта
Нозада касро шарори тозае дар дил.

Дузахаш аз заччаҳои дард холӣ буд,
Дузахаш беҳуда метобиду меафрӯхт.
То ба ин беҳудагӣ ранги дигар бахшад,
Ӯ ба ман расми фиреби халқро омӯхт.

Ман чӣ ҳастам? Худ сияҳрӯзе, ки бар пояш
Бандҳои сарнавиште тира печида.
Эй муридони ман, эй гумгаштагони роҳ,
Роҳи моро ӯ гузида, нек санҷида.

Эй муридони ман, эй гумгаштагони роҳ,
Роҳ роҳе нест, то роҳе ба ӯ ҷӯем!

То ба кай дар чустучуи роҳ мекушед?
Роҳ нападост, мо худ роҳии уем!

Эй муридони ман,
Эй муридони ман, эй нафрини ӯ бар мо,
Эй фарёди мо, аз ӯ.
Эй ҳама бедоди ӯ, бедоди ӯ бар мо,
Эй саропо хандаҳои шоди мо аз ӯ.

Мо на дарёем, то худ мавчи худ гардем,
Мо на тӯфонем, то худ хашми худ бошем.
Мо, ки аз чашмони ӯ беҳуда афтодем,
Аз чӣ мекӯшем, то худ чашми худ бошем?!

Мо на оғушем, то аз хештан сүзем,
Мо на овозем, то аз хештан ларзем.
Мо на «мо» хастем, то бар мо гунаҳ бошад,
Мо на «ӯ» хастем, то аз хештан тарсем.

Мо агар дар доми ноафтода мерафтем,
Доми худро бо фиребе тоза мегустард.
У барои дузахи табдори сӯзонаш
Туъмаҳои тоза дар ҳар лаҳза мепарвард.

Эй муридони ман, эй гумгаштагони рох,
Ман худ аз ин номи нанголуида безорам.
Гарчи у кушид, то хобам кунад, аммо
Ман, ки шайтонам, дарего, сахт бедорам.

Эй басо, шабҳо, ки ман бо ӯ дар он зулмат
Ашк боридам паёпай, ашк боридам.
Эй басо, шабҳо, ки ман лабҳои шайтонро
Чун зи гуфтан монда буд, ором бӯсидам.

Эй басо, шабҳо, ки бар он чехраи пурчин
Дастҳоям бо навозишҳо фуруд омад.
Эй басо, шабҳо, ки то оғои ӯ бархост
Зонувонам бетааммул дар сучуд омад.

Эй басо, шабҳо, ки ӯ аз он ридои сурх
Орзу мекард, то якдам бурун бошад.
Орзу мекард, то рӯҳи сафо гардад,
Не худое нима аз дунёи дун бошад.

Борилоҳо, ҳосили ин худпарасти чист?
Мо, ки худ афтодагони зори мискинем.
Мо ки ҷуз нақши ту дар ҳар кору ҳар пиндор
Нақши дасте, нақши ҷодуе намебинем.

Сохти дунёи хокирову медонӣ
Пой то сар ҷуз саробе, ҷуз фиребе нест.
Мо арӯсакхову дастони ту дар бозӣ
Куфри мо, исёни мо, чизи ғарибе нест.

Шукр гуфти, гуфтанат, шукри туро гуфтем,
Лек дигар то ба кай шукри туро гуем.
Роҳ мебандиву механдӣ ба раҳпӯён
Дар кучо ҳастӣ, кучо, то дар ту раҳ ҷуем?

Мо ки чун муме ба дастат шакл мегирем,
Пас дигар афсонаи рӯзи қиёмат чист?
Пас чаро дар коми дӯзах сахт месузем?
Ин азоби талху ин ранҷи надомат чист?

Ин ҷаҳон худ дӯзахе гардида бас сӯзон,
Сар ба сар оташ, саропо нолаҳои дард.
Бас гулу занҷирҳои тафта бар поҳо
Аз ғубори ҷисмҳо хезанда дуде сард.

Хушку тар бо ҳам миёни шуълаҳо дар сӯз,
Хирқапӯши зоҳиду ринди хароботӣ.
Майфуруши бедилу майхораи сармаст,
Сокии равшангару пири самовотӣ.

Ин ҷаҳон худ дӯзахе гардида бас сӯзон,
Боз он ҷо дӯзахе дар интизори мост.
Бепаноҳонему дӯзахбони сангиндил
Ҳар замон гуяд, ки дар ҳар кор ёри мост.

Ёд бод он пири фаррухрон фаррухпай,
Он ки аз бахти сиёҳаш номи «шайтон» буд.
Он ки дар кори туву адли ту ҳайрон буд,
Ҳар чӣ у мегуфт, донистам, на ҷуз он буд.

Ин манам, он бандаи осӣ, ки номамро
Дасти ту бо зевари ин гуфтаҳо ороост.
Вой бар ман, вой бар исёну тугёнам.
Гар бигӯям, ё нагӯям, ҷои ман он ҷост.

Боз дар рӯзи қиёмат бар мани ночиз
Хӯрда мегирӣ, ки рузе куфргу будам.
Дар тарозу мениҳӣ бори гуноҳамро,
То бигӯӣ, саркашу торикху будам.

Қаффае лабрез аз бори гуноҳи ман,
Қаффаи дигар чӣ? Мепурсам худовандо: —
Чист мизони ту дар ин санҷиши мармуз
Майли дил ё санғҳои тираи саҳро.

Худ чӣ осон аст дар он рӯзи ҳавлангез,
Рӯӣ дар рӯи ту аз «худ» гуфтугу кардан.
Обруёро, ки ҳар дам мебарӣ аз халқ
Дар тарозуи ту ногаҳ ҷустуҷу кардан!

Дар китобе ё ки хобе, худ намедонам,
Нақше аз он боргоҳи кибриё дидам.
Ту ба кори доварӣ машғулу сад афсӯс,
Дар тарозуят риё дидам, риё дидам.

Хашм кун, аммо зи фарёдам мапарҳезон,
Ман, ки фардо хок хоҳам шуд, чӣ парҳезӣ?
Хуб медонам саранҷомам чӣ хоҳад буд,
Ту гурусна, ман худоё, сайди ночизе!

Ту гурусна, дузах он ҷо ком бикшуда,
Морҳои захрогин такдарахтонаш.
Аз дами онҳо фазоҳо тираву масмум,
Оби чиркине шароби талху сузонаш.

Дар паси деворҳои саҳти побарҷо
Ҳовия он охири гувдоли оташҳо.
Хешро густурда то ногаҳ фаро гирад
Ҷисмҳои ҳокиву беҳосили моро:

Қош ҳастиро ба мо ҳаргиз намедодӣ
Ё ҷу додӣ ҳастии мо, ҳастии мо буд.
Мечашидем ин шароби арғувониرو,
Нестӣ он гаҳ хумори мастии мо буд.

Солҳо, мо одамакҳо бандагони ту,
Бо ҳазорон нағмаи сози ту рақсидем.
Оқибат ҳам з-оташи хашми ту месӯзем,
Маънии адли туро ҳам хуб фаҳмидем.

То туро мо, тирарӯзон, додгар хонем,
Чехри худро дар ҳарири меҳр пушондӣ.
Аз биҳиште сохтӣ афсонае мармуз,
Нася додӣ, нақди умр аз халқ бистондӣ.

Гарм аз ҳастӣ зи ҳастихо ҳазар карданд,
Солҳо рухсора бар сачҷода соиданд.
Аз ту номе бар лабу дар олами рӯё
Чоме аз май, чехрае з-он ҳуриён диданд.

Хам шикастӣ соғари имрӯзхошонро
Хам ба фардоҳояшон бо кина хандидӣ.
Гӯри худ гаштанду эй борони раҳматҳо,
Қарнҳо бигашту бар онон наборидӣ.

Аз чӣ мегӯӣ ҳаром аст ин маи гулгун?
Дар биҳиштат чӯйҳо аз май равон бошад.
Хадяи парҳезкорон оқибат он ҷо
Ҳурие аз ҳуриёни осмон бошад.

Мефиребӣ ҳар нафас моро ба афсуне
Мекашонӣ ҳар замон моро ба дарёе.
Дар сиёҳҳои ин зиндон маяфрӯзӣ
Гоҳ аз боғи биҳиштат шамъи рӯёе.

Мо агар дар ин ҷаҳони бе дару пайкар
Хешро дар соғари сӯзон раҳо кардем.
Борилоҳо, боз ҳам дасти ту дар кор аст!
Аз чӣ мегӯӣ, ки коре нораво кардем?

Дар канори чашмаҳои салсабили ту
Мо намехоҳем ин хоби тилоиро.
Сояҳои сидру тубӣ з-он хубони бод
Бар ту бахшидем ин лутфи худоиро.

Ҳофиз он пире, ки дарё буду дунё буд,
Бар ҷаве бифрӯхт ин боғи биҳиштиро.
Ман кӣ бошам, то ба ҷоме нагзарам аз он?
Ту бизан бар номи шумам доғи зиштиро.

Чист ин афсонаи рангини атролуд?
Чист ин рӯёи ҷодубори сеҳромез?
Қистанд ин ҳуриён, ин хӯшаҳои нур?
Ҷомаҳошон аз ҳарири нозуки парҳез.

Кузаҳо дар дасту бар он соқҳои нарм,
Ларзиши мавчи хаёлангези домонҳо.
Мехироманд аз даре бар даргаҳе ором,
Синаҳошон хуфта дар оғуши марҷонҳо.

Обҳо покизатар аз қатраҳои ашк,
Нахрҳо бар сабзҳое тоза лағзида,
Меваҳо чун донаҳои равшани ёкут
Гоҳ чида, гоҳ бар ҳар шоха ноцида.

Сабзхаттоне! Саропо лутфу зебӣ,
Соқӣни базму раҳзанҳои ганҷи дил.
Ҳуснашон ҷовиду чашмони биҳиштиҳо
Гоҳ бар онон, гаҳе бар ҳуриён моил.

Қасрҳо, деворҳояш мрамори маввоч,
Тахтҳо бар пояҳояш донаи алмос.
Пардаҳо чун болҳое аз ҳарири сабз
Аз фазоҳо метаровад атри тунди ёс.

Мо дар ин ҷо ҳоки пой бодаву маъшук
Номамон майҳорагони рондаи расво.
Ту дар он дунё маю маъшук мебахшӣ
Муъминони бегуноҳи порсохуро.

Он гуноҳи талху сӯзоне, ки дар роҳаш
Ҷони моро шавки васлеву шитобе буд.
Дар биҳиштат ногаҳон номи дигар бигрифт,
Дар биҳиштат, борилоҳо, худ савобе буд?!

Ҳар ҷӣ дорем, аз ту дорем, эй ки худ ғуфтӣ:
Меҳри ман дарёву хашмам ҳамчу тӯфон аст.
Ҳар киро ман хоҳам уро тирадил созам,
Ҳар киро ман баргузинам покдомон аст.

Пас дигар моро ҷӣ ҳосил з-ин абас ҷушиш,
То даруни ғурфаҳое оҷ раҳ ёбем.
Ё биронӣ, ё бихонӣ, майл, майли туст,
Мо зи фармонат, худое, рух наметобем!

Ту ҷӣ ҳастӣ? Эй ҳама ҳастии мо аз ту,
Ту ҷӣ ҳастӣ? Ҷуз ду дасти гарм дар бозӣ.
Дигарон дар кори гул машғулу ту дар гил
Медамӣ то бандаи саргаштае созӣ.

Ту чӣ ҳастӣ? Эй ҳама ҳастии мо аз ту
Ҷуз яке садде ба роҳи ҷустуҷӯи мо.
Гоҳ дар ҷанголи хашмат мефишоримон,
Гоҳ меовиву меҳандӣ ба рӯи мо.

Ту чӣ ҳастӣ? Бандаи ному ҷалоли хеш,
Дида дар оинаи дунё ҷамоли хеш.
Ҳар дам ин оинаро гардонда то беҳтар
Бингарӣ дар ҷилваҳои беавазли хеш.

Барқи ҷашмони саробӣ, ранги найрангӣ,
Шираи шабҳои шумӣ, зулмати гӯрӣ...
Шояд он ҳаффоши пири ҳуфтае, к-аз хашм
Ташнаи сурхии хунӣ, душмани нурӣ.

Худпарастӣ ту, худоё, худпарастӣ ту,
Куфр меғоям, ту ҳорам кун, ту ҳокам кун.
Бо ҳазорон нанг олудӣ маро, аммо
Гар худой, дар дилам биншину покам кун.

Лаҳзае бигзар зи мо, бигзор худ бошем,
Баъд аз он моро бисӯзон то зи «худ» сӯзем.
Баъд аз он ё ашк, ё лабҳанд, ё фарёд
Фурсате то тӯшаи раҳро бияндӯзем.

ИСЁНИ ХУДО

Гар худо будам, малоикро шабе фарёд мекардам,
Сиккаи хуршедро дар кураи зулмат раҳо созанд.
Ходимони боғи дунёро зи рӯи хашм мегуфтам,
Барги зарди моҳро аз шоҳаи шабҳо ҷудо созанд.

Нимашаб дар пардаҳои боргоҳи кибриёи хеш
Панҷаи хашми хурушонам ҷаҳонро зеру рӯ мерехт.
Дастҳои хастаам баъд аз ҳазорон соли хомӯшӣ
Кӯҳхоро дар даҳони бози дарёҳо фуру мерехт.

Мекушудам банд аз пой ҳазорон ахтари табдор,
Мефишондам хуни оташ дар рағи хомӯши ҷангалҳо.
Медаридам пардаҳои дудро, то дар хуруши бод
Духтари оташ бирақсад маст дар оғуши ҷангалҳо.

Медамидам дар наи афсунии боди шабонгоҳӣ,
То зи бистар рӯдҳо чун морҳои ташна барҳезанд.

Хиста аз умре ба рӯи синае мартуб лағзидан
Дар дили мурдоби тори осмони шаб фуру резанд.

Одхоро нарм мегуфтам, ки бар шатти шаби табдор
Ивораки сармасти атри сурхи гулхоро равон созанд.
Урхоро мекушудам, то ҳазорон руҳи саргардон
Дар бори дигар дар ҳисори ҷисмҳо худро ниҳон созанд.

Дар худо будам, малоикро шабе фарёд мекардам,
Оби кавсарро даруни кураи дузах бичушонанд.
Мишғали сӯзанда дар каф галлаи парҳезгоронро
Ал чарогоҳи биҳишти сабзи тардоман бурун ронанд.

Хиста аз зӯҳди худой нимашиб дар бистари иблис
Дар сарошеби хатое тоза мечустам паноҳеро.
Мегузидам дар баҳои тоҷи заррини худовандӣ
Наззати торику дардолуди оғуши гуноҳеро.

ИСЕНИ ХУДОЙ

Нимашаб гахвораҳо ором мечунбанд
Беҳабар аз кӯчи дардолуди инсонҳо.
Боз ҳам дасте маро чун завраке ларзон
Мекашад порузанон дар коми тӯфонҳо.

Чеҳраҳое дар нигоҳам саҳт бегона,
Хонаҳое бар фарозаш ашки ахтарҳо.
Ваҳшати зиндону барқи халқаи занҷир
Достонҳое зи лутфи эзиди якто!

Синаи сарди замину лаккаҳои гӯр
Ҳар саломе сояи торики падрудӣ.
Дастҳое холиву дар осмони дур
Зардии хуршеди бемори таболуде.

Чустучӯе бесаранҷому талоше гунг,
Ҷодае зулмониву пое ба раҳ хаста.
На нишони оташе бар қуллаҳои Тӯр,
На ҷавобе аз варои ин дари баста.

Менишинам хира дар чашмони торикӣ,
Мешавад як дам аз ин қолаб чудо бошам?
Ҳамчу фарёде бипечам дар дили дунё,
Чанд рӯзе ҳам мани осӣ худо бошам!

Гар худо будам, худоё, з-ин худовандӣ
Кай дигар танҳо маро номе ба дунё буд.
Ман ба ин тахти мурассаъ пушт мекардам,
Боргоҳам хилвати хомуши дилҳо буд.

Гар худо будам, худоё,
лаҳзае аз хеш
Мегусастам, мегусастам, дур мерафтам.
Руи вайронҷодаҳои ин ҷаҳони пир
Бе ридову бе асои нур мерафтам.

Ваҳшат аз ман соя дар дилҳо намеафканд,
Осиёро ваъдаи дузах намедодам.
Ё раҳи боғи Ирам кӯтоҳ мекардам,
Ё дар ин дунё биҳиште тоза мезодам.

Гар худо будам, дигар ин шӯълаи исён
Кай маро, танҳо саропои маро месӯхт?
Ногаҳ аз зиндони ҷисмам сар бурун мекард,
Пештар мерафту дунёи маро месӯхт.

Синаҳоро кудрати фарёд медодам,
Худ даруни синаҳо фарёд мекардам.
Ҳастии ман густариш меёфт дар ҳастӣ,
Шармгин гаҳ он худой ёд мекардам.

Муштҳоям, ин ду мушти саҳти беором
Кай дигар беҳуда бар деворҳо меҳурд.
Ончунон мекуфтам бар фарқи дунё мушт,
То ки «ҳастӣ» дар тани деворҳо мемурд.

Хона мекардам миёни мардуми хокӣ,
Худ ба онҳо рози худро боз меҳондам.
Менишастам бо гурӯҳи бодапаймоён,
Шаб миёни кучаҳо овоз меҳондам.

Шамъи май дар хилватам то субҳдам месӯхт,
Маст аз ӯ дар қорҳо тадбир мекардам.
Медаридам ҷомаи парҳезро бар тан,
Худ даруни ҷоми май татхир мекардам.

Ман раҳо мекардам ин халқи парешонро,
То даме аз ваҳшати дузах биёсоянд.
журъае аз бодаи ҳастӣ биёшоманд,
Хешро бо зинати мастӣ биёроянд.

Ман навои чанг будам дар шабистонҳо,
Ман шарори ишқ будам,

синаҳо чоям.

Масчиду майхонаи ин дайри вайрона
Пурхуруш аз зарбаҳои равшани поям.

Ман паёми васл будам, дар нигоҳи шӯх,
Ман саломии меҳр будам бар лабони чом.
Ман шароби бӯса будам дар шаби мастӣ,
Ман саропо ишқ будам, ком будам, ком.

Мениҳодам гоҳ-гоҳе дар сарои хеш
Гӯш бар фарёди халқи бенавои хеш.
То бубинам дардхошонро давое ҳаст,
Ё чи меҳоханд онҳо аз ҳудои хеш.

Гар худо будам, расулам номи покам буд,
Ин ҷалол аз ҷомаҳои чок-чокам буд.
Ишқ шамшери ману мастӣ китоби ман,
Бода хокам буд, оре, бода хокам буд.

Эй дарего, лаҳзае омад, ки лабҳоям
Сахт хомушанду бар онҳо каломе нест.
Хоҳамат падруд гӯям то замоне дур
З-он ки дигар бо туам шавқи саломе нест.

З-он ки нозебад забунро ин ҳудоиҳо,
Ман кучову з-ин тани ҳокӣ ҷудоиҳо?
Ман кучову аз ҷаҳон, ин қатлгоҳи шум,
Ногаҳон парвоз карданҳо,
раҳоиҳо?

Менишинам хира дар чашмони торикӣ,
Шаб фуру мерезад аз равзан ба болинам.
Оҳ, ҳатто дар паси деворҳои арш
Ҳеҷ ҷуз зулмат намебинам, намебинам.

Эй худо, эй хандаи мармузи марголуд,
Бо ту бегонаст, дардо, нолаҳои ман,
Ман туро кофир, туро мункир, туро осӣ,
Кӯрии чашми ту, ин шайтон ҳудои ман.

ДУСТ ДОШТАН

Имшаб аз осмони дидан ту
Рӯи шеърар ситора меборад.
Аз сукути сапеди коғазҳо
Панҷаҳоям чарақа мекорад.

Шеърӣ девонаӣ таболудам
Шармгин аз шиёри хоҳишҳо.
Пайкарашро дубора месӯзад
Аташи ҷовидони оташҳо.

Оре, оғоз дӯст доштан аст,
Гарчи поёни роҳ нопадост.
Ман ба поён дигар наяндемаш,
Ки ҳамин дӯст доштан зебост.

Аз сиёҳӣ чаро харосидан,
Шаб пур аз қатраҳои алмос аст.
Он чӣ аз шаб ба ҷой мемонад
Атри сакровари гули ёс аст.

Оҳ, бигзор гум шавам дар ту
Қас наёбад дигар нишонаи ман.
Рӯи сӯзону оҳи мартубат
Бивазад бар тани таронаи ман.

Оҳ, бигзор з-ин дариҷаи боз
Хуфта бар боли гарми рӯёҳо
Бо пари равшанӣ сафар гирам
Бигзарам аз ҳисори дунёҳо.

Донӣ, аз зиндагӣ чӣ меҳоҳам,
Ман ту бошам, ту, пой то сар ту.—
Зиндагӣ гар ҳазорбора бувад,
Бори дигар ту, бори дигар ту.

Он чӣ дар ман нуҳуфта дарёест,
Қай тавони нуҳуфтаниам бошад.
Бо ту з-ин сахмгин тӯфоне
Қош ёрои гуфтаниам бошад.

Баски лабрезам аз ту, меҳоҳам
Бидавам дар миёни сахроҳо.

Сар бисоям ба санги кӯхистон
Тан биқубам ба мавҷи дарёҳо.

Баски лабресам аз ту, меҳоҳам
Чун губоре зи худ фуру резам.
Зери пой ту сар ниҳам ором
Ба сабуксоян ту овезам.

Оре, оғоз дўст доштан аст,
Гарчи поёни роҳ нопайдост.
Ман ба поён дигар наяндешам,
Ки хамин дўст доштан зебост.

ГУМШУДА

Баъд аз он девонагиҳо, эй дарег,
Боварам н-ояд, ки оқил гаштаам.
Гӯиё ӯ мурда дар ман инчунин,
Хаставу хомӯшу ботил гаштаам.

Хар дам аз ойна мепурсам малул
Чистам дигар, ба чашмат чистам?
Лек дар ойна мебинам, ки вой
Сояе ҳам з-он чӣ будам, нестам.

Хамчу он раққосаи хинду ба ноз
 Пой мекубам, вале бар гӯри хеш.
 Ваҳ, ки бо сад ҳасрат ин вайронаро
 Равшанӣ бахшидаам аз нури хеш.

Раҳ намеҷӯям ба сӯи шаҳри рӯз
Бегумон дар қаъри гӯре хуфтаам.
Гавҳаре дорам, вале он рози бим
Дар дили мурдобҳо бинхуфтаам.

Меравам, аммо намекурсам зи хеш
Раҳ кучо?.. Манзил кучо?.. Мақсуд чист?
Бўса мебахшам.

вале худ ғофилам,
К-ин дили девонаро маъбуд кист?

Ў чу дар ман мурд, ногаҳ ҳар чӣ буд,
Дар нигоҳам ҳолате дигар гирифт.

Оҳ... оре... ин манам... аммо ҷи суд
 Ў, ки дар ман буд, дигар нест, нест.
 Мехурушам зери лаб девонавор:
 Ў ки дар ман буд, охир кист, кист?

Охир кушуда шуд зи ҳам он пардаҳои роз,
Охир маро шинохтӣ, эй чашми ошно.
Дигар чаро чу соя гурезон шавам зи ту?
Ман ҳастам он аруси хаёлотӣ дерпо.

Чашми ман аст, ин ки дар ӯ хира мондаӣ,
Лайлӣ кӣ буд? Қиссаи чашми сиёҳ чист?
Дар фикри ин мабош, ки чашмони ман чаро
Чун чашмҳои ваҳшии Лайлӣ сиёҳ нест.

Дар чашмҳои Лайлӣ агар шаб шукуфта буд,
Дар чашми ман шукуфта гули оташини ишқ.
Лағзида бар шукуфани лабҳои хомушам
Бас қиссаҳо зи печу хама дилнишини ишқ.

Дар банди нақшҳои саробеву гофиле
Бар гирди ин лабони ман, ин ҷоми бӯсаҳо.
Аз доми бӯса роҳи гурезе агар ки буд
Мо худ намешудем чунин роми бӯсаҳо!

Оре, чаро нагуямат,
 эй чашии ошно,
Ман ҳастам он аруси хаёлотии дерпо.
Ман ҳастам он зане, ки сабук по ниҳодааст
Бар гӯри сарду хомуши Лайлиин бевафо.

Пушти шиша барф меборад,
Пушти шиша барф меборад,
Дар сукути синаам дасте
Донаи андӯх мекорад.

Мусалед охир шудӣ, эй барф,
То саранҷомам чунин дидӣ.
Дар дилам боридӣ... эй афсӯс,
Бар сари ғурам наборидӣ.

Чун ниҳоли суст меларзад
Руҳам аз сармои танҳой.
Меҳазад дар зулмати қалбам
Ваҳшати дунёи танҳой.

Дигарам гармӣ намебахшӣ
Ишқ, эй хуршеди яхбаста.
Синаам саҳрои навмедист
Хастаам, аз ишқ ҳам хаста.

Ғунҷаи шавқи ту ҳам хушқид,
Шеър, эй шайтони афсункор.
Оқибат з-он хоби дардолуд
Чони ман бедор шуд, бедор.

Баъд аз ӯ бар ҳар чӣ рӯ кардам,
Дидам афсуни саробе буд.
Он чӣ мегаштам ба дунболаш,
Вой бар ман нақши хобе буд!

Эй худо,
бар руи ман бикшой
Лаҳзае дарҳои дӯзахро.
То ба кай дар дил ниҳон созам
Ҳасрати гармси дӯзахро?!

Дидам, эй бас офтоберо,
К-ӯ паёпай дар ғуруб афсурд.
Офтобе бе ғуруби ман,
Эй дарего, дар ҷануб афсурд.

Баъд аз ӯ дигар чӣ меҷӯям
Баъд аз ӯ дигар чӣ мепоям?
Ашки сарде то бияфшонам,
Ғури гарме то биёсям.

Пушти шиша барф меборад,
Пушти шиша барф меборад.
Дар сукути синаам дасте
Донаи андӯҳ мекорад.

ҚИССАЕ ДАР ШАБ

Чун нигаҳбоне, ки дар каф машъале дорад,
Меҳиромад шаб миёни шаҳри хоболуд.
Хонаҳо бо рӯшноӣҳои рӯёӣ
Як ба як дар гирудори бӯсае падруд.

Новдонҳо нолаҳо сар дода дар зулмат,
Дар хуруш аз зарбаҳои дилкаши борон.
Меҳазад бар сангфарши кӯчаҳои дур
Нури маҳве аз паи фонуси шабгардон.

Дасти зебӯе дареро мекушояд нарм,
Медавад дар кӯча барқи чашми табдоре.
Кӯча хомӯш асту дар зулмат намепечад
Бонги пой раҳраве аз пушти деворе.

Бод аз раҳ мерасад урёну атролуд,
Ҳис борон мекашад тан бар тани даҳлез.
Дар сукути хона мепечад нафасҳои
Нолаҳои шавқашон ларзону ваҳмангез.

Чашмҳо дар зулмати шаб хира бар роҳ аст,
Чӯй менолад, ки оё кист дилдораш?
Шоҳаҳо наҷвокунон дар гӯши якдигар:
«Эй дарего,
дар канораш нест дилдораш».

Кӯча хомӯш асту дар зулмат намепечад
Бонги пой раҳраве аз пушти деворе.
Меҳезад дар осмони хотире ғамгин
Нарм-нармак абри дудолуди пиндоре.

Бар кӣ меҳандад фусуни чашмаш,
эй афсӯс?
В-аз кадомин лаб лабонаш бӯса меҷӯяд?
Панҷааш дар ҳалқҳои мӯи кӣ мелағзад?
Бо кӣ дар хилват ба мастӣ қисса меҷӯяд?

Тирағиҳоро ба дунболи чӣ мековам?
Пас чаро дар интизораш боз бедорам?
Дар дили мардон кадомин меҳр ҷовид аст?
На, дигар ҳаргиз намеояд ба дидорам.

Пайкаре гум мешавад дар зулмати даҳлез,
Бод дарро бо садои хушк мебандад.
Мурдае гӯй даруни ҳафраи гуре
Бар умеди сусту бебунёд меҳандад.

ҚУРБОНӢ

Имшаб бар остони ҷалоли ту
Ошуфтаам зи васваси илҳом.
Ҷонам аз ин талош ба танг омад,
Эй шеър, эй олиҳаи хуношом.

Дерест, к-он суруди худоиро
Дар гуши ман ба меҳр намехонӣ.
Донам, ки боз ташнаи хун ҳастӣ,
Аммо бас аст ин ҳама қурбонӣ.

Хуш ғофилӣ, ки аз сари худхоҳӣ
Бо бандаат ба қаҳр чиҳо кардӣ.
Чун меҳри хеш дар дилаш афкандӣ,
Уро зи ҳар чӣ дошт ҷудо кардӣ.

Дардо, ки то ба рӯи ту хандидам,
Дар ранҷи ман нишастиву кӯшидӣ.
Ашкам чу ранги хуни шақоик шуд,
Онро ба ҷом кардиву нӯшидӣ.

Чун номи худ ба пой ту афкандам,
Афкандиям ба домани доми нанг.
Оҳ, эй олиҳа,

кист, ки мекубад
Оинаи умеди маро бар санг.

Дар атри бўсаҳои гуноҳолуд
Рӯёи оташини туро дидам.
Ҳамроҳ бо навои ғами ширин
Дар маъбади сукути ту рақсидам.

Аммо дареғу дард, ки ҷуз ҳасрат
Ҳаргиз набуда бода ба ҷоми ман,
Афсӯс, эй умеди ҳазондида,
Ку тоҷи пуршукуфаи номи ман?

Аз ман ҷуз ин ду дидаи ашколуд,
Охир бигӯ, чӣ монда, ки бистонӣ?
Эй шеър, эй олиҳаи хуношом!
Дигар бас аст, ин ҳама қурбонӣ!

ТАШНА

Ман гуле будам,
Дар раги ҳар барги ларзонам хазид,
атри бас афсун,
Дар шаби торик рӯидам
Ташналаб бар соҳили Корун.
Бар танам танҳо шароби шабнами
хуршед мелағзид,
Ё лаби сӯзандаи марде, ки бо чашмони хомӯшаш
Сарзаниш мекард дастеро,
ки аз ҳар шоҳи сарсабз
Гунҷаи нашкуфтае мечид.
Пайкарам фарёди зебой,
Дар сукутам нағмагон лабҳои танҳой,
Дидагонаи хира дар рӯёи шуми
сарзамине дуру рӯёи,
Ки насими раҳгузар дар гӯши ман мегуфт:
«Офтобаш ранги шоди дигаре дорад».
Оқибат ман беҳабар аз соҳили Корун
Рахт барчидам,
Дар раҳи худ бас гули пажмурдари дидам.
Чашмаҳшон чашмаи хушки кавири ғам
Ташнаи як қатраи шабнам,
Ман ба онҳо саҳт хандидам.
То шабе пайдо шуд аз пушти маҳи тардид
Такчароғи шаҳри рӯёҳо.
Ман дар он ҷо гарму хоҳишбор
Аз замине саҳт рӯидам.
Нимашаб ҷушид хуни шеър дар рағҳои сарди ман
Маҳв шуд дар ранги ҳар гулбарг
Ранги дарди ман.
Мунтазир будам, ки бикшояд ба рӯям осмони тор
Дидагони субҳи симинро.

То бинӯшам аз лаби хуршеди нурафшон
Шаҳди сӯзони ҳазорон бӯсаи табдору ширинро.

Лекин, эй афсӯс,
Мини надидам, оқибат дар осмони шаҳри рӯёҳо
Нури хуршеде.
Зери поям буттаҳои хушк бо андӯх менолид:
«Ҷеҳраи хуршеди шаҳри мо, дарего,
сахт торик аст!»
Хуб медонам, ки дигар нест уммеде,
Нест уммеде.

Маҳв шуд дар чангали анбӯхи торикӣ
Чун рағи нуре танини ошнои ман.
Қатраашке ҳам наҷафшонд осмони тор
Аз нигоҳи ҳастаи абре ба пой ман.

Ман гули пажмурдае ҳастам,
Чашмҳояш чашмаи хушки кавири ғам,
Ташнаи як бӯсаи хуршед,
Ташнаи як қатраи шабнам.

ДУНИИ СОЯҲО

Шаб ба рӯи ҷодаи намнок
Соҷҳои мо зи мо гӯй гурезонанд.
Дур аз мо дар нишеби роҳ
Дур ғубори шуми маҳтобе, ки мелағзад
Сарду сангин бар фарози шоҳҳои тоқ
Сӯи якдигар ба нармӣ пеш меронанд.

Шаб ба рӯи ҷодаи намнок
Дар сукути хоки атрогин
Ношикебо гаҳ ба якдигар меовезанд
Соҷҳои мо...
Ҳамчу гулҳое, ки мастанд
аз шароби шабнами дӯшин.

Гӯй онҳо дар гурези талхашон аз мо
Нағмаҳоро, ки мо ҳаргиз намехонем,
Нағмаҳоро, ки мо бо ҳашм
Дар сукути сина меронем,
Зери лаб бо шавқ мехонанд.

Лек дур аз сояҳо
Беҳабар аз қиссаи дилбастагирошон,
Аз ҷудоӣҳо аз пайвастагирошон,
Ҷисмҳои ҳастаи мо дар рукуди хеш
Зиндагиро шакл мебахшад.

Шаб ба руи ҷодаи намнок
Эй басо,

ман гуфтаам бо худ: —
«Зиндагӣ оё даруни сояҳомон ранг мегирад?
Ё ки бо худ сояҳои сояҳои хештан ҳастем?»

Эй ҳазорон руҳи саргардон,
Гирди ман лағзида дар амвоҷи торикӣ,
Сояи ман ку? —

«Нури ваҳшат медурахшад
дар булури бонги хомӯшам»

Сояи ман ку?
Сояи ман ку?

Ман намехоҳам
Сояамро лаҳзае аз худ ҷудо созам.
Ман намехоҳам.
Ӯ билағзад дур аз ман руи маъбарҳо,
Ё бияфтад ҳаставу сангин
Зери пой раҳгузарҳо.
Ӯ чаро бояд ба роҳи ҷустуҷӯи хеш
Ру ба ру гардад.

Бо лабони бастаи дарҳо
Ӯ чаро бояд бисояд тан?
Бар дару девори ҳар хона
Ӯ чаро бояд зи навмедӣ
По ниҳад дар сарзамини сарду бегона?!

Оҳ, эй хуршед,
Сояамро аз ҷӣ аз ман дур месозӣ?
Аз ту мепурсам: —
Тирагӣ дард аст ё шодӣ?

Ҷисм зиндон аст ё саҳрои озодӣ?
Зулмати шаб чист? —
Шаб
Сояи руҳи сиёҳи кист?

У чӣ мегӯяд?

У чӣ мегӯяд?

Хаставу саргаштаву ҳайрон
Медавам дар роҳи пурсишҳои бепое.

ШЕЪР ВА АШК

Бирав, худро зи чашми ман нӣхон кун,
Бирав, дигар масъудон қалби зорам.
Зи ман бигзар, зи ман бигзар, бияндеш,
Ки ман бо дигаре пайванд дорам.

Туро меҳӯхаму меларзад ором
Даруни сина дил аз беқарорӣ.
Туро меҳӯхаму з-ин маҳбаси танг
Намеебам дигар роҳи фироре.

Бирав, аз ман гурезон шав, ки дигар
Надорам қудрати парҳезкорӣ.
Бирав, мағзор ашқи ғам бирезад
Зи чашми кӯдаки уммедворе.

Бирав, дил бар нигори дигаре банд,
Тани зеборухе бифшор бар тан.
Ҳама оғӯшҳо гарм асту сӯзон,
Вале на аз барои кӯдаки ман.

Бирав, эй ишқи ман, эй ишқи ноком,
Ки ман мемонам ин ҷо бо дили реш.
Бирав, бигзор лолой бигӯям
Барои кӯдаки дурдонаи хеш.

ГУНОҲ

Гунаҳ кардам, гуноҳе пур зи лаззат
Дар оғӯше, ки гарму оташин буд.
Гунаҳ кардам миёни бозувоне,
Ки доғу кинаҷӯву оҳанин буд.

Дар он хилватгаҳи торику хомӯш
Ниғаҳ кардам ба чашми пур зи розаш.

Дилам дар сина бетобона ларзид
Зи хоҳишҳои чашми пурниёзаш.

Дар он хилватғаҳи торику хомӯш
Парешон дар канори у ништастам.
Лабаш бар руи лабҳоям ҳавас рехт,
Зи андӯҳи дили девона растам.

Фуру хондам ба гушаш қиссаи ишқ,
Туро меҳоҳам, эй чононаи ман.
Туро меҳоҳам, эй оғӯши чонбахш,
Туро, эй ошиқи девонаи ман!

Ҳавас дар чашмҳояш шӯъла афрухт,
Шароби сурх дар паймона рақсид.
Тани ман дар миёни бистари нарм
Ба руи синааш мастана ларзид. *

Гунаҳ кардам, гуноҳе пур зи лаззат
Қанори пайкаре ларзону мадҳуш.
Худовандо, чӣ медонам, чӣ кардам
Дар он хилватғаҳи торику хомӯш?!

ШАБ ВА ҲАВАС

Дар интизори хобаму сад афсӯс
Хобам ба чашм боз намеояд.
Андӯҳгину ғамзада мегуям:
Шояд зи руи ноз намеояд.

Чун соя гашта хобу намеафтад
Дар домҳои равшани чашмонам.
Мехонад он нӯхӯфтаи номаълум
Дар зарбаҳои набзи парешонам.

Мағруқи ин ҷавонии маъсумам,
Мағруқи лаҳзаҳои фаромӯшӣ.
Мағруқи ин саломии навозишбор
Дар бӯсаву нигоҳу ҳамоғӯшӣ.

Меҳоҳамаш дар ин шаби танҳои
Бо дидагони гумшуда дар дидор.

Бо дард,
дарди сокити зебой
Саршор, аз тамомии худ саршор.

Мехоҳамаш, ки бифшурадам бар хеш,
Бар хеш бифшурад мани шайдоро.
Бар ҳастиям бупечад, печад сахт
Он бозувони гарму тавоноро.

Дар лобалои гардану муҳоям,
Гардиш кунад насими нафасҳояш.
Нушад, бинушадам, ки бипайвандам
Бо руди талхи хеш ба дарёяш.

Ваҳшиву доғу пураташу ларзон
Чун шуълаҳои саркаши бозигар.
Даргирадам, ба ҳумхума даргирад,
Хокистарам бимонад дар бистар.

Дар осмони равшани чашмонаш
Бинам ситораҳои таманноро.
Дар бўсаҳои пуршарараш чуям
Лаззоти отабини ҳавасҳоро.

Мехоҳамаш, дарего, мехоҳам,
Мехоҳамаш ба тира, ба танҳой:
Мехонамаш ба гиря, ба бетобӣ,
Мехонамаш ба сабр, шикейбӣ.

Лабташна медавад ниғаҳам ҳар дам
Дар ҳафраҳои шаб, шаби бепоён.
У, он паранда шояд мегирад
Бар боми як ситораи саргардон.

ШУЪЛАИ РАМИДА

Мebандам ин ду чашми пуроташро,
То нангарад даруни ду чашмонаш.
То доғу пуртапиш нашавад қалбам
Аз шуълаи нигоҳи парешонаш.

Мebандам ин ду чашми пуроташро,
То бигзарам зи водии расвой.

То қалби хомӯшам накашад фарёд
Ру мекунам ба хилвату танҳой.

Эй раҳравони хаста, чӣ меҷуед
Дар ин ғуруби сард зи аҳволаш.
У шуълаи рамидаи хуршед аст,
Беҳуда медавед ба дунболаш.

У ғунчаи шукуфтаи маҳтоб аст,
Бояд, ки мавчи нур бияфшонад.
Бар сабзасори шабзада чашме,
Қ-ӯро ба хобгоҳи гунаҳ хонад.

Бояд, ки атри бӯсаи хомӯшаш
Бо нолаҳои шавқ биёмезад.
Дар гесувони он зани афсунгар
Девонавор ишқу хавас резад.

Бояд шароби бӯса биёшомад,
Аз соғари лабони фиребое.
Мастона сар гузораду оромат
Бар такагоҳи синаи зебое.

Эй орзуи ташна ба гирди у
Беҳуда тори умр чӣ мебандӣ?
Рӯзе расад, ки хаставу вомонда
Бар ин талоши беҳуда механдӣ?!

Оташ занам ба хирмани уммедат,
Бо шуълаҳои ҳасрату нокомӣ.
Эй қалби фитнаҷуи гунаҳкарда
Шояд даме зи фитна биёромӣ.

Мибандамат ба банди гарони ғам
То сӯи у дигар накуни парвоз.
Эй мурғи дил, ки хаставу бетобӣ,
Дамсоз бош бо ғами у, дамсоз.

РАМИДА

Намедонам, чӣ меҳоҳам, худоё,
Ба дунболи чӣ мегардам шабу рӯз?!
Чӣ мегуяд нигоҳи хастаи ман,
Чаро афсурдааст ин қалби пурсуз?!

Зи чамъи ошноён мегурезам,
Ба кунче меҳазам орому хомӯш.
Нигоҳам ғӯтавар дар тирагиҳо,
Ба оҳанги дили худ медиҳам гӯш.

Гурезонам аз ин мардум, ки бо ман
Ба зоҳир ҳамдаму якранг ҳастанд,
Вале дар ботин аз фарти ҳақорат
Ба домонам дусад пироя бастанд.

Аз ин мардум, ки то шеърм шуниданд,
Ба рӯям чун гули хушбӯ шукуфтанд.
Вале он дам, ки дар хилват нишастанд,
Маро девонаи бадном гуфтанд.

Дили ман,
 эӣ дили девонаи ман,
Ки месӯзӣ аз ин бегонагиҳо,
Мақун дигар зи дасти ғайр фарёд,
Худоро, бас кун ин девонагиҳо!

ХОТИРОТ

Боз дар чехран хомӯши ҳаёл
Ханда зад чашми гунаҳомӯзат.
Боз ман мондаму дар ғурбати дил
Ҳасрати бўсаи ҳастисӯзат.

Боз ман мондаму як мушт ҳавас,
Боз ман мондаму як мушт умед.
Ёди он партави сӯзандаи ишк,
Ки зи чашмат ба дили ман тобид.

Боз дар хилвати ман дасти ҳаёл
Сурати шоди туро нақш намуд:
Бар лабонат ҳаваси мастӣ рехт,
Дар нигоҳат аташи тӯфон буд.

Ёди он шаб, ки туро дидаму гуфт
Дили ман бо дилат афсонаи ишк.
Чашми ман дид дар он чашми сиёҳ
Ниғаҳи ташнаву девонаи ишк.

Ёди он бӯса, ки ҳангоми видоъ
Бар лабам шӯълаи ҳасрат афрухт.
Ёди он хандаи берангу хамӯш,
Ки саропои вучудамро сухт..

Рафтиву дар дили ман монд ба ҷой
Ишқи олуда ба навмедиву дард:
Нигаҳи гумшуда дар пардаи ашк,
Ҳасрати яхзада дар хандаи сард.

Оҳ, агар боз ба сӯям оӣ,
Дигар аз каф надиҳам осонат,
Тарсам ин шӯълаи сӯзандаи ишқ
Охир оташ фиканад бар ҷонат.

ДАЪВАТ

Туро афсуни чашмонам зи раҳ бурдасту медонам,
Чаро беҳуда мегӯӣ дили чун оҳане дорам.
Намедонӣ, намедонӣ, ки ман ҷуз чашми афсунгар
Дар ин ҷоми лабонам бодаи мардафкане дорам.

Чаро беҳуда мекушӣ, ки бигрезӣ зи оғӯшам,
Аз ин сӯзандатар ҳаргиз нахоҳӣ ёфт оғӯше.
Наметарсӣ, наметарсӣ, ки бинвисанд номатро
Ба санги тираи гуре шаби ғамноки хомуше.

Биё, дунё намеарзад ба ин парҳезу ин дурӣ,
Фидои лаҳзаи шодӣ кун ин руъёи ҳастиро.
Лабатро бар лабам бигзор, ки аз ин соғари пурмай
Чунон мастат кунам, то худ бидонӣ кадри мастиро.

Туро афсуни чашмонам зи раҳ бурдасту медонам,
Ки сар то по ба сузи хоҳиши бемор месузӣ.
Дуруғ аст ин агар, пас он ду чашми розгӯятро
Чаро ҳар лаҳза бар чашми мани девона медӯзӣ?!

АЗ ЁД РАФТА

Ёди бигзашта ба дил монду дарег
Нест ёре, ки маро ёд кунад.
Дидаам хира ба раҳ монду надод
Номое то дили ман шод кунад.

Худ надонам чӣ хатое кардам,
Ки зи ман риштаи улфат бигаст.
Дар дилаш чое агар буд маро,
Пас чаро дида зи дидорам баст?

Хар кучо менигарам, боз ҳам уст,
Ки ба чашмони тарам хира шуда.
Дарди ишқ аст, ки бо ҳасрату сӯз
Бар дили пуршарарам чира шуда.

Гуфтам аз дида чу дураш созам,
Бегумон зудтар аз дил биравад.
Марг бояд, ки маро дарёбад,
Вар-на дардест, ки мушжил биравад.

То лабе бар лаби ман мелағсад,
Мекашам оҳ, ки кош ин ӯ буд.
Кош ин лаб, ки маро мебӯсад,
Лаби сӯзандаи он бадхӯ буд.

Мекашандам чу дар оғӯш ба меҳр,
Пурсам аз худ, ки чӣ шуд оғӯшаш?
Чӣ шуд он оташи сӯзанда, ки буд
Шӯълавар дар нафаси хомӯшаш?

Шеър гуфтам, ки зи дил бардорам
Бори сангини ғами ишқашро.
Шеъри худ ҷилвае аз рӯяш шуд,
Ба кӣ ғуям ситами ишқашро?

Модар, ин шона зи мӯям бардор,
Сурмаро пок кун аз чашмонам.
Бикан ин пираҳанамро аз тан,
Зиндагӣ нест ба ҷуз зиндонам.

То ду чашмаш ба рухам ҳайрон нест,
Ба чӣ кор оядам ин зебой?
Бишкан ин оинаро,
Эй модар,
Ҳосилам чист зи худорой?

Дар бубандеду бигӯед, ки ман
Ҷуз аз ӯ аз ҳама кас бигсастам.

Қас агар гуфт: — Чаро? Бокам нест?
Фош гӯед, ки ошиқ ҳастам.

Қосиде омад агар аз раҳи дур,
Зуд пурсед, ки пайғом аз кист.
Ғар аз ӯ нест, бигӯед он зан
Дерғохест дар ин манзил нест.

ИНТИҚОМ

Боз кун аз сари гесӯям банд,
Панд бас кун, ки намегирам панд.
Дар умеди абасе дил бастан
Ту бигӯ то ба кай, охир, то чанд?

Аз танам чома бурун ору бинуш
Шаҳди сузандаи лабҳоямро,
То ба кай дар аташи дардолуд
Ба сар орам ҳама шабҳоямро?

Хуб донам, ки маро бурда зи ёд,
Ман ҳам аз дил биканам бунёдаш.
Бодае, эй ки зи ман беҳабарӣ,
Бодае то бибарам аз ёдаш.

Шояд аз равзанаи чашме шӯх
Барқи ишқе ба дилаш тофтааст.
Ман агар тозаву зебо будам,
Ў зи ман тозатаре ёфтааст.

Шояд аз коми зане нушидаст,
Гармию атри нафасҳои маро.
Дил ба ӯ додаву бурдаст зи ёд
Ишқи исёниву зебои маро.

Гар ту донию чуз ин аст,
бигу,
Пас чй шуд нома, чй шуд пайғомаш.
Хуб донам, ки маро бурда зи ёд
З-он, ки ширин шуда аз ман комаш.

Манишич гофилу сангину хамӯш,
Зане имшаб зи ту меҷӯяд ком.

Дар таманнои тану оғушест,
То ниҳад пой ҳавас бар сари ном.

Ишқи тӯфонии бигзаштаи ӯ
Дар дилаш нолакунон мемирад.
Чун ғарикест, ки бо дасти ниёз
Домани ишқи туро мегирад.

Даст пеш ору дар оғушаш гир,
Ин лабаш, ин лаби гармаш, эй мард.
Ин сару синаи сузандаи ӯ,
Ин танаш, ин тани нармаш, эй мард.

ХАСТА

Аз биму умеди ишқ ранчурам,
Оромиши ҷовидона меҳоҳам.
Бар ҳасрати дил дигар наҷфзоям,
Осоиши бекарона меҳоҳам...

По бар сари дил ниҳода меғуям,
Бигзаштан аз он ситезаҷу хуштар,
Як бӯса зи ҷоми заҳр бигрифтани
Аз бӯсаи оташини ӯ хуштар.

Пиндошт агар шабе ба сармасти
Дар бистари ишқи ӯ саҳар кардам.
Шабҳои дигар, ки рафта аз умрам
Дар домани дигарон ба сар кардам.

Дигар накунам зи рӯи нодонӣ
Курбонии ишқи ӯ ғурурамо.
Шояд, ки чу бигзарам аз ӯ, ёбам
Он гумшуда шодиву сурурамо.

Он кас, ки маро нишоту мастӣ дод,
Он кас, ки маро умеду шодӣ буд.
Ҳар ҷо, ки нишаст бетааммул гуфт:
«Ӯ як зани соддалавху оддӣ буд».

Месӯзам аз ин дуруиву найранг
Якрангии кӯдакона меҳоҳам.
Эй мард, аз он лабони хомӯшат
Як бӯсаи ҷовидона меҳоҳам.

Рав, пеши зане бибар гуруратро,
Қ-ӯ ишқи туро ба ҳеч нашморад.
Он пайкари доғу дардмандатро
Бо меҳр ба рӯи сина нафшорад.

Ишқе, ки туро нисори раҳ кардам,
Дар синаи дигаре нахоҳӣ ёфт.
З-он бўса, ки бар лабонат афшондам,
Сӯзандатар озаре нахоҳӣ ёфт.

Дар ҷустуҷӯи туву нигоҳи ту
Дигар надавад нигоҳи бетобам.
Андешаи он ду чашми рӯёӣ
Ҳаргиз набарад зи дидагон хобам.

Дигар ба ҳавои лаҳзаи дидор
Дунболи ту дар ба дар намегардам.
Дунболи ту,
Эй умеди беҳосил,
Девонаву беҳабар намегардам.

Дар зулмати он утоқаки хомӯш
Бечораву мунтазир наместонам.
Ҳар лаҳза назар ба дар намедӯзам,
В-он оҳи ниҳон ба лаб намеронам.

Эй зан, ки диле пур аз сафо дорӣ,
Аз мард вафо маҷӯ, маҷӯ ҳаргиз.
У маънии ишқро намедонад,
Рози дили худ ба ӯ мағӯ ҳаргиз!

ЧАШМ БА РОҲ

Орзуест маро дар дил,
Ки равон сӯзаду ҷон коҳад.
Ҳар дам он марди ҳавасронро
Бо ғаму ашқу ғиғон хоҳад.

Ба худо, дар дилу ҷонам нест
Ҳеч ҷуз ҳасрати дидораш.
Сӯхтаи аз ғаму кай бошад
Ғами ман мояи озораш.

Шаб дар аъмоқи сиёҳиҳо
Маҳ чу дар ҳолаи роз ояд.
Нигарон дида ба раҳ дорам,
Шояд он гумшуда боз ояд.

Сояе то ки ба дар афтад,
Ман ҳаросон бидавам бар дар.
Чун шитобон гузарад соя,
Хира гардам ба дари дигар.

Ҳама шаб дар дили ин бистар
Ҷонам он гумшударо ҷуяд.
З-ин ҳама кушиши беҳосил
Ақли саргашта ба ман гуяд.

«Зани бадбахти дилафсурда,
Бибар аз ёд даме ўро.
Ин хато буд, ки раҳ додӣ
Ба дил он ошиқи бадхўро.

Он касеро, ки ту мечўй
Қай ҳаёли ту ба сар дорад.
Бас кун ин нолаву зорино,
Бас кун, ў ёри дигар дорад».

Лекин ин қисса, ки мегўяд,
Қай ба нармӣ равадам дар гўш.
Нашавад ҳеҷ зи афсунаш
Оташи ҳасрати ман хомўш.

Меравам, то ки аён созам
Рози ин хоҳиши сўзонро.
Натавонам, ки барам аз ёд
Ҳаргиз он марди ҳавасронро.

Шамъ, эй шамъ, чӣ механдӣ?
Ба шаби тираи хомўшам.
Ба худо, мурдам аз ин ҳасрат,
Қи чаро нест дар оғўшам!..

ДАР БАРОБАРИ ХУДО

Аз тангнои маҳбаси торикӣ
Аз мунчалоби тираи ин дунё
Бонги пур аз ниёзи маро бишнав
Оҳ, эй худои қодири беҳамто.

Як дам зи гирди пайкари ман бишкоф
Бишкоф ин ҳичоби сиёҳиро.
Шояд даруни синаи ман бинӣ
Ин мояи гуноҳу табоҳиро.

Дил нест ин диле, ки ба ман додӣ,
Дар хун тапида, оҳ, раҳояш кун.
Ё ҳолӣ аз ҳую ҳавас дораш,
Ё пойбанди меҳру вафояш кун.

Танҳо ту оғаҳиву ту медонӣ
Асрори он хатои нахустинро.
Танҳо ту кодирӣ,
ки бубахшой
Бар рӯҳи ман сафои нахустинро.

Оҳ, эй худо, чӣ гуна туро гуям,
Қ-аз ҷисми хеш хаставу безорам.
Ҳар шаб бар остони ҷалоли ту
Гӯй умеди ҷисми дигар дорам.

Аз дидағони равшани ман бистон
Шавқӣ ба суи ғайр давиданро.
Лутфе кун, эй худову биёмӯзаш
Аз барқи ҷашми ғайр рамиданро.

Ишқе ба ман бидеҳ,
ки маро созад
Ҳамчун фариштағони биҳишти ту.
Ёре ба ман бидеҳ, ки дар ӯ бинам
Як гӯша аз сафои сиришти ту.

Як шаб зи лавҳи хотири ман биздой
Тасвири ишқу нақши фиребашро.
Хоҳам ба интиқоми ҷафокорӣ
Дар ишқи тоза фатҳи рақибашро.

Ох, эй худо, ки дасти тавоноят
Бунён ниҳода олами ҳастиро,
Бинмой рую аз дили ман бистон
Шавқи гуноҳу нафспарастиро.

Розӣ машав, ки бандаи ночизе
Осӣ шавад, ба ғайри ту рӯй орад.
Розӣ машав, ки сели сиришкашро
Дар пой чоми бода фуру борад.

Аз тангнои маҳбаси торикӣ,
Аз мунчалоби тираи ин дунё
Бонги пур аз ниёзи маро бишнава,
Оҳ, эй ҳудои кодири беҳамто.

РОЗИ МАН

Ҳеч чуз ҳасрат набошад кори ман,
Бахти бад, бегонае шуд ёри ман.
Беғунаҳ занчир бар поям заданд,
Вой аз ин зиндони меҳнатбори ман!

Вой аз ин чашме, ки мековад нихон
Рузу шаб дар чашми ман рози маро.
Гуш бар дар мениҳад, то бишнавад
Шояд он гумгашта овози маро.

Гоҳ мепурсад, ки андӯхат зи чист?
Фикрат охир аз чӣ рӯ ошуфта аст?
Бесабаб пинҳон макун ин розро,
Дарди гунге дар нигоҳат хуфтааст.

Гоҳ менолад ба назди дигарон: —
«К-ӯ дигар он духтари дируз нест»
«Оҳ, он хандонлаби шодоби ман
Ин зани афсурдаи мармуз нест».

Гоҳ мекушад, ки бо чодуи ишқ
Раҳ ба қалбам бурда афсунам кунад.
Гоҳ мехоҳад,
 ки бо фарёди хашм
З-ин ҳисори роз берунам кунад.

Гоҳ меғӯяд, ки ку,

оҳир чӣ шуд
Он нигоҳи масту афсункори ту?
Дигар он лабханди шодибахшу гарм
Нест пайдо бар лаби табдори ту.

Ман парешон дида медӯзам бар ӯ,
Бе садо нолам, ки ин аст, он чӣ ҳаст.
Худ намедонам, ки андӯхам зи чист,
Зери лаб ғӯям, чӣ хуш рафтам зи даст.

Ҳамзабоне нест, то барғӯямаш
Рози ин андӯхи ваҳшатбори хеш.
Бегумон ҳаргиз касе чун ман накард
Хештанро мояи озори хеш.

Аз ман аст ин ғам, ки бар ҷони ман аст,
Дигар ин худкардари табдир нест.
Пой дар занҷир менолам, ки ҳеҷ
Улфатам бо ҳалкаи занҷир нест.

Оҳ, ин аст он чӣ мечустӣ ба шавк
Рози ман,
рози зани девонахӯ.
Рози мавҷуде, ки дар фикраш набуд
Заррае савдои ному обрӯ.

Рози мавҷуде, ки дигар ҳеҷ нест
Ҷуз вучуде нафратовар баҳри ту.
Оҳ, ин аст он чӣ ранҷам медиҳад,
Варна кай тарсам зи хашму қаҳри ту!

БЕМОР

Тифле ғунуда дар бари ман бемор,
Бо гунаҳои сурхи таболуда,
Бо гесувони дарҳами ошуфта
То нимашаб зи дард наёсуда.

Ҳар дам миёни панҷаи ман ларзад
Ангуштҳои лоғару табдорааш
Ман нола мекунам, ки худовандо,
Ҷонам бигиру кам бидеҳ озорааш.

Гоҳе миёни ваҳшати танҳой
Пурсам зи худ, ки чист саранчомаш?
Ашкам ба руи гуна фуру ғалтад,
Чун бишнавам зи нолаи худ номаш.

Эй ахтарон, ки ғарқи тамошоед,
Ин кӯдаки ман аст, ки бемор аст.
Шаб то сахар нахуфтаму мебинед
Ин дидаи ман аст, ки бедор аст.

Ёдам ояд, ки буса талаб мекард,
Бо хандаҳои дилкаши мастана.
Ё менишаст бо нигаҳе бетоб
Дар интизори хурдани субҳона.

Гоҳе ба гуши ман расад овояш
«Момо» дилам зи фарти тааб сӯзад.
Бинам даруни бистари мағшуше
Тифле миёни оташи таб сӯзад.

Шаб хомуш асту дар бари ман нолад,
У хастачон зи шиддати беморӣ.
Бар изтиробу ваҳшати ман хандад
Тик-тики зарби соати деворӣ.

ОФТОБ МЕШАВАД

Нигоҳ кун, ки ғам даруни дидаам
Чӣ гуна қатра-қатра об мешавад!
Чӣ гуна сояи сиёҳи саркашам
Асири дасти офтоб мешавад?
Нигоҳ кун
Тамоми ҳастиям хароб мешавад.
Шарорае маро ба ком мекашад,
Маро ба авҷ мебарад,
Маро ба дом мекашад,
Нигоҳ кун
Тамоми осмони ман
Пур аз шаҳоб мешавад.

Ту омадӣ зи дурҳову дурхо,
Зи сарзамини атрҳову нурхо,
Нишондай маро кунун ба завраке

Зи очҳо, зи абрҳо,
булӯрҳо.

Маро бибар, умеди дилнавози ман,
Бибар ба шаҳри шеърҳову шӯрҳо.

Ба роҳи пурситора мекашониям,
Фаротар аз ситора менишониям,
Нигоҳ кун,
Ман аз ситора сӯхтам,
Лаболаб аз ситорагони шаб шудам.
Чу моҳиёни сурхранги содадил
Ситорачини биркаҳои шаб шудам.

Чӣ дур буд пеш аз ин замини мо
Ба ин кабӯдғурфаҳои осмон.
Кунун ба гуши ман дубора мерасад
Садои ту
Садои боли барфии фариштагон,
Нигоҳ кун, ки ман кучо расидам,
Ба қаҳкашон, ба бекарон, ба ҷовидон.

Кунун,
ки омадем то ба авҷҳо,
Маро бишуй бо шароби мавҷҳо,
Маро бипеч дар ҳарири бусаат,
Маро бихоҳ дар шабони дерпо.
Маро дигар раҳо макун,
Маро аз ин ситораҳо ҷудо макун.

Нигоҳ кун, ки муми шаб ба роҳи мо
Чӣ гуна қатра-қатра об мешавад.
Суроҳии сиеҳи дидагони ман
Ба лой-лои гарми ту
Лаболаб аз шароби хоб мешавад.
Ба рӯи гоҳвораҳои шеърӣ ман
Нигоҳ кун
Ту медамиву офтоб мешавад.

РӯИ ХОК

Ҳаргиз орзу накардам
Як ситора дар сароби осмон шавам.
Ё чу рӯи баргузидагон
Ҳамнишини хомӯши фариштагон шавам.

Ҳаргиз аз замин чудо набудаам,
Бо ситора ошно набудаам.
Рӯи хок истодаам,
Бо танам, ки мисли сокаи гиёҳ
Боду офтобу обро
Мемакад, ки зиндагӣ кунад.

Борвар зи майл,
Борвар зи дард,
Рӯи хок истодаам,
То ситораҳо ситоишам кунанд,
То насимҳо навозишам кунанд.

Аз дариҷаам нигоҳ мекунам,
Ҷуз танини як тарона нестам.
Ҷовидона нестам,
Ҷуз танини як тарона ҷустуҷу намекунам,
Дар фиғони лаззате, ки поктар
Аз сукути соддаи ғамест,
Ошёна ҷустуҷу намекунам.
Дар тане,

ки шабнамест
Рӯи занбақи танам.
Бар ҷидори кулбаам, ки зиндагист
Бо хати сиёҳи ишк
Ёдгориҳо кашидаанд,
Мардумони раҳгузар.
Қалби тирхурда,
Шамъи вожгун,
Нуктаҳои сокити паридаранг,
Бар ҳуруфи дарҳами ҷунун
Ҳар лабе, ки бар лабам расид,
Як ситора нутфа баст,
Дар шабнам,

ки менишаст,
Рӯи рӯди ёдгориҳо
Пас чаро ситора орзу кунам?
Ин таронаи ман аст,
Дилпазиру дилнишин
Пеш аз ин набуда беш аз ин.

МЕҲМОН

Имшаб он ҳасрати деринаи ман
Дар бари дуст ба сар меояд.
Дар фуру банду бигу хона тихист,
З-ин сипас ҳар кӣ ба дар меояд.

Шона ку то ки сару зулфамро
Дарҳаму ваҳшиву зебо созам.
Бояд аз тозагиву нармиву лутф
Гунаро чун гули руъё созам.

Сурма ку, то ки чу бар дида кашам
Розу нозе ба нигоҳам бахшад.
Бояд ин шавқ, ки дар дил дорам,
Чилва бар чашми сиёҳам бахшад.

Чӣ бипушам, ки чун аз роҳ ояд,
Аташаш муфриту афзун гардад.
Чӣ бигӯям, ки зи сеҳри суханам
Дил ба ман бозаду афсун гардад.

Оҳ, эй духтараки хидматгор,
Гул бизан бар сару бар синаи ман.
То ки ҳайрон шавад аз чилваи гул
Имшаб он ошиқи деринаи ман.

Чу зи дар омаду биншаст ҳамӯш,
Заҳма бар қону дили чанг занам.
Бо лаби ташна дусад бўсан шавқ
Бар лаби бодаи гулранг занам.

Моҳ агар хост, ки аз панчараҳо
Бинадам дар бари ӯ масту пареш.
Ончунон чилва кунам, к-он зи ҳасад
Пардаи абр кашад бар руҳи хеш.

То чу руъё шавад ин сахнаи ишқ
Қундуру ӯд бар оташ резам.
З-он сипас ҳамчу яке қўлии маст
Нарму печида зи ҷо бархезам.

Ҳама шаб шӯъласифат рақс кунам,
То зи по афтаму мадҳуш шавам.

Чу маро танг дар оғуш кашад,
Масти он гармии оғуш шавам.

Оҳ, гӯй зи паси панҷараҳо
Бонги оҳистаи по меояд.
Эй худо, ўст, ки орому хамӯш
Ба сӯи хонаи мо меояд.

БОЗГАШТ

З-он номае, ки додиву з-он шикваҳои талх
То нимашаб ба ёди ту чашмам нахуфтааст.
Эй мояи умеди ман, эй такагоҳи дур,
Ҳаргиз маранҷ аз он чӣ ба шеърнам нухуфтааст.

Шояд набуда қудрати онам, ки дар сукут
Эҳсоси қалби кӯчаки худро ниҳон кунам.
Бигзор, то таронаи ман розгӯ шавад,
Бигзор он чиро, ки нухуфтам, аён кунам.

То бар гузашта менигарам, ишқи хешро
Чун офтоби гумшуда меоварам ба ёд.
Менолам аз диле, ки ба хун ғарқа гаштааст,
Ин шеър ғайри ранҷиши ёрам ба ман чӣ дод?

Ин дардро чигуна тавонам ниҳон кунам,
Он дам, ки қалбам аз ту ба саҳтӣ рамидааст.
Ин шеърҳо, ки рӯҳи туро ранҷ додааст,
Фарёдҳои як дили меҳнаткашидааст.

Гуфтам қафас, вале чӣ бигӯям, ки пеш аз ин
Огоҳӣ аз дуруии мардум маро набуд.
Дардо, ки ин ҷаҳони фиребои нақшбоз
Бо ҷилваву ҷилои худ охир маро рабуд.

Акнун манам, ки ҳаста зи доми фиребу макр
Бори дигар ба кунҷи қафас рӯ намудаам.
Бикшой дар, ки дар ҳама даврони умри хеш
Ќуз пушти милаҳои қафас хуш набудаам.

Пои маро дубора ба занҷирҳо бубанд,
То фитнаву фиреб зи ҷоям наҷфканад.
То дасти оҳанини ҳавасҳои ранг-ранг
Банде дигар дубора ба поям наҷфканад.

ГУРЕЗУ ДАРД

Рафтам, маро бубахшу мағӯ у вафо надошт,
Роҳе ба чуз гурез бароям намонда буд.
Ин ишқи отабини пур аз дарди бе умед
Дар водии гуноҳу чунунам кашонда буд.

Рафтам, ки доғи бўсаи пурҳасрати туро
Бо ашқҳои дида зи лаб шустушӯ диҳам.
Рафтам, ки нотаом бимонам дар ин суруд,
Рафтам, ки бо нагуфта ба худ обрӯ диҳам.

Рафтам, мағӯ, мағӯ, ки чаро рафт? Нанг буд
Ишқи ману ниёзи туву сузу сози мо.
Аз пардаи ҳамӯшиву зулмат чу нури субҳ
Берун фитода буд ба якбора рози мо.

Рафтам, ки гум шавам чу яке катраашки гарм
Дар лобалои домани шабранги зиндагӣ.
Рафтам, ки дар сиёҳии як гӯри бенишон
Фориг шавам зи кашмакашу ҷанги зиндагӣ.

Ман аз ду чашми равшану гирён гурехтам,
Аз хандаҳои ваҳшии тӯфон гурехтам.
Аз бистари висол ба оғӯши сарди ҳаҷр
Озурда аз маломати вичдон гурехтам.

Эй сина, дар ҳарорати сузони худ бисуз,
Дигар суроғи шуълаи оташ зи ман магир,
Мехостам, ки шуъла шавам, саркашӣ кунам,
Мурғе шудам ба кунҷи қафас баставу асир.

Рӯҳи мушаввашам, ки шабе беҳабар зи хеш
Дар домани сукут ба талхӣ гиристам.
Нолон зи кардаҳову пушаймон зи гуфтаҳо
Дидам, ки лоиқи туву ишқи ту нестам.

ИСЁН

Ба лабҳоям мазан қуфли ҳамӯшӣ,
Ки дар дил қиссае ногуфта дорам.
Зи поям боз кун банди гаронро,
Ки ин роҳ асту ман ҳам раҳсипорам.

Бисё, эй мард, эй мавҷуди худхо,
Бисё, бикшой дарҳои кафасро.
Агар умре ба зиндонам кашидӣ,
Намехоҳам дигар ин як нафасро.

Биё, ман ҳастам он мурғе, ки дерест
Ба сар андешаи парвоз дорам.
Сурудам нола шуд дар байни лабҳо,
Табаҳ шуд ғарқи ҳасрат рӯзгорам.

Ба лабҳоям мазан куфли ҳамӯшӣ,
Ки ман бояд бигӯям рози худро.
Ба гӯши мардуми олам расонам
Танини оташин овози худро.

Біє, бикшой дар,
 то пар кушоям
Ба сӯи осмони равшани шеър.
Чаро охир намеҳоҳӣ, ки бошам
Гуле хушбӯ миёни гулшани шеър?

Лаба**м** бо бӯсаи шири**на**ш аз ту,
Тана**м** бо буи атропо**на**ш аз ту.
Нигоҳа**м** бо шарарҳои ниҳона**ш**,
Дила**м** бо пайкари хуни**на**ш аз ту.

Вале эй мард, эй мавзуди худхох,
Мағу нанг аст, ин шеъри ту нанг аст.
Зи баҳри шоири ошустаҳоле
Чӣ гӯям, ин қафас танг аст, танг аст.

Мағу, шеһри ту сар то по гунаҳ буд,
Аз ин нангу гунаҳ паймонае дех.
Биҳишту хуру оби кавсар аз ту
Маро қаъри ҷаҳаннам хонае дех.

Китобе, хилвате, шеъре, сукуте,
 Маро шодиву лутфи зиндагонист.
 Чӣ ғам гар дар бихиште раҳ надорам,
 Ки дар қалбам бихиште ҷовидонист.

Шабонгоҳон, ки маҳ мерақсад ором
Ба қалби осмони гунгу хомуш.

Ту дар хобиву ман масти ҳавасҳо
Тани маҳтобро гирам дар оғӯш.

Насим аз ман ҳазорон бӯса бигрифт,
Ҳазорон бӯса бахшидам ба хуршед.
Дар он зиндон, ки зиндонбон ту будӣ
Шабе бунёдам аз як бӯса ларзид.

Ба дур афкан ҳадиси ном, эй мард,
Ки нангам лаззати мастона додаст.
Маро мебахшад он парвардигоре,
Ки бар шоир диле девона додаст.

Биё, бикшой дар, то пар кушоям
Ба сӯи осмони равшани шеър.
Чаро охир намехоҳӣ, ки бошам
Гуле хушбӯ миёни гулшани шеър?!

РУЪЁ

Боз ман мондаму хилвате сард,
Хотироте зи бигзаштаи дур.
Ёди ишқе, ки бо ҳасрату дард
Рафту хомӯш шуд дар дили гӯр.

Руи вайронаҳои уммедам
Дасти афсунгаре шамъ афрухт.
Мурдае чашми пуроташашро
Аз дили гӯр бар чашми ман дӯхт.

Нола кардам, ки эй вой, ин ӯст,
Дар дилам аз нигоҳаш ҳаросе.
Хандае бар лабонаш гузар кард,
Қ-эй ҳавасрон, маро мешиносӣ?

Қалбам аз фарти андӯх ларзид,
Вой бар ман, ки девона будам.
Вой бар ман, ки ман куштам ӯро,
Ваҳ, ки бо ӯ чӣ бегона будам.

Ӯ ба ман дил супурду ба чуз ранҷ
Қай шуд аз ишқи ман ҳосили ӯ.

Бо ғуруре, ки чашми маро баст,
По ниҳодам ба руи дили ӯ.

Ман ба ӯ ранчу андӯх додам,
Ман ба хоки сиёҳаш нишондам.
Вой бар ман, худоё, худоё,
Ман ба оғӯши ғураш кашондам.

Дар сукути лабам нола печид,
Шӯълаи шамъ мастона ларзид.
Чашми ман аз дили тирагиҳо
Қатраашке дар он чашмҳо дид.

Ҳамчу тифле пушаймон давидам,
То ки дар пояш афтам ба хорӣ.
То бигӯям, ки девона будам,
Метавонӣ ба ман раҳмат орӣ.

Доманам шамъро сарнагун кард,
Чашмҳо дар сиёҳӣ фуру рафт.
Нола кардам марав, сабр кун, сабр,
Лекин ӯ рафт, бегуфтугу рафт.

Вой бар ман, ки девона будам,
Ман ба хоки сиёҳаш нишондам.
Вой бар ман, ки ман куштам ӯро,
Ман ба оғӯши ғураш кашондам.

ШАРОБ ВА ХУН

Нест ёре, то бигӯям рози хеш,
Нола пинҳон кардаам дар сози хеш.
Чанги андӯхам, худоро, захмае,
Захмае то баркашам овози хеш.

Бар лабонам қуфли хомушӣ задам,
Бо калиди ошно бозаш кунед.
Қудаки дил ранҷаи дасти ҷафост,
Бо сарангушти вафо нозаш кунед.

Пур кун ин паймонаро, эй ҳамнафас,
Пур кун ин паймонаро аз хуни ӯ.

Маст, мастам кун чунон, к-аз шури май
Боз гуям қиссаи афсуни ӯ.

Ранги чашмашро чӣ мепурсӣ зи ман?
Ранги чашмаш кай маро побанд кард?!
Оташе, к-аз дидагонаш сар кашид,
Ин дили девонаро дар банд кард.

Аз лабонаш кай нишон дорам ба ҷон
Ќуз шарори бўсаҳои дилнишин.
Бар танам кай монда аз ӯ ёдгор
Ќуз фишори бозувони оҳанин.

Ман чӣ медонам сарангушташ чӣ кард
Дар миёни хирмани гесӯи ман.
Он қадар донам, ки ин ошуфтагӣ
З-он сабаб афтода андар муи ман.

Оташе буд бар дилу ҷонам гирифт,
Роҳзан шуд, роҳи имонам гирифт.
Рафта буд аз дасти ман домони сабр
Чун зи по афтодам, осонам гирифт.

Гум шудам дар паҳнаи саҳрои ишқ,
Дар шабе чун чехраи бахтам сиёҳ.
Ногаҳон бе он ки битвонам гурехт,
Бар сарам борид борони гуноҳ.

Маст будам, масти ишқу масти ноз
Марде омад қалби сангамро рабуд.
Баски ранҷам доду лаззат додамаш,
Тарки ӯ кардам, чӣ медонам кӣ буд?

Мастиям аз сар парид, эй ҳамнафас,
Бори дигар пур кун ин паймонаро.
Хун бидех, хуни дили он худпараст,
То ба поён орам ин афсонаро.

АРУСАКИ ҚУҚӢ

Беш аз инҳо, оҳ, оре,
Беш аз инҳо метавон хомуш монд.

Метавон сооти тӯлонӣ
Бо нигоҳе чун нигоҳи мурдагон собит
Хира шуд дар дуди як сигор,
Хира шуд дар шакли як финчон.
Дар гули беранг бар қоли,
Дар хати мавҳум бар девор.
Метавон бо панҷаҳои хушк
Пардaro як сӯ кашиду дид,
Дар миёни куча борон тунд меборад,
Кудaке бо бодбодaкҳои рангинаш
Истода зери як тоқи.
Гории фарсудае майдони холиро
Бо шитоби пурҳаёҳу тарк мегӯяд.

Метавон бар ҷой боқӣ монд
Дар канори парда, аммо кур, аммо кар.

Метавон фарёд зад
Бо садое сахт козиб, сахт бегона:
«Дӯст медорам»
Метавон дар бозувони чираи як мард
Модае зебову солим буд.
Бо тaне чун суфраи чармин
Бо ду пистони дурушти сахт
Метавон дар бистари як маст
як девона, як велгард

Исмaти як ишкро олуд.
Метавон бо зиракӣ таҳқир кард
Ҳар муаммои шигифтеро.
Метавон танҳо ба ҳалли ҷадвале пардохт,
Метавон танҳо ба кашфи посухе беҳуда
дил хуш сохт.

Посуhi беҳуда, оре, панҷ, ё шаш харф.
Метавон як умр зону зад
Бо саре афканда, дар пой зариҳи сард,
Метавон дар гури маҷҳуле худоро дид.
Метавон бо сиккае ночиз имон ёфт,
Метавон дар ҳучраҳои масҷиде пусид
Чун зиёратномахснӣ пир.
Метавон чун сифр дар тафрику чамъу зарб
Ҳосили пайваста яксон дошт.
Метавон чашми туро дар пилаи қаҳраш
Тукмаи беранги кафши кӯҳнае пиндошт,
Метавон чун об дар гувдоли худ хушкид.

Метавон зебоии яклаҳзаро бо шарм
 Мисли як акси сиёҳи мазҳаки фаврӣ
 Дар таҳи сандуқ махфӣ кард.
 Метавон дар қоби холимондаи як рӯз
 Нақши як маҳкум, ё мағлуб, ё маслубро овехт
 Метавон бо суратакҳо рахнаи деворро пушонид
 Метавон бо нақшаҳои пучтар омехт.
 Метавон ҳамчун арӯсаҳои кукӣ буд,
 Бо ду чашми шишай дунёи худро дид.
 Метавон дар чаъбае моҳут
 Бо тана анбошта аз коҳ
 Солҳо дар лобалои тӯру пулак хуфт
 Метавон бо ҳар фишори ҳарзаи дасте
 Бесабаб фарёд карду гуфт:
 «Оҳ, ман бисёр хушбахтам».

ДАР ОБҲОИ САБЗИ ТОВИСТОН

Танҳо туро аз як барг
 Бо бори шодиҳои маҳчурам.
 Дар обҳои сабзи тобистон
 Ором меронам,
 То сарзамини марг,
 То соҳили ғамҳои поизӣ.
 Дар сояе худро раҳо кардам,
 Дар сояи безътибори ишқ,
 Дар сояи фирори хушбахтӣ,
 Дар сояи нопойдориҳо.
 Шабҳо, ки мечархад насими гич,
 Дар осмони кӯтаҳи дилтанг,
 Шабҳо, ки мепечад маҳе хунин
 Дар кӯчаҳои оби рағҳо,
 Шабҳо,
 ки танҳоям
 Бо раъшаҳои рӯҳамон, танҳо,
 Дар зарбаҳои набз мечӯшад
 Эҳсоси ҳастӣ,
 ҳастии бемор.

«Дар интизори дарраҳо розест»
 Инро ба рӯи қуллаҳои кӯҳ,
 Бар сангҳои сахмгин канданд
 Онҳо, ки дар хати сукути хеш

Як шаб сукути кӯҳсоронро
Аз илтимоси талх оганданд.

«Дар изтироби дастҳои пур
Оромиши дастони холи нест,
Хомушии вайронаҳо зебост».
Инро зане дар обҳо меҳонд
Дар обҳои сабзи тобистон,
Гӯй, ки дар вайронаҳо мезист.

Мо якдигарро бо нафасҳомон
Олуда месозем,
Олудаи тақвои хушбахтӣ,
Мо аз садои бод метарсем,
Мо аз нуфузи сояҳои шак
Дар боғҳои бўсаҳомон ранг мебозем.
Мо дар тамоми меҳмониҳои қасри нур
Аз ваҳшати овоз меларзем.

Акнун ту ин ҷой
Густурда чун атри ақоқиҳо.
Дар кӯчаҳои субҳ,
Бар синаам сангин
Дар дастҳоям доғ
Дар гесӯвонам рафта аз худ, сӯхта мадхуш
Акнун ту ин ҷой.

Чизи васеъу тираву анбӯх
Чизи мушавваш чун садои дурдасти рӯз
Бар мардумакҳои парешонам

Мечархаду мегустурад худро
Шояд маро аз чашма мегиранд,
Шояд маро аз шоха мечинанд,
Шояд маро мисли даре
бар лаҳзаҳои баъд мебинанд,
Шояд...
Дигар намебинам.

Мо бар замини ҳарза рӯидем,
Мо бар замини ҳарза меборем.
Мо «ҳеч»-ро дар роҳҳо дидем,
Бар асби зарди болдори ҳеш
Чун подшоҳе роҳ мепаёмуд.

Афсӯс, мо хушбахту оромем,
Афсӯс, мо дилтангу хомӯшем.
Хушбахт, зеро дӯст медорем,
Дилтанг зеро ишқ нафринест.

БОД МОРО ХОҲАД БУРД

Дар шаби кӯчаки ман, афсӯс
Бод бо барги дарахтон миоде дорад.
Дар шаби кӯчаки ман дилхураи вайронест,
Гуш кун,
Вазиши зулматро мешунавӣ?

Ман ғарибона ба ин хушбахтӣ менигарам,
Ман ба навмедиҳои худ мӯътодам.
Гуш кун,
Вазиши зулматро мешунавӣ?

Дар шаб акнун чизе мегузарад,
Моҳ сурх асту мушавваш
Ва бар ин бом, ки ҳар лаҳза
дар ӯ бими фуру рехтан аз
Абрӯ ҳамчун анбӯҳи азодорон
Лаҳзаи боридавро гӯӣ мунтазиранд.

Лаҳзае
Ва пас аз он ҳеҷ.
Пушти ин панҷара шаб дорад меларзад
Ва замин дорад
Боз мемонад аз чархиш,
Пушти ин панҷара як номаълум
Нигарони ману туст.

Эй саропоят сабз,
Дастҳоятро чун хотирае сӯзон
дар дастони ошиқӣ ман бигзор.
Ва лабонатро чун ҳиссе гарм аз ҳастӣ
Ба навозишҳои лабҳои ошиқӣ ман биспор.
Бод моро бо худ хоҳад бурд,
Бод моро ба худ хоҳад бурд.

ДУХТАР ВА БАҲОР

Духтар канори панчара танҳо нишасту гуфт:
Эй духтари баҳор, ҳасад мебарам ба ту.
Атру гулу таронаву сармастии туро
Бо ҳар чӣ толибӣ, ба худо, меҳрам зи ту.

Бар шохи навҷавони дарахте шукуфае
Бо ноз мекушуд ду чашмони бастаро.
Мешуст кокуле ба лаби оби нукрафом.
Он болҳои нозуки зебои хастаро.

Хуршед ханда карду зи амвоchi хандааш
Бар чеҳри рӯз равшании дилкаше давид.
Мавҷе сабук ҳазиду насиме ба гуши ӯ
Розе суруду мавҷ ба нармаи аз ӯ рамид.

Хандид боббон, ки саранҷом шуд баҳор,
Дигар шукуфа карда дарахте, ки коштам.
Духтар шуниду гуфт чӣ ҳосил аз ин баҳор
Эй бас баҳорҳо, ки баҳоре надоштам.

Хуршеди ташнаком дар он сӯи осмон,
Гӯи миёни маҷмаре аз хун нишаста буд.
Мерафт рӯзу хира дар андешаи ғариб
Духтар канори панчара маҳзун нишаста буд.

ОИНАИ ШИКАСТА

Дируз ба ёди туву он ишқи дилангез,
Бар пайкари худ пирахани сабз намудам.
Дар оина бар сурати худ хира шудам боз,
Банд аз сари гесӯям оҳишта кушудам.

Атр овардаму бар сару бар сина фишондам,
Чашмонамро нозкунон сурма кашондам.
Афшон кардам зулфамро бар сари шона.
Дар кунҷи лабам ҳоле оҳишта нишондам.

Гуфтам ба худ он гоҳ сад афсӯс, ки ӯ нест,
То мот шавад з-ин ҳама афсунгариву ноз.
Чун пирахани сабз бубинад ба тани ман
Бо ханда бигӯяд, ки чӣ зебо шудай боз.

У нест, ки дар мардумаки чашми сиёҳам
То хира шавад, акси рухи хеш бубинад.
Ин гесӯи афшон ба чӣ кор оядам имшаб,
Ку панҷаи у то ки дар он хона гузинад?

У нест, ки бӯяд чу дар оғуши ман афтад
Девонасифат атри диловези танамро.
Эй оина, мурдам ман аз ин ҳасрату афсӯс,
У нест, ки бар сина фишорад баданамро.

Ман хира ба оинаву у гӯш ба ман дошт,
Гуфтам, ки чӣ сон ҳал кунӣ ин мушкили моро.
Бишкасту фиғон кард, ки аз шарҳи ғами хеш,
Эй зан, чӣ бугӯям, ки шикастӣ дили моро.

ОШИҚОНА

Эй шаб аз рӯёи ту рангин шуда
Сина аз атри туам сангин шуда.
Эй ба рӯи чашми ман густурда хеш,
Шодиям бахшида аз андӯҳи беш.
Ҳамчу бороне, ки шӯяд ҷисми хок,
Ҳастиям з-олудатиҳо карда пок.

Эй тапишҳои тани сӯзони ман,
Оташе дар сояи мижғони ман.
Эй зи гандумзорҳо саршортар,
Эй зи зарриншохаҳо пурбортар.
Эй дари бикшуда бар хуршедҳо,
Дар ҳучуми зулмати тардидҳо.
Бо туам дигар зи дарде бим нест,
Ҳаст агар чуз дарди хушбахтим нест.

Ин дили танги ману ин бори нур
Ҳойҳуи зиндагӣ дар қаъри гӯр?
Эй ду чашмонат чаманзорони ман,
Доғи чашмат хӯрда бар чашмони ман.
Пеш аз инат гарки дар худ доштам
Ҳар касеро ту намеангоштам.

Дарди торикист дарди хоستان,
Рафтани беҳуда худро костан.

Сар ниҳодан бар сияхдил синаҳо,
Сина олудан ба чирки кинаҳо
Дар навозиш неши морон ёфтан,
Заҳр дар лабханди ёрон ёфтан.
Зар ниҳодан дар кафи таррорҳо
Гум шудан дар паҳнаи бозорҳо.

Оҳ, эй бо чони ман омехта,
Эй маро аз гури ман ангехта.
Чун ситора бо ду боли зарнишон
Омада аз дурдасти осмон.
Аз ту танҳоим хомушӣ гирифт,
Пайкарам буи ҳамоғушӣ гирифт.
Қуи хушки синаамро об ту,
Бистари рағҳомро селоб ту.
Дар ҷаҳоне инчунин сарду сиёҳ,
Бо қадамҳоят қадамҳоям ба роҳ.

Эй ба зери пустам пинҳон шуда,
Ҳамчу хун дар пустам чушон шуда.
Гесӯямро аз навозиш сӯхта,
Гунаҳом аз ҷирми хоҳиш сӯхта.
Оҳ, эй бегона бо пирӯҳанам,
Ошнои сабззорони танам,
Оҳ, эй равшантулуӣ беғуруб,
Офтоби сарзаминҳои ҷануб.
Оҳ, оҳ эй аз сахар шодобтар,
Аз баҳорон тозатар серобтар.
Ишқ дигар нест ин, ин хирагист.
Чилчароғе дар сукуту тирагист.
Ишқ чун дар синаам бедор шуд,
Аз талаб по то сарам исор шуд.
Ин дигар ман нестам, ман нестам,
Ҳайф аз он умре, ки бо ман зистам.
Эй лабонам бусагоҳи бусаат,
Хира ҷашмонам ба роҳи бусаат.
Эй ташаннуҷҳои лаззат дар танам,
Эй хутути пайкарат пирӯҳанам.
Оҳ, меҳоҳам, ки бишқофам зи ҳам,
Шодиям як ҷам биёлояд ба ғам.
Оҳ меҳоҳам,

ки барҳезам зи ҷой
Ҳамчу абре ашқ резам ҳой-ҳой.

Ин дили танги ману ин дуди уд?
Дар шабистон захмаҳои чангу рӯд?
Ин фазои холиву парвозҳо?
Ин шаби хомушу ин овозҳо?

Эй нигоҳат, лой-лой сеҳрбор,
Гохвори кудакони бекарор.
Эй нафасҳоят насими нимхоб,
Шуста аз ман ларзаҳои изтироб,

Хуфта дар лабханди фардоҳои ман,
Рафта то аъмоки дунёҳои ман.
Эй маро бо шӯри шеър омехта,
Ин ҳама оташ ба шеърӣ рахта.

Чун таби ишқам чунин афрӯхтӣ,
Лочарам шеърӣ ба оташ сӯхтӣ.

ВАҲМИ САБЗ

Тамоми рӯз дар оина гиря мекардам.
Баҳор панҷараамро
Ба ваҳми сабзи дарахтон супурда буд,
Танам ба пилаи танҳоиам намегунҷид.
Ба буи тоҷи қоғазиям
Фазои он қаламрави беофтобро
Олуда карда буд.
Наметавонистам, дигар наметавонистам
Садои куча, садои паррандаҳо
Садои гум шудани тупҳои мохутӣ
Ба ҳойҳои гурезони кудакон
Ба ракси бодкунакҳо
Ки чун хубобҳои кафи собун
Дар интиҳои соқе аз нах сууд мекарданд
Ба бод, бод, ки гӯй,
Дар умқи гавдтарин лаҳзаҳои
тираи ҳамхобагӣ нафас мезад
Ҳисори қалъаи хомуши эътимоди маро
Фишор меоданд.
Ба аз шикофҳои кӯҳна диламро
ба ном мехонданд
Тамоми рӯз нигоҳи ман
Ба ҷашмиҳои зиндагиам хира гашта буд,

Ба он ду чашми музтариби тарсон
Ки аз нигоҳи собити ман мегурехтанд.
Ба чун дуруғгӯён
Ба инзивои бехатарии пилкҳо
паноҳ меоварданд.

Кадам кулла, кадам авҷ?
Магар тамоми ин роҳҳои печопеч
Дар он даҳони сарди маканда,
Ба нуқтаи талоқиву поён намерасанд?
Ба ман чӣ додед, эй вожаҳои содафиреб
В-эй риёзати андомҳову хоҳишҳо,
Агар гуле ба гесӯи худ мезадам,
Аз ин тақаллуб, аз ин тоҷи коғазин,
Ки бар фарози сарам бӯ гирифтааст,
фиребандатар набуд?

Чӣ гуна рӯҳи биёбон маро гирифт,
Ба сеҳри моҳ з-имони галла дурам кард
Чӣ гуна нотамомии қалбам бузург шуд,
Ба ҳеҷ нимае ин нимаро тамом накард.
Чӣ гуна истодаму дидам
Замин ба зерӣ ду поям зи такагоҳ
тиҳӣ мешавад

Ба гармии тани ҷуфтам
Ба интизори пучи танам раҳ намебарад!

Кадам кулла, кадам авҷ?
Маро паноҳ диҳед, эй чароғҳои мушавваш,
Эй хонаҳои равшани шаккок,
Ки ҷомаҳои нишаста дар оғуши дудҳои муаттар.
Бар бомҳои офтобиятон тоб меҳуранд.

Маро паноҳ диҳед, эй занони соддаи комил
Ки аз варои пусти сарангуштҳои нозукатон
Масири чунбиши кайфовари чанинро
Дунбол мекунад
Ба дар шикофи гиребонатон ҳамеша хаво
Ба бӯи шири тоза меомезад.

Кадам кулла, кадам авҷ?
Маро паноҳ диҳед, эй уҷоқҳои пуроташ —
эй наълҳои хушбахтӣ
В-эй суруди зарфҳои мисин дар сиёҳкориҳои матбах

В-эй тараннуми дилгири чархи ҳайётӣ
В-эй ҷидоли рузу шаби фаршҳову чорухо
Маро паноҳ диҳед, эй тамоми ҷишқҳои ҳарисӣ.

Қи майли дардноки бақо бистари
тасарруфатонро

Ба оби ҷоду
Ва қатраҳои хуни тоза маёроед
Тамоми руз, тамоми рӯз
Раҳо шуда, раҳо шуда, чун лошаро бар об.
Ба суи саҳмноктарин саҳра пеш мерафтам.
Ба суи жарфтарин ғорҳои дарёӣ
Ва гушхортарин моҳиён
Ва муҳраҳои нозуки пуштам
Аз ҳисси марг тир кашиданд
Наметавонистам,
дигар наметавонистам,
Садои поям аз ангори роҳ бармехост
Ва яъсам аз сабурии рӯҳам васеътар шуда буд
В-он баҳор, в-он ваҳми сабзранг,
Қи бар дариҷа гузар дошт, бо дилам меғуфт: —
«Нигоҳ кун
Ту ҳеҷ гоҳ пеш нарафти
Ту фуру рафти».

ОЯҲОИ ЗАМИНИ

Он гоҳ
Хуршед сард шуд.
Ва баракат аз заминҳо рафт.
Ва сабзаҳо ба саҳроҳо хушкданд,
Ва моҳиён ба дарёҳо хушкданд,
Ва хок мердагонашро
З-он пас ба худ напазируфт.

Шаб дар тамоми панҷараҳои
паридаранг
Монанди як тасаввури машук
Пайваста дар тарокуму туғён буд
Ва роҳҳо идомаи худро
Дар тирагӣ раҳо карданд.

Дигар касе ба ишк наяндешид,
Дигар касе ба фатх наяндешид,
Ва ҳеҷ кас
Дигар ба ҳеҷ чиз наяндешид.

Дар ғорҳои танҳои
Беҳудагӣ ба дунё омад.
Хун буи бангу афюн медод,
Занҳои бордор,
Навзодҳои бесар зоидаанд
Ва гоҳвораҳо аз шарм
Ба ғурҳо паноҳ овардаанд.
Чӣ рӯзгори талху сиёҳе
Нон нерӯи шигифти рисолатро
Мағлуб карда буд
Пайғамбарони гуруснаву мафлук
Аз ваъдаҳои илоҳӣ ғурехтанд.
Ва барраҳои гумшуда
Дигар садои ҳай-ҳаи ҷупонеро
Дар бухти даштҳо нашониданд.

Дар дидагони оинаҳо, гӯй,
Ҳаракоту рангҳову тасовир
Воруна мунъакис мегашт
Ва бар фарози сари далқакони паст
Ва чеҳраи вақеҳи фавоҳиш
Як ҳолаи муқаддаси нуронӣ
Монанди чатри муштаиле месухт

Мурдобҳои алкул
Бо он бухорҳои гаси масмум
Анбӯҳи бетаҳарруки равшанфикронро
Ба жарфҳои хеш кашидаанд
Ва мушҳои музӣ
Авроқи зарнигори кутубро
Дар ганҷҳои кӯҳна ҷавиданд.

Хуршед мурда буд.
Хуршед мурда буд ва фардо
Дар зехни қудакон
Мафҳуми гунги гумшудае дошт
Онҳо ғаробати ин лафзи кӯҳнаро
Дар машқҳои худ

Бо лаккаи дурушти сиёхе
Тасвир менамуданд.

Бечора мардум
Дилмурдаву такидаву мабхут
Дар зери бори шуми часадхошон,
Аз ғурбате ба ғурбати дигар мерафтанд
Ва майли дардноки чиноят
Дар дастҳояшон мутавварим мешуд.

Гоҳе қаракае,
 қаракаи ночизе
Ин иҷтимои сокити бечонро
Якбора аз дарун муталошӣ мекард
Онҳо ба ҳам ҳуҷум меоварданд
Марде гулӯи занашро
Бо корд мебурид
Ва модаре якояк атфолашро
Дар оташи танӯр меафканд.

Онҳо ғариқи ваҳшати худ буданд
Ва ҳисси тарсноки гунаҳкорӣ
Арвоҳи кӯру кувданашонро
Мафлӯҷ карда буд.
Пайваста дар маросими эъдом
Вақте таноби дор
Чашмони пурташаннуҷи маҳкумеро
Аз коса бо фишор ба берун мерехт
Онҳо ба худ фуру мерафтанд,
В-аз тасаввури шаҳватноке
Аъсоби пиру хастаашон тир мекашид.

Аммо ҳамеша дар ҳавошии майдонҳо
Ин чониёни кучакро медидӣ,
Қи истодаанд
Ва хира гаштаанд
Ба резиши мудовими фаввораҳои об.

Шояд ҳанӯз ҳам
Дар пушти чашмаҳои лаҳшуда
 дар умқи чимод
Як чизи нимзиндаи мағшуш
Барқой монда буд,

Ки дар талоши берамақаш мехост
Бовар кунад садоқати овози обро
Шояд, шояд, вале чӣ холии бепое
Хуршед мурда буд
Ва ҳеч кас намедонист,
Ки номи он кабутари ғамгин
Қ-аз қалбҳо гурехта имон аст.
Оҳ, эй садои зиндонӣ
Оё шукӯҳи яъси ту ҳаргиз
Аз ҳеч сӯи ин шаби манфур
Накбе ба сӯи нур нахоҳад зад.

Оҳ, эй садои зиндонӣ
Эй охири садаи садоҳо...

ТАВАЛЛУДЕ ДИГАР

Ба Иброҳим Гулистон

Хама ҳастии ман ояи торикист.
Ки туро дар худ тақроркунон
Ба саҳаргоҳи шукуфтанҳову рустанҳои
абодӣ хоҳад бурд,
Ман дар ин оя туро оҳ кашидам, оҳ,
Ман дар ин оя туро
Ба дарахту обу оташ пайванд задам.

Зиндагӣ шояд
Як хиёбони дароз аст, ки ҳар рӯз зане
бо занбеле аз он мегузарад

Зиндагӣ шояд
Ресмист, ки марде бо он худро аз шоха меовезад
Зиндагӣ шояд тифлест, ки аз мадраса бармегардад.
Зиндагӣ шояд убури гичи раҳгузаре бошад,
Ки кулоҳ аз сар бармедорад
Ва ба як раҳгузари дигар бо лабханди бемаънӣ
мегуяд «субҳ ба хайр».

Зиндагӣ шояд он лаҳзаи масдудест,
Ки нигоҳи ман дар нинии чашмони
ту худро вайрон месозад.

Ва дар ин ҳиссест
Ки ман онро бо идроки моҳу
бо дарёфти зулмат хоҳам омехт

Дар утоке, ки ба андозаи як танҳоист
Дили ман,
Ки ба андозаи як ишқ аст,
Ба бахонаҳои соддаи хушбахтии худ менигарад.
Ба заволи зебои гулҳо дар гулдон,
Ба ниҳоле, ки ту дар боғчаи хонаамон коштаӣ,
Ва ба овози қанориҳо,
Ки ба андозаи як панҷара меҳонанд,

Оҳ...

Саҳми ман ин аст,
Саҳми ман ин аст,
Саҳми ман
Осмонест,

ки овехтани пардае онро аз ман мегирад
Саҳми ман поин рафтан аз як пиллаи матрук аст.
Ва ба чизе дар пусидагиву ғурбат восил гаштан
Саҳми ман гардиши ҳузнолуде дар боғи хотираҳост
Ва дар андуҳи садое ҷон додан, ки ба ман меғуяд:
«Дастҳоятро
Дӯст медорам».

Дастҳоямро дар боғча меқорам,
Сабз хоҳам шуд, медонам, медонам, медонам
Ва парастуҳо дар гувдаи-ангуштони ҷавҳариям
Тухм хоҳанд гузошт,

Гушворе ба ду гушам меовезам
Аз ду гелоси сурхи ҳамзод
Ва ба нохунҳоям барги тули кавкаб мечаспонам
Кӯчае ҳаст, ки дар он ҷо
Писароне, ки ба ман ошиқ буданд, ҳануз
Бо ҳамон муҳои дарҳаму гарданҳои борику
поҳи лоғар
Бо табассумҳои маъсуми духтараке меандешанд,
ки як шаб уро

Бод бо худ бурд.
Кӯчае ҳаст, ки қалби ман онро
Аз маҳаллаҳои кӯдакияи дӯздидааст.

Сифри ҳаҷме дар хати замон
Ва ба ҳаҷме хатти хушки замонро обистан кардан
Ҳаҷме аз тасвири огоҳ,
Ки аз меҳмони як оина бармегардад.

Ва бад-ин сон аст
Ки касе мемирад
Ва касе мемонад.

Ҳеч сайёде дар чуи ҳақире, ки ба гувдоле мерезад,
марвориде сайд нахоҳад кард.

Ман
Парии кӯчаки ғамгинеро
Мешиносам, ки дар укёнусе маскан дорад
Ва дилашро дар як найлабаки чӯбин
Менавозад ором, ором
Парии кӯчаки ғамгине
Ки шаб аз як бўса мемирад
Ва саҳаргоҳ аз як бўса ба дунё хоҳад омад.

ХОНАИ МАТРУК

Донам акнун аз он хонаи дур
Шодии зиндагӣ пар гирифта.
Донам акнун, ки тифле ба зорӣ
Мотам аз ҳачри модар гирифта.

Ҳар замон медавад дар хаёлам
Нақше аз бистари холиву сард.
Нақши дасте,
ки ковида навмед
Пайкареро дар он бо ғаму дард.

Бинам он ҷо канори бухоре
Соия қомате сусту ларзон.
Соия бозувоне, ки гӯй
Зиндагиро раҳо карда осон.

Дуртар кудаке хуфта ғамин
Дар бари дояи хаставу пир.
Бар сари нақши гулҳои қолӣ
Сарнагун гашта финҷоне аз шир.

Панҷара бозу дар соия он
Ранги гулҳо ба зардӣ кашида.
Парда афтода бар шонаи дар
Оби гулдон ба охир расида.

Гурба бо дилаи сарду бенур
Нарму сангин кадам мегузорад.
Шаъм дар охири шуълаи хеш
Раҳ ба сӯи адам месупорад.

Донам, акнун, к-аз он хонаи дур
Шодии зиндагӣ пар гирифта.
Донам акнун, ки тифле ба зорӣ
Мотам аз ҳаҷри модар гирифта.

Лек ман хастачону парешон
Месипорам раҳи орзуру.
Ёри ман шеърӯ дилдори ман шеър
Меравам то ба даст орам ўро.

АСИР

Туро меҳоҳаму донам, ки ҳаргиз
Ба коми дил дар оғушат нагирам.
Туй он осмони софу равшан
Ман ин кунҷи қафас мурге асирам.

Зи пушти милаҳои сарду тира
Нигоҳи хасратам ҳайрон ба рӯят.
Дар ин фикрам,
ки дасте пеш ояд
Ва ман ногаҳ кушоям пар ба сӯят.

Дар ин фикрам, ки дар як лаҳза ғафлат
Аз ин зиндони хомуш пар бигирам.
Ба чашми марди зиндонбон бихандам,
Қанорат зиндагӣ аз сар бигирам.

Дар ин фикрам ману донам, ки ҳаргиз
Маро ёрои рафтан з-ин қафас нест.
Агар ҳам марди зиндонбон бихоҳад
Дигар аз баҳри парвозам нафас нест.

Зи пушти милаҳо ҳар субҳи равшан
Нигоҳи кӯдаке хандад ба рӯям,
Чу ман сар мекунам овози шодӣ
Лабаш бо бўса меояд ба сӯям.

Агар, эй осмон, хоҳам, ки як руз
 Аз ин зиндонӣ ҳоҷуш пар бигирам.
 Ба чашми кудаки гирён чӣ гуям,
 Зи ман бигзар, ки ман мурғе асирам.

Ман он шамъам, ки бо сузи дили хеш
Фурузон мекунам вайронаеро.
Агар хоҳам,
 ки хомушӣ гузинам
Парешон мекунам кошонаеро.

ЁДЕ АЗ ГУЗАШТА

Шаҳрест дар канораи он шатти пурхуруш,
 Бо нахлҳои дарҳаму шабҳои пур зи нур.
 Шаҳрест дар канораи он шатту қалби ман
 Он ҷо асири панҷаи як марди пурғурур.

Шахрест дар канораи он шат, ки солхост
Оғуши худ ба руи ману ӯ кушудааст.
Бар мосҳои соҳилу дар сояҳои нахл
ӯ бӯсаҳо зи чашму лаби ман рабудааст.

Он моҳ дидааст, ки ман нарма кардаам
 Бо ҷодуи муҳаббати худ қалби санги ӯ.
 Он моҳ дидааст, ки ларзида ашки шавқ
 Дар он ду чашми ваҳшиву бегонаранги ӯ.

Мо рафтаем дар дили шабҳои мохтоб
Бо қоиқе ба синаи амвоҷи бекарон,
Бишкуфта дар сукути парешони нимаҷаб
Бар базми мо нигоҳи сапеди ситорагон.

Бар доманам ғунуда чу тифлеву ман зи меҳр
Бӯсидаам ду дидаи дархобрафтаро.
Дар коми мавҷи доманам афтодааст у
Берун кашида домани даробрафтаро.

Акнун манам, ки дар дили ин хилвату сукут
Эй шаҳри пурхуруш туро ёд мекунам.
Дил бастаам ба уву ту уро азиз дор,
Ман бо хаёли ӯ дили худ шод мекунам

ПОИЗ

Аз чехраи табиати афсункор
Барбастаам ду чашми пур аз ғамро,
То нангарад нигоҳи таболудам
Ин қилваҳои ҳасрату мотамро.

Поиз,
 эй мусофири хоколуд,
Дар доманат чӣ қиз ниҳон дорӣ?!
Ќуз баргҳои мурдаву хушкида
Дигар чӣ сарвате ба ҷаҳон дорӣ?!

Ќуз ғам чӣ медиҳанд ба дили шоир
Сангин ғуруби тираву хомӯшат.
Ќуз сардиву малол чӣ мебахшад
Бар чони дардмаңди ман оғушат.

Дар домани сукути ғамафзоят
Андӯҳи хуфта медиҳад озорам.
Он орзуи гумшуда мерақсад,
Дар пардаҳои мубҳами пиндорам.

Поиз, эй суруди хаёлангез,
Поиз, эй таронаи меҳнатбор.
Поиз, эй табассуми афсуда,
Бар чехраи табиати афсункор.

ҲАСРАТ

Аз ман рамидаиву мани соддадил ҳануз
Бемехриву ҷафои ту бовар намекунам.
Дилро ҷунон ба меҳри ту бастам, ки баъд аз ин
Дигар ҳавои дилбари дигар намекунам.

Рафтиву бо ту рафт маро шодиву умед,
Дигар чӣ гуна ишқи туру орзу кунам?
Дигар чӣ гуна мастии як бусои туру
Дар ин сукути талху сияҳ ҷустуҷу кунам.

Ёд ор он зан,
 он зани девонаро, ки хуфт
Як шаб ба руи синаи ту масти ишқу ноз.

Ларзид бар лабони аташкардааш ҳавас,
Хандид дар нигоҳи гурезадааш ниёз.

Лабҳои ташнааш ба лабат доғи бӯса зад,
Афсонаҳои шавқи тӯро гуфт бо нигоҳ.
Печид ҳамчу шоҳаи печак ба пайкарат
Он бозувони сӯхта дар бӯғи зардмоҳ.

Ҳар қиссае зи ишқ, ки хондӣ ба гуши ӯ,
Дар дил супурду ҳеҷ зи хотир набурдааст.
Дардо, дигар чӣ монда аз он шаб,
шаби шигифт,
Он шоҳа хушк гаштаву он бӯғ мурдааст.

Бо он ки рафтаиву маро бурдаӣ зи ёд
Меҳоҳамат ҳанӯзу ба ҷон дӯст дорамат.
Эй мард, эй фиреби мучассам,
биё, ки боз
Бар синаи пуроташи худ мефишорамат.

ДЕВИ ШАБ

Лой, лой, эй писари кучаки ман,
Дида барбанд, ки шаб омадааст.
Дида барбанд, ки ин деви сиёҳ
Хун ба каф, ханда ба лаб омадааст.

Сар ба домони мани хаста гузор,
Гуш кун бонги қадамҳояшро.
Камари норвани пир шикаст,
То ки бигзошт бар он пояшро.

Ох, бигзор, ки бар панҷараҳо
Пардаҳоро бикашам сар то сар.
Бо дусад чашми пур аз оташу хун
Мекашад дам ба дам аз панҷара сар.

Аз шарори нафасаш буд, ки сӯхт
Марди ҷӯпон ба дили дашти ҳамуш.
Вой, ором,
ки ин зангии маст
Пушти дар дода ба овои ту гуш.

Ёдам ояд, ки чу тифли шайтон
Модари хастаи худро озурд.
Деви шаб аз дили торикиҳо
Беҳабар омаду тифлакро бурд.

Шишаи панчараҳо меларзад,
То ки ӯ наъразанон меояд.
Бонг сар дода, ки: Ку он кӯдак?
Гуш кун, панча ба дар месояд.

На, бирав, дур шав, эй бадсират,
Дур шав, аз руҳи ту безорам.
Қай тавонӣ бирабоиш зи ман,
То ки ман дар бари ӯ бедорам?

Ногаҳон хомӯшии хона шикаст,
Деви шаб бонг баровард, ки оҳ
Бас кун, эй зан, ки натарсам аз ту,
Доманат ранги гуноҳ аст, гуноҳ.

Девам, аммо ту зи ман девтарӣ,
Модару домани нанголуда.
Оҳ, бардор сараш аз доман,
Тифлаки пок кучо осуда?

Бонг мемираду дар оташи дард
Меғудозад дили чун оҳани ман.
Мекунам нола, ки Комӣ, Комӣ,
Вой, бардор сар аз домани ман.

АНДУҲ

Қорун чу гесувони парешони духтаре
Бар шонаҳои лухти замин тоб меҳӯрад.
Хуршед рафтаасту нафасҳои доғи шаб
Бар синаҳои пуртапишаш об меҳӯрад.

Дур аз нигоҳи хираи ман соҳили ҷануб
Афтада масти ишқ дар оғуши нури моҳ.
Шаб бо ҳазор чашми дурахшону пур зи хун
Сар мекашад ба бистари ушшоки беғуноҳ.

Найзор хуфта хомушу як мурғи ношинос
Ҳар дам зи умқи тираи он зиҷча мекашад.
Маҳтоб медавад, ки бубинад дар ин миён
Мурғак миёни панҷаи ваҳшат чӣ мекашад!

Бар обҳои соҳили шат, сояҳои нахл,
Меларзад аз насими ҳавасбози нимашаб.
Овои гунги ҳамҳамаи қурбоғаҳо
Печида дар сукути пур аз рози нимашаб.

Дар ҷазбае, ки ҳосили зебоии шаб аст,
Рӯёи дурдасти ту наздик мешавад.
Бӯи ту мавҷ мезанад он ҷо, ба рӯи об
Чашми ту медурахшаду торик мешавад.

Бечора дил, ки бо ҳама умеду иштиёк,
Бишкасту шуд ба дасти ту зиндони ишқи ман.
Дар шатти хеш рафтиву рафтӣ аз ин диёр,
Эй шохани шикаста зи тӯфони ишқи ман.

ҲАРҶОЙ

Аз пеши ман бирав, ки дилозорам,
Нопойдору сусту гунаҳкорам.
Дар кунҷи сина як дили девона
Дар кунҷи дил ҳазор ҳавас дорам.

Қалби ту поку домани ман нопок,
Ман шаҳидам ба хилвати бегона,
Ту аз шароби бӯсаи ман мастӣ,
Ман сархуш аз шаробаму паймона.

Чашмони ман ҳазор забон дорад,
Ман соқиям ба маҳфили сармастон.
То кай зи дарди ишқ сухан гӯӣ,
Гар бӯса хоҳӣ аз лаби ман, бистон.

Ишқи ту ҳамчун партави маҳтоб аст,
Тобида беҳабар ба лаҷанзоре.
Борони раҳматест, ки меборад
Бар сангҳои калби гунаҳкоре.

Ман зулмату табоҳии ҷовидам,
Ту офтоби равшани уммедӣ.

Бар чонам, эй фуруғи саодатбахш,
Дер аст ин замон, ки ту тобидӣ.

Дер омадиву доманам аз каф рафт,
Дер омадиву ғарки гунаҳ гаштам.
Аз тундбоди зиллату бадномӣ
Афсурдаму чу шамъ табаҳ гаштам.

МАЪШУҚИ МАН

Маъшуқи ман
Бо он тани бараҳнаи бешарм,
Бар сокҳои нерӯмандаш
Чун марғ истод.

Хатҳои беқарори муварриб
Андомиҳои осии ўро
Дар тарҳи устувораш
Дунбол мекунад.

Маъшуқи ман
Гӯй зи наслҳои фаромӯш гаштааст.

Гӯй, ки тоторе
Дар интиҳои чашмонаш
Пайваста дар камини саворест
Гӯй, ки барбаре
Дар барқи пуртаровати дандонҳояш
Маҷзуби хуни гарми шикорест.

Маъшуқи ман
Ҳамчун табиат,
Мафҳуми ногузири сарехе дорад:
У бо шикасти ман
Қонуни содиқонаи қудратро
Таъйид мекунад.

У ваҳшиёна озод аст,
Монанди як ғаризаи солим
Дар умқи як қазираи номаскун.
У пок мекунад
Бо пораҳои хаймаи Маҷнун
Аз кафши худ ғубори хиёбонро.

Маъшуқи ман
Хамчун худованде дар маъбади Непол.
Гӯй аз ибтидои вучудаш
Бегона будааст.

У

Мардест аз куруни гузашта
Ёдовари асолати зебой.

У дар фазои худ
Чун бӯи кудаке
Пайваста хотироти маъсумеро
Бедор мекунад.
У мисли як суруди хуши омиёна аст
Саршор аз хушунату урёнӣ.

У бо хулус дӯст медорад
Зарроти зиндагиро,
Зарроти хокро,
Ғамҳои одамиро,
Ғамҳои покро.

У бо хулус дӯст медорад
Як кӯчабоғи деҳкадаро
Як дарахтро,
Як зарфи бастаниро,
Як банди рахтро.

Маъшуқи ман,
Инсони соддаест
Инсони соддае, ки ман уро
Дар сарзамини шуми аҷоиб
Чун охирин нишонаи як маҳзаби шигифт
Дар лобалои буттаи пистонҳоям
Пинҳон намудаам.

НАҒМАИ ДАРД

Дар маниву ин ҳама зи ман чудо,
Бо маниву дидаат ба сӯи ғайр.
Баҳри ман намонда роҳи гуфтугӯ,
Ту нишаста гарми гуфтугӯи ғайр.

Ғарқи ғам дилам ба сина метапад,
Бо ту беқарору бе ту беқарор.
Вой аз он даме, ки беҳабар зи ман
Баркашӣ ту рахти хеш аз ин диёр.

Сояи туам ба ҳар кучо равӣ,
Сар ниҳодаам ба зери пой ту.
Чун ту дар ҷаҳон наҷустаам ҳануз,
То ки баргузинамаш ба ҷои ту.

Шодиву ғами манӣ, ба ҳайратам,
Хоҳам аз ту дар ту оварам паноҳ.
Мавҷи ваҳшиям, ки беҳабар зи хеш
Ғаштаам асири ҷазбаҳои моҳ.

Гуфти, аз ту бигсалам дареғу дард,
Риштаи вафо магар тусастанист?
Бигсалам зи хешу аз ту нагсалам,
Аҳди ошиқон магар шикастанист?

Дидамат шабе ба хобу сархушам,
Ваҳ магар ба хобҳо бубинамат.
Ғунча нести, ки масти иштиёқ
Хезаму зи шохҳо бичинамат.

Шӯъла мекашад ба зулмати шабам
Оташи қабуди дидағони ту.
Раҳ мабанд, балки раҳ барам ба шавқ
Дар сарочаи ғами ниҳони ту.

БАР Ҷ БУБАХШОЕД

Бар ҷ бубахшоед,
Бар ҷ, ки гоҳ-гоҳ
Пайванди дардноки вучудаширо
Бо обҳои рокид
Ва ҳафраҳои ҳолӣ аз ёд мебарад.
Ва аблаҳона мепиндорад,
Қи ҳақиқи зистан дорад.
Бар ҷ бубахшоед,
Бар ҳаши бетафовути як тасвир.
Қи орзуи дурдасти таҳаррук
Дар дидағони қоғазияш об мешавад.

Бар ӯ бубахшоед,
Бар ӯ, ки дар саросари тобуташ
Чарёни сурхмоҳ гузар дорад.
Ва атрҳои мунқалиби шаб
Хоби ҳазорсолаи андомашро
Ошуфта мекунанд.

Бар ӯ бубахшоед,
Бар ӯ, ки аз дарун муталошист,
Аммо ханӯз пусти чашмонаш
аз тасаввури зарроти нур месӯзад
Ва гесӯвони беҳудааш
Навмедвор аз нуфузи нафасҳои ишқ
меларзанд.

Эй сокинони сарзамини соддаи хушбахтӣ,
Эй ҳамдамони панҷараҳои кушуда дар борон
Бар ӯ бубахшоед,
Бар ӯ бубахшоед,
Зеро ки масҳур аст.
Зеро ки решаҳои ҳастии боровари шумост
Дар хокҳои ғурбати ӯ нақб мезананд.
Ва қалби зудбовари ӯро
Бо зарбаҳои музӣ ҳасрат
Дар кунҷи синааш мутаваррим месозанд.

МИЁНИ ТОРИҚИ

Миёни ториқӣ,
Туро садо кардам.
Сукут буду насим,
Ки пардари мебурд,
Дар осмони малул
Ситорае месӯхт,
Ситорае мерафт,
Ситорае мемурд.

Туро садо кардам,
Туро садо кардам,
Тамоми ҳастии ман
Чу як пиёлаи шир
Миёни дастам буд.
Нигоҳи обии мох
Ба шишаҳо меҳурд.

Таронаи ғамнок
Чу дуд бармехост.
Зи шаҳри занчараҳо
Чу дуд мелағзид
Ба руи панчараҳо.

Тамоми шаб он чо
Миёни синаи ман
Касе зи навмедӣ
Нафас-нафас мезад.
Касе ба по мехост.
Касе туро мехост,
Ду дасти сарди уро
Дубора пас мезад.

Тамоми шаб он чо
Зи шоҳаҳои сиёҳ
Ғаме фуру мерахт.
Касе зи худ мемонд,
Касе туро меҳонд,
Ҳаво чу оворе
Ба руи ӯ мерехт.

Дарахти кучаки ман
Ба бод ошиқ буд.
Ба боди бесомон
Кучост хонаи бод?!
Кучост хонаи бод?!

ДАР ҒУРУБИ АБАДӢ

— Руз ё шаб?
— На, эй дӯст, ғурубе абадист.
Бо убури ду кабутар дар бод
Чун ду тобути сапед
Ва садоҳои аз дур, аз он дашти ғариб,
Бе суботу саргардон ҳамчун ҳаракати бод.

— Сухане бояд гуфт,
— Сухане бояд гуфт!
Дили ман меҳоҳад бо зулмат чуфт шавад,
Сухане бояд гуфт.

Чӣ фаромӯшии сангине
Себе аз шоха фуру меафтад.
Донаҳои зарди тухми катон
Зери минқори қанориҳои ошиқи ман мешикананд.
Гули боқоло, аъсоби кабудашро дар сикри насим
Месупорад ба раҳо гаштан

аз дилхураи гунги дигаргуне

Ва дар ин ҷо, дар ман, дар сари ман?

Оҳ...

Дар сари ман чизе нест

ба ҷуз чархиши зарроти ғализи сурх

Ва нигоҳам

Мисли як ҳарфи дуруғ

Шармгин асту фуру афтода...

— Ман ба як моҳ меандешам,

— Ман ба ҳарфе дар шеър,

— Ман ба як чашма меандешам,

— Ман ба ваҳме дар ҳок.

— Ман ба буи ғании гандумзор

— Ман ба афсонаи нон

— Ман ба маъсумияти бозиҳо

Ва ба он кучаи борики дароз,

Ки пур аз атри дарахтони ақоқи буд.

— Ман ба бедории талхе, ки пас аз бозӣ

Ва ба бухте, ки пас аз кӯча

Ва ба холи тавиле, ки пас аз атри ақоқиҳо

— Қаҳрамониҳо

Оҳ

— Асбҳо пиранд

— Ишқ?

— Танҳост ва аз панҷараи кӯтоҳ

Ба биёбонҳои бемаҷнун менигарад.

Ба гузаргоҳе бо хотираи мағшуш

Аз хиромидани соқии нозук дар халхол.

— Орзуҳо

— Худро мебозанд.

Дар ҳамоҳангии бераҳми ҳазорон дари

— Баста?

— Оре, пайваста, баста,

баста

— Хаста хоҳӣ шуд

— Ман ба як хона меандешам.

Бо нафасҳои печакхояш рахватнок,
Бо чароғонаш равшан, ҳамчун нинии чашм
Бо шабонаш мутафаккир, танбал, беташвиш.
Ва ба навзоде бо лабханди номаҳдуд
Мисли як доираи пай дар пай бар об
Ва тәне пурхун,

чун хушае аз ангур.

Ман ба овоз меандешам
Ва ба тороҷи вазишҳои сиёҳ
Ва ба нуре машкук,
Ки шабонгоҳон дар панҷара мековад
Ва ба гӯри кӯҷак,
кӯҷак чун пайкари як навзод.

— Кор.... Кор?

— Оре, аммо дар он мизи бузурт
Душмане махфӣ маскан дорад,
Ки туро меҷӯяд ором, ором
Ҳамчунон, ки ҷубу дафтарро
Ва ҳазорон чеҳраи беҳудай дигарро
Ва саранҷом ту
дафтари финҷони ҷой фуру хоҳӣ рафт.

Мисли қоқиқ дар гирдоб

Ва дар аъмоқи уфук,
чизе ҷуз дуди ғализи сигор

Ва хутути номафҳум нахоҳӣ дид.

— Як ситора

— Оре, садҳо, садҳо, аммо

Ҳама дар он сӯи шабҳои маҳсур

— Як паранда?

— Оре, садҳо, садҳо, аммо

Ҳама дар хотираҳои дур

Бо ғурури абас болзаданхошон

— Ман ба фарёде дар кӯча меандешам

— Ман ба муши беозор,

ки дар девор

Гоҳ-гоҳе гузаре дорад?

— Сухане бояд гуфт,

Сухане бояд гуфт.

Дар сахаргоҳон дар лаҳзаи ларзоне,

Ки фазо ҳамчун эҳсоси булуғ

Ногаҳон бо чизе мубҳам меомезад.

Ман дилам меҳаҳад,

Ки ба туғёне таслим шавам.

Ман дилам мехоҳад,
Ки бибарорам аз он абри бузург
Ман дилам мехоҳад,
Ки бигӯям; на, на, на, на.
— Биравем.
— Сухане бояд гуфт.
— Ҷсм, ё бистар, ё танҳой, ё хоб
— Биравем...

ДЕВОРҲОИ МАРЗ

Акнун дубора дар шаби хомӯш
Қад мекашанд ҳамчун гиёҳон
Деворҳои ҳоил, деворҳои марз,
То посдори мазраи ишқи ман шаванд.

Акнун дубора ҳамҳамаҳои палиди шаҳр
Чун галлаи мушавваши моҳиҳо
Аз зулмати қаронаи ман кӯч мекунанд.
Акнун дубора панҷараҳо худро
Дар лаззати тамоси атрҳои пароканда боз меёбанд.
Акнун дарахтҳо, ҳама дар боғ хуфта,
пӯст меандозанд.

Ва хок бо ҳазорон манфуз
Зарроти гичи моҳро ба дарун мекашад.

Акнун
Наздиктар биё,
Ва гӯш кун
Ба зарбаҳои музтариби ишқ,
Ки пахш мешавад
Чун том-томи табли сиёҳон
Дар хӯ-хӯи қабилai андомҳои ман.

Ман ҳис мекунам,
Ман медонам,
Ки лаҳзаи намоз кадомин лаҳзаест
Акнун ситораҳо ҳама бо ҳам
Ҳамхоба мешаванд.
Ман дар паноҳи шаб
Аз интиҳои ҳар чӣ насим аст, мевазам,
Ман дар паноҳи шаб
Девонавор фуру мерезам

Бо гесувони сангинам, дар дастҳои ту
Ва ҳада мекунам ба ту гулҳои устувоии
ин гармсери сабзҷавонро.

Бо ман биё,
Бо ман ба он ситора биё,
На он ситорае, ки ҳазорон ҳазор сол
Аз инчимоди хок ва миқёсҳои пучи замин
дур аст.

Ва ҳеҷ кас дар он ҷо
Аз равшани наметарсад.

Ман дар ҷазираҳои шиновар ба рӯи
об нафас мекашам

Ман

Дар ҷустуҷӯи қитъае аз осмони паҳновар ҳастам,
Ки аз тарокуми андешаҳои паст тили бошад.
Бо ман рӯҷӯ кун,
Бо ман рӯҷӯ кун,
Ба ёбидои ҷисм,
Ба маркази муаттари як нутфа
Ба лаҳзае, ки аз ту офарида шудам.
Бо ман рӯҷӯ кун,
Ман нотаом мондаам аз ту.

Акнун кабӯтарон
Дар қуллаҳои пистонҳоям
Парвоз мекунанд.
Акнун миёни пиллаи лабҳоям
Парвонаҳои бўса дар андешаи гурез
фуру рафтаанд.

Акнун меҳроби ҷисми ман
Омодаи ибодати ишқ аст.

Бо ман рӯҷӯ кун,
Ман нотаवонам аз гуфтан.
Зеро ки дӯстат медорам,
Зеро ки «дӯстат медорам» харфест,
Ки аз ҷаҳони беҳудагиро
Ва кӯҳнаҳову муқаррарҳо меояд.
Бо ман рӯҷӯ кун,
Ман нотавонам аз гуфтан,
Бигзор дар паноҳи шаб аз моҳ бор бардорам.
Бигзор пур шавам

Аз қатраҳои кӯчаки борон,
Аз қалбҳои рушнакарда.
Аз ҳачми кудакони ба дунё наёмада
Бигзор пур шавам.
Шояд ки ишқи ман
Гахвораи таваллуди Исои дигаре бошад.

ДАР ХИЁБОНҲОИ САРДИ ШАБ

Ман пушаймон нестам,
Ман ба ин таслим меандешам, ки таслими
дардолуд

Ман салиби сарнавиштамро
Бар фарози қатлгоҳи хеш бусидам.

Дар хиёбонҳои сарди шаб
Ҷуфтҳо пайваста бо тардид
Якдигарро тарк мегуянд.

Дар хиёбонҳои сарди шаб
Ҷуз «худо ҳофиз, «худо ҳофиз» садое нест.

Ман пушаймон нестам,
Қалби ман, гӯй, дар он суи замон чорист,
Зиндагӣ, қалби маро такрор хоҳад кард
Ва гули косид, ки бар дарёчаҳои бод меронад,
У маро такрор хоҳад кард.

Оҳ, мебинӣ,
Ки чӣ гуна пусти ман медарад аз ҳам?
Ки чӣ гуна шир дар рағҳои обиранги пистонҳои
сарди ман

Моя мебандад?
Ки чӣ гуна хун
Руиши ғазруфияшро дар камаргоҳи сабури ман
Мекунад оғоз?
Ман ту ҳастам, ту
Ва касе, ки дӯст медорад
Ва касе дар даруни худ
Ногаҳон пайванди гунге боз меёбад.

Бо ҳазорон чизи ғурбатбори номаълум
Ва тамоми шахвати тунди замин ҳастам,

Ки тамоми обҳоро мекашад дар хеш
То тамоми даштҳоро борвар созад.

Гӯш кун.

Ба садои дурдасти ман.

Дар маҳи сангини авроди сахаргоҳӣ

Ба маро дар сокити оинаҳо бингар,

Ки ҷӣ гуна боз ба таҳмондаҳои дастҳоям

Умқи торики тамоми хобҳоро ламс месозам.

Ба диламро холқубӣ мекунам чун лаккаи хунин

Бар саодатҳои маъсумонаи ҳастӣ.

Ман пушаймон нестам,

Аз ман, эй маҳбуби ман, бо як мани дигар,

Ки ту уро дар хиёбонҳои сарди шаб

Бо ҳамин чашмони ошиқбоз хоҳӣ ёфт,

Гуфтугӯ кун

Ба ба ёд овар маро дар бўсаи андӯхгини у

Бар хутути меҳрубони зери чашмонат.

ҶУФТ

Шаб меояд

Ба пас аз шаб торики

Ба пас аз торики

Чашмҳо, дастҳо

Ба нафасҳову нафасҳову нафасҳо

Ба садои об,

Ки фуру мерезад қатра-қатра-қатра аз шир.

Баъди ду нуқтаи сурх

Аз ду ситори равшан

Тик-таки соат

Ба ду қалб

Ба ду танҳои.

ҲАДЯ

Ман аз ниҳояти шаб ҳарф мезанам,

Ман аз ниҳояти торики

В-аз ниҳояти шаб ҳарф мезанам.

Агар ба хонаи ман омадӣ барои ман,

эй меҳрубон, чароғ биёр

Ба як дариҷа, ки аз он

Ба издиҳоми кӯчаи хушбахт бингарам.

МАН АЗ ТУ МЕМУРДАМ

Ман аз ту мемурдам,
Аммо ту зиндагонии ман будӣ.

Ту бо ман мерафтӣ,
Ту дар ман меҳондӣ,
Вакте ки ман хиёбонхоро
Бе ҳеҷ мақсаде мепаймудам.
Ту бо ман мерафтӣ,
Ту дар ман меҳондӣ,
Ту аз миёни норванҳо гунчишкҳои ошиқро
Ба субҳи панҷара даъват мекардӣ.
Вакте ки шаб муқаррар мешуд,
Вакте ки шаб тамои намешуд.
Ту аз миёни норванҳо гунчишкҳои ошиқро
Ба субҳи панҷара даъват мекардӣ.

Ту бо ҷароғҳоят меомадӣ ба кӯчаи мо,
Ту бо ҷароғҳоят меомадӣ
Вакте ки бачаҳо мерафтанд.
Ва хӯшаҳои ақоқӣ меҳобиданд,
Ва ман дар оина танҳо мемондам,
Ту бо ҷароғҳоят меомадӣ...

Ту дастҳоятро мебахшидӣ,
Ту ҷашмҳоятро мебахшидӣ,
Ту меҳрубониятро мебахшидӣ,
Вакте ки ман гурусна будам,
Ту зиндагониятро мебахшидӣ,
Ту мисли нур саҳӣ будӣ.
Ту лолаҳоро мечидӣ.
Ва гесувонамро мепӯшондӣ,
Вакте ки гесувони ман аз урёнӣ меларзиданд,
Ту лолаҳоро мечидӣ.
Ту гунаҳоятро мечаспондӣ
Ба изтиробӣ пистонҳоям,
Вакте ки ман дигар
Чизе надоштам, ки бигӯям.
Ту гунаҳоятро мечаспондӣ
Ба изтиробӣ пистонҳоям.

Ва гӯш меодӣ
Ба хуни ман, ки нолақунон мерафт,

Ва ишқи ман, ки гириякунон мемурд.
Ту гуш медодӣ
Аммо маро намедидӣ,

ҲАЗАЛ

«Ҳар шаб ба қиссаи дили ман гуш мекунӣ,
Фардо маро чу қисса фаромӯш мекунӣ».

Соя

Чун сангҳо садои маро гуш мекунӣ,
Сангиву ношунанда фаромӯш мекунӣ.
Рағбори навбаҳориву хоби даричаро
Аз зарбаҳои васваса мағшуш мекунӣ.
Дастӣ маро, ки сокаи сабзи навозиш аст,
Бо баргҳои мурда ҷамоғӯш мекунӣ.
Гумроҳтар зи рӯи шаробиву дидаро
Дар шӯъла менишониву мадхуш мекунӣ
Эй моҳии тилоии мурдоби хуни ман,
Хуш бод мастият, ки маро нӯш мекунӣ.
Ту дарраи бунафши ғурубӣ, ки рӯзро
Бар сина мефишориву хомӯш мекунӣ.
Дар сояҳо Фуруғи ту биншасту ранг бохт,
Уро ба Соя аз чӣ сияхпӯш мекунӣ?

ВИДОЪ

Меравам хаставу афсурдаву зор
Сӯи манзилгаҳи вайронаи хеш.
Ба худо мебарам аз шаҳри шумо
Дили шӯридаву девонаи хеш.

Мебарам то ки дар он нуктаи дур
Шустушӯяш диҳам аз ранги гуноҳ.
Шустушӯяш диҳам аз лаккаи ишқ,
З-ин ҷама хоҳиши бечову табоҳ.

Мебарам то зи ту дураш созам,
Зи ту,
Эй чилваи уммеди муҳол.
Мебарам зинда ба ғураш созам,
То аз ин пас накунад ёди висол.

Нола меларзаду мерақсад ашк,
Оҳ, бигзор,

ки бигрезам ман.

Аз ту, эй чашмаи чушони гуноҳ
Шояд он беҳ, ки бипарҳезам ман.

Ба худо ғунчаи шодӣ будам,
Дасти ишқ омаду аз шоҳам чид.
Шӯълаи оҳ шудам,

сад афсӯс,

Ки лабам боз бар он лаб нарасид.

Оқибат банди сафар поям баст,
Меравам ханда ба лаб, хуниндил.
Меравам, аз дили ман даст бидор,
Эй умеди абаси беҳосил!

ГУМГАШТА

Ман ба марде вафо намудаму ў
Пушти по зад ба ишқу уммедам.
Ҳар чӣ додам ба ў ҳалолаш бод,
Ғайр аз он дил,
ки муфт бахшидам.

Дили ман кудаки сабуксар буд,
Худ надонам чӣ гуна ромаш кард?
Ў, ки мегуфт дӯстат дорам,
Пас чаро захри ғам ба чомаш кард?

Агар аз шаҳди оташинлаби ман
Чуръае нуш карду шуд сармаст.
Ҳасратам нест, з-он ки ин лабро
Бӯсаҳои надода бисёр аст.

Боз ҳам дар нигоҳи хомӯшам
Қиссаҳои нагуфтае дорам.
Боз ҳам чун ба тан кунам чома
Фитнаҳои нухуфтае дорам.

Боз ҳам метавон ба гесӯям
Чанге аз рӯи ишқу мастӣ зад.
Боз ҳам метавон дар оғӯшам
Пушти по бар ҷаҳони ҳастӣ зад.

Боз ҳам медавад ба дунболам
Дидагони пур аз умеду ниёз.
Боз ҳам бо ҳазор хоҳиши гунг
Медиҳандам ба суи хеш овоз.

Боз ҳам дорам он чиро, ки шабе
Рехтам чун шароб дар комаш.
Дорам он синаро, ки у мегуфт:
Такаягоҳест баҳри оломаш.

З-он чӣ додам ба ӯ маро ғам нест,
Ҳасрату изтиробу мотам нест.
Ғайр аз он дил, ки пур нашуд ҷояш,
Ба худо, чизи дигарам кам нест.

Ку дилам, ку диле, ки бурду надод.
Ғоратам карда, дод меҳоҳам.
Дили хунин маро чӣ кор ояд,
Дили озоду шод меҳоҳам.

Дигарам орзуи ишқе нест,
Бедилонро чӣ орзу бошад?
Дил агар буд, боз менолид,
Ки ҳанӯзам назар ба ӯ бошад.

Ҷ, ки аз ман буриду таркам кард,
Пас чаро пас надод он дилро.
Вой бар ман, ки муфт бахшидам,
Дили ошuftахоли ғофилро.

ГУЗАРОН

То ба кай бояд рафт
Аз диёре ба диёре дигар?
Натавонам, натавонам ҷустан
Ҳар замон ишқеву ёре дигар.
Қош, мо он ду парасту будем,
Қи ҳама умр сафар мекардем.
Аз баҳоре ба баҳоре дигар.
Ох, акнун дерест,
Ки фуру рехта дар ман гӯй
Тираворе аз абри гарон.

Чу маёмезам бо бӯсаи ту
Рӯи лабҳоям мепиндорам,
Месупорад чон атре гузарон.

Ончунон олудааст
Ишқи ғамнокам бо бими завол,
Қи ҳама зиндагиям меларзад,
Чун туро менигарам.
Мисли ин аст, ки аз панчарае
Такдарахтамо саршор аз барг
Дар таби зарди хазон менигарам.
Мисли ин аст,

ки тасвиреро

Рӯи ҷарёнҳои мағшуши оби равон менигарам.

Шабу рӯз,

Шабу рӯз,

Шабу рӯз,

Бигзор,

Қи фаромӯш кунам.

Ту ҷӣ ҳастӣ, чуз як лаҳза, як лаҳза,

ки чашмони маро

Мекушояд дар

Бар хути огоҳӣ

Бигзор

Қи фаромӯш кунам.

БУСА

Дар ду чашмаш гуноҳ меҳандид,

Бар руҳаш нури моҳ меҳандид.

Дар гузаргоҳи он лабони ҳамӯш

Шӯлаи бепаноҳ меҳандид.

Шармноку пур аз ниёзе гунг

Бо нигоҳе, ки ранги мастӣ дошт.

Дар ду чашмаш нигоҳ кардаму гуфт:

Бояд аз ишқ ҳосиле бардошт.

Сояе рӯи сояе ҳам шуд,

Дар ниҳонгоҳи розпарвари шаб.

Нафасе рӯи гунае лағзид,

Бӯсае шӯла зад миёни ду лаб.

НАҚШИ ПИНҲОН

Ох, эй марде, ки лабҳои маро
Аз шарори бўсаҳо сӯзондаӣ.
Ҳеҷ дар умқи ду чашми хомушам
Рози ин девонагиро хондаӣ?

Ҳеҷ медонӣ, ки ман дар қалби хеш
Нақше аз ишқи ту пинҳон доштам
Ҳеҷ медонӣ, к-аз ин ишқи нихон
Оташе сӯзанда бар чон доштам.

Гуфтаанд: Он зан, зани девона аст,
К-аз лабонаш бўса осон медиҳад.
Оре, аммо бўса аз лабҳои ту
Бар лабони мурдаам чон медиҳад.

Ҳаргизам дар сар набошад фикри ном,
Ин манам, к-ин сон туро ҷӯям ба ком.
Хилвате меҳоҳаму оғуши ту
Хилвате меҳоҳаму лабҳои ҷом.

Фурсате то бар ту дур аз чашми ғайр
Соғаре аз бодаи ҳастӣ диҳам.
Бистаре меҳоҳам аз гулҳои сурх,
То дар он як шаб туро мастӣ диҳам.

Ох, эй марде, ки лабҳои маро
Аз шарори бўсаҳо сӯзондаӣ,
Ин китоби бесаранҷом асту ту
Сафҳаи кӯтоҳе аз он хондаӣ.

ЯК ШАБ

Як шаб зи моварои сиёҳиҳо
Чун ахтаре ба сӯи ту меоям.
Бар боли бодҳои ҷаҳонпаймо
Шодон ба ҷустуҷӯи ту меоям.

Сар то ба по ҳарорату сармастӣ
Чун рӯзҳои дилкаши тобистон.
Пур мекунам барои ту домонро
Аз лолаҳои ваҳшии кӯҳистон.

Як шаб зи халқае, ки ба дар кӯбанд
Дар кунчи сина қалби ту меларзад.
Чун дар кушуда шуд тани ман бетоб
Дар бозувони гарми ту мелағзад.

Дигар дар он дақоиқи мастибахш
Дар чашми ман гурез нахоҳӣ дид.
Чун кӯдакон нигоҳи хамушамро
Бо шарм дар ситез нахоҳӣ дид.

Як шаб чу номи ман ба забон оӣ
Мехонамат ба олами рӯёӣ
Бар мавҷҳои ёди ту мерақсам
Чун духтарони ваҳшии дарёӣ.

Як шаб лабони ташнаи ман бо шавқ
Дар оташи лабони ту месӯзад.
Чашмони ман умеди нигоҳашро
Бар гардиши нигоҳи ту медӯзад.

Аз Зӯҳра он олиҳаи афсунгар
Расму тариқи ишқ меомӯзам.
Як шаб чу нуре аз дили торикӣ
Дар кулбаат шарора меафрӯзам.

Оҳ, эй ду чашми хира ба раҳ монда,
Оре, манам, ки сӯи ту меоям.
Бар боли бодҳои ҷаҳонпаймо
Шодон ба ҷустуҷӯи ту меоям.

ЭЙ СИТОРАҲО

Эй ситораҳо, ки бар фарози осмон
Бо нигоҳи худ ишорагар нишастаед.
Эй ситораҳо, ки аз варои абрҳо
Бар ҷаҳони мо назорагар нишастаед.

Оре, ин манам, ки дар дили сукути шаб
Номаҳои ошиқона пора мекунам.
Эй ситораҳо,
агар ба ман мадад кунед,
Доман аз ғамаш пур аз ситора мекунам.

Духтарак хандакунон гуфт, ки чист
Рози ин ҳалқаи зар?
Рози ин ҳалқа, ки ангушти маро
Инчунин танг гирифтаст ба бар.

Рози ин ҳалқа, ки дар чехраи у
Ин ҳама тобишу рахшандагӣ аст?
Мард ҳайрон шуду гуфт:
Ҳалқаи хушбахтӣ —
ҳалқаи зиндагӣ аст.

Ҳама гуфтанд: Муборак бошад!
Духтарак гуфт: Дарего, ки маро
Боз дар маънии он шак бошад.
Солҳо рафту шабе
Зане афсурда назар кард бар он ҳалқай зар.
Дид дар нақши фурузандаи ӯ
Рӯзҳое, ки ба умеди вафои шавҳар
Ба ҳадар рафта, ҳадар.
Зан парешон шуду нолид, ки вой,
Вои, ин ҳалқа, ки дар чехраи ӯ
Боз ҳам тобишу раҳшандагӣ аст,
Ҳалқай бардагиву бандагӣ аст.

САБРИ САНГ

Рузи аввал пеши худ гуфтам,
Дигараш ҳаргиз нахоҳам дид.
Рузи дуввум боз мегуфтам,
Лек бо андӯху бо тардид.

Рӯзи саввум ҳам гузашт, аммо
Бар сари паймони худ будам.
Зулмати зиндон маро мекушт
Боз зиндонбони худ будам.

Он «ман»-и девонаи оӣ
Дар дарунам ҳоюхӯ мекард.
Мушт бар деворҳо мекуфт,
Равзанеро ҷустуҷӯ мекард.

Дар дарунам роҳ мепаймуд
Ҳамчу рӯҳе дар шабистоне.
Бар дарунам соя меафканд
Ҳамчун абре бар биёбоне.

Мешунидам нимашиб дар хоб
Хойҳои гирихояшро.

Дар садоям гӯш мекардам,
Дарди сайёли садояшро.

Шармгин меҳондамаш бар хеш
Аз ҷӣ ру беҳуда гирёнӣ.
Дар миёни гиря менолид,
Дӯсташ дорам,
памедонӣ.

Бонги ӯ он бонги ларзон буд,
К-аз ҷаҳоне дур бармехост.
Лек дар ман то ки мепечид
Мурдае аз гӯр бармехост.

Мурдае, к-аз пайкараш мерехт
Атри шӯрангези шаббӯҳо.
Қалби ман дар сина меларзид
Мисли қалби бачаохӯҳо.

Дар сиёҳӣ пеш меомад.
Ҷисмаш аз зарроти зулмат буд.
Чун ба ман наздиктар мешуд
Вартаи торики лаззат буд.

Менишастам хаста дар бистар
Хира дар ҷашмони рӯйёҳо.
Заврақи андешаам ором
Мегузашт аз марзи дунёҳо.

Боз тасвири ғуборолуд
З-он шаби кӯчак, шаби меъод.
З-он утоқи сокити саршор
Аз саодатҳои бебунёд.

Дар сиёҳӣ дастҳои ман
Мешукуфт аз ҳисси дастонаш.
Шакли саргардонии ман буд,
Бӯи ғам меод ҷашмонаш.

Решаҳомон дар сиёҳиҳо
Қалбҳомон меваҳои нур.
Якдигарро сер мекардем,
Бо баҳори бонҳои дур.

Менишастам хаста дар бистар
Хира дар чашмони рӯёҳо.
Завраки андешаам ором
Мегузашт аз марзи дунёҳо.

Рӯзо рафтанду ман дигар
Худ намедонам кадоминам.
Он «ман»-и сарсахти мағрурам
Ё «ман»-и мағлуби деринам.

Бигзарам гар аз сари паймон
Мекушад ин ғам дигарборам.
Менишинам шояд ӯ ояд
Окибат рӯзе ба дидорам.

ХОБ

Шаб ба рӯи шишаҳои тор
Менишаст ором, чун хокистаре табдор.
Бод нақши сояҳоро дар ҳаёти хона ҳар дам
 рӯ ба рӯ мекард.
Печи нилуфар чу дуде мавҷ мезад бар сари
 девор

Дар миёни кочҳо чодугари маҳтоб
Бо чароғи бефуруғаш меҳазид ором,
Гӯй у дар гӯри зулмат рӯхи саргардони худро
 чустуҷӯ мекард.

Ман хазидам дар дили бистар
Хаста аз ташвишу хомӯшӣ.
Гуфтам: Эй хоб, эй сарангушти калиди боғҳои
сабз

Чашмҳоят биркаи торики моҳихои оромаш
Кӯлборатро ба рӯи кӯдаки гирёни ман бикшо,
Ва бибар бо худ маро бар сарзамини сурате
ранги парихои фаромӯшӣ.

САДОЕ ДАР ШАБ

Нимашаб дар дили даҳлези ҳамӯш
Зарбаи пое афканд танин.
Дили ман чун дили гулҳои баҳор
Пур шуд аз шабнами ларзоне яқин,
Гуфтам ин ӯст, ки боз омадааст.

Частам аз чову дар оинаи гич
Бар худ афкандам бо шавк нигоҳ,
Ох, ларзид лабонам аз ишқ,
Тор шуд чехраи оина зи ох,
Шояд ӯ ваҳмеро менигарист.

Гесуям дарҳаму лабҳоям хушк
Шонаам урён дар чомаи хоб.
Лек дар зулмати даҳлези ҳамӯш
Раҳгузар ҳар дам мекард шитоб,
Нафасам ногаҳ дар сина гирифт.

Гӯй аз панҷараҳо рӯҳи насим
Дид андӯҳи мани танҳоро.
Рехт ба гесуи ошуфтаи ман
Атри сузони ақоқиҳоро,
Тунду бетоб давидам суи дар.

Зарбаи поҳо дар синаи ман
Чун танини най дар синаи дашт.
Лек дар зулмати даҳлези ҳамӯш
Зарбаи поҳо лағзиду гузашт,
Бод овози ҳазине сар кард.

ДАРЁЙ

Як рузи баланди офтобӣ
Дар оби бекарони дарё.
Амвоҷи туро ба ман расонданд
Амвоҷи таронабори танҳо.

Чашмони ту ранги об буданд
Он дам, ки туро дар об дидам.
Дар ғурбати он ҷаҳони бешакл
Гӯё, ки туро ба хоб дидам.

Аз ту то ман сукуту хайрат
Аз ту то ман нигоҳу тардид.
Моро мехонд мурғе аз дур
Мехонд ба боғи сабзи хуршед.

Дар мо таби тунди бўса месӯхт,
Мо ташнаи хуби шӯр будем.

Дар заврақи обҳои ларзон
Бозичаи атру нур будем.

Мезад, мезад даруни дарё
Аз дилхурае фуру кашидан.
Амвоҷ,
амвоҷи ношикебо
Дар тугён ба ҳам расидан.

Дастонатро дароз кардӣ
Чун чарёнҳои бесаранҷом.
Лабҳоят бо саломӣ бӯса
Вайрон гаштанд руи лабҳом.

Як лаҳза тамоми осмонро
Дар ҳолае аз булур дидам.
Худрову турову зиндагиро
Дар доираҳои нур дидам.

Гӯй, ки насими доғи дӯзах
Печида миёни ғесувонам.
Чун катрае аз тилои сӯзон
Ишқи ту чакид бар лабонам.

Он гох, зи дурдасти дарё
Амвоҷ ба сӯи мо хазиданд.
Бе он ки маро ба хеш оранд
Ором туро фуру кашиданд.

Пиндоштам он замон, ки атре
Боз аз гули обҳо таровид.
Ё дасти хаёли ман танатро
Аз мармари обҳо тарошид.

Пиндоштам он замон, ки розест
Дар зориву ҳойҳои дарё.
Шояд, ки маро ба хеш меҳонд
Дар ғурбати худ худон дарё.

ФАТҲИ БОҒ

Он калоге, ки парид
Аз фарози сари мох
Ва фуру рафт дар андешаи ошуфтаи абри велгард
Ва садояш ҳамчун найзаи кӯтоҳе
паҳнои уфукро паймуд
Хабари моро бо худ хоҳад бурд ба шахр

Ҳама медонанд,
Ҳама медонанд,
Ки ману ту аз он равзанаи сарди абус
Боғро дидем,
Ва аз он шоҳи бозигари дур аз даст
Себро чидем.

Ҳама метарсиданд
Ҳама метарсиданд, аммо ману ту
Ба чароғу обу ойина пайвастем
Ва натарсидем.

Сухан аз пайванди сусти ду ном
Ва ҳамоғушӣ дар авроқи кӯҳнаи
як дафтар нест.

Сухан аз гесӯи хушбахти ман аст.
Бо шақоиқҳои сӯхтаи бӯсаи ту
Ва самимияти танҳомон, дар таррорӣ
Ва дар дурахшидани уренимон
Мисли фулуси моҳиҳо дар об
Сухан аз зиндагии нукрагии овозест
Ки саҳаргоҳон фаввораи кӯчак мехонад

Мо дар он ҷангали сабзи сайёл
Шабе аз харғушони ваҳшӣ
Ва дар он дарёи музтариби хунсард
Аз садафҳое пур аз марворид
Ва дар он кӯҳи ғариби фотех
Аз уқобони ҷавон пурсидем
Ки чӣ бояд кард
Ҳама медонанд,
Ҳама медонанд,
Мо ба хоби сарду сокити симурғон раҳ ёфтем,
Мо ҳақиқатро дар боғча пайдо кардем.

Дар нигоҳи шармогине гуле гумном
Ва бақоро дар як лаҳзаи номаҳдуд
Ки ду хуршед ба ҳам хира шуданд.

Сухан аз пич-пичи тарсоне дар зулмат нест,
Сухан аз рӯз асту панчараҳои боз
Ва ҳавои тоза
Ва ӯчоке, ки дар он ашӯи беҳуда месӯзанд
Ва заmine, ки зи кишти диар борвар аст
Ва таваллуд ва тақомул ва ғурур
Сухан аз достони ошиқи мост,
Ки пуле аз пайғоми атру нуру насим
Бар фазои шабҳо сохтаанд.

Ба чаманзор биё,
Ба чаманзори бузург
Ва садоям кун, аз пушти нафасҳои гули абрешим.
Ҳамчунон оху, ки чуфташро.

Пардаҳо аз бугзе пинхонӣ саршоранд
Ба кабутарҳои маъсум
Аз баландии бурчи сапеди худ
Ба замин менигаранд.

БАЪД АЗ ТУ

Эй ҳафтсолагӣ,
Эй лаҳзаи шигифти азимат
Баъд аз ту ҳар чӣ рафт, дар анбӯхе аз чунуну
 чаҳолат рафт,
Баъд аз ту панҷара, ки робитае буд сахт зиндаву
 равшан,

Миёни мову парранда,
Миёни мову насим

Шикаст,
Шикаст,
Шикаст.

Баъд аз ту он арӯсаки хокӣ,
Қи ҳеч чиз намегуфт, ҳеч чиз ба чуз об,
об, об,

Дар об ғарқ шуд.
Баъд аз ту мо садои занҷарахоро куштем,

Ва ба садои занг, ки аз рӯи ҳарфҳои алифбо
бармехост,
Ва ба садои сути корхонаҳои аслиҳасозӣ дил
бастем.

Баъд аз ту, ки ҷои бозимон зери миз буд,
Аз зери мизҳо
Ба пушти мизҳо,
Ва аз пушти мизҳо
Ба рӯи мизҳо расидем.
Ва аз рӯи мизҳо бозӣ кардем,
Ва бохтем, ранги туро бохтем, эй ҳафтсолагӣ.

Баъд аз ту мо ба ҳам хиёнат кардем.
Баъд аз ту мо тамоми ёдгориҳоро
Бо тиккаҳои сурб ва бо қатраҳои мунфариҷшудаи
хун
Аз гичгоҳҳои гачгирифтаи деворҳои кӯча зудудем,
Баъд аз ту мо ба майдонҳо рафтем,
Ва дод кашидем:
«Зинда бод!
Мурда бод!».
Ва дар ҳайҳуи майдон, барои сиккаҳои кӯчаки
овозхон,
Ки зиракона ба дидори шаҳр омада буданд,
даст задем.

Баъд аз ту мо, ки қотили якдигар будем,
Барои ишқ қазоват кардем,
Ва ҳамчунон, ки қалбҳомон
Дар ҷайбҳоямон нигарон буданд,
Барои саҳми ишқ қазоват кардем.
Баъд аз ту мо ба қабристонҳо рӯ овардем
Ва марг зери ҷодари бузург нафас мекашид.

Ва марг, он дарахти тановар буд,
Ки зиндаҳои ин сӯи оғоз
Ба шоҳаҳои малӯлаш дахил мебастанд.
Ва мурдаҳои он сӯи поён
Ба решаҳои фусфуриаш ҷанг мезаданд.
Ва марг рӯи он зареҳи муқаддас нишаста буд,
Ки дар ҷаҳор зовияш, ногаҳ он ҷаҳор лолаи обӣ
Равшан шуданд.
Садои бод меояд,
Садои бод меояд, эй ҳафтсолагӣ.
Бархостам ва об нӯшидам

Ва ногаҳон ба хотир овардам,
Ки киштзорҳои ҷавони ту аз ҳучуми малаҳҳо ҷӣ
гуна тарсиданд.

Чӣ қадар бояд пардохт,
Чӣ қадар бояд
Барои рушди ин мукааби симонӣ пардохт?
Мо ҳар чиро, ки бояд
Аз даст дода бошем, аз даст додаем,
Мо бе ҷароғ ба роҳ уфтодаем,
Ва моҳ, моҳ, моддаи меҳрубон, ҳамеша дар он ҷо
буд,
Дар хотироти кӯдаконаи як пуштбоми ҷаҳғили
малаҳҳо метарсиданд,
Ва бар фарози киштзорҳои ҷавоне, ки аз ҳучуми
Чӣ қадар бояд пардохт?...

ПАРАНДА ФАҚАТ ЯК ПАРАНДА БУД

Паранда гуфт: «Чи бӯе, чи офтобе, ох
Баҳор омадааст
Ва ман ба ҷустуҷӯи ҷуфти хеш хоҳам рафт».

Паранда аз лаби айвон
Парид мисли паёме париду рафт.
Паранда кӯчак буд,
Паранда фикр намекард,
Паранда рӯзнома намехонд,
Паранда қарз надошт,
Паранда одамҳоро намешинохт.

Паранда руи ҳаво
Ва бар фарози ҷароғҳои хатар
Дар иртифои беҳабарӣ мепарид.
Ва лаҳзаҳои обери
Девонавор таҷруба мекард.
Паранда, оҳ, фақат як паранда буд.

РУЪЁ

Бо умеди гарму шодибахш,
Бо нигоҳе масту рӯъёй,
Духтарак афсона меҳонад,
Нимашаб дар кунҷи танҳои.

Бегумон рӯзе зи роҳе дур
Мерасад шаҳзодае мағрур
Меҳурад бар сангфарши кӯчаҳои шаҳр
Зарбаи сумми сутури бодпаймояш
Меҳурахшад шӯълаи хуршед
Бар фазои тоҷи зебоаш.

Тору пуди чомааш аз зар
Синааш пинҳон ба зери риштаҳое аз дуру гав
Мекашонад ҳамраҳи худ ҳар замон сӯе
Бод... парҳои кулоҳашро,
Ё бар он пешонаи равшан
Ҳалқаи мӯи сиёҳашро.

Мардумон дар гушти ҳам оҳиста мегуянд:
«Оҳ... ӯ бо ин ғуруру шавкату неру»
«Дар ҷаҳон яктост»
«Бегумон шаҳзодае волост»

Духтарон сар мекашанд аз пушти равзанҳо
Гунаҳшон оташин аз шарми ин дидор,
Синаҳо ларзону пурғавғо,
Дар тапиш аз шавки як пиндор,
«Шояд ӯ ҳоҳони ман бошад».

Лек гӯй дидаи шаҳзодаи зебо
Дидаи муштоқи ононро намебинад,
Ӯ аз ин гулзори атрогин
Барги сабзе ҳам намечинад.
Ҳамчунон орому беташвиш
Меравад шодон ба роҳи хеш,
Меҳурад бар сангфарши кӯчаҳои шаҳр
Зарбаи сумми сутури бодпаймояш.
Мақсади ӯ... хонаи дилдори зебоаш.

Мардумон аз якдигар оҳиста мепурсанд,
«Қист пас он духтари хушбахт?»

Ногаҳон дар хона мепечад садои дар,
Сӯи дар гӯй зи шодӣ мекушоям пар
Уст... оре... уст.
«Оҳ эй шаҳзода, эй маҳбуби рӯёӣ,
Нимашабҳо хоб медидам, ки меой».
Зери лаб чун кӯдаке оҳиста меҳандад

Бо нигоҳе гарму шавқолуд,
Бар нигоҳам роҳ мебандад.
«Эй ду чашмонат раҳе равшан ба сӯи шаҳри зебой,
Оҳ биштоб, эй лабат ҳамранги хуни лолаи хушранги
сахрой.

Раҳ, басе дур аст
Лек дар поёни ин раҳ... қасри пурнур аст».
Мениҳам по бар рикоби маркабаш хомӯш,
Меҳазам дар сояи он синаву оғӯш,
Мешавам мадхӯш.
Боз ҳам орому беташвиш
Меҳурад бар сангфарши кӯчаҳои шаҳр,
Зарбаи сумми сутури бодпаймояш,
Медурахшад, шуълаи хуршед
Бар фазои тоҷи зебоаш.

Мекашам ҳамроҳи ӯ з-ин шаҳри ғамгин раҳт.
Мардумон бо дидаи ҳайрон
Зери лаб оҳиста мегӯянд;
«Духтари хушбахт...»

Ҳама шаб бо дилам касе мегуфт;
 «Сахт ошуфтаи зи дидораш.
 Субҳдам бо ситорагони сапед
 Меравад, меравад ниғаҳ дораш»,
 Ман ба буи ту рафта аз дунё,
 Беҳабар аз фиреби фардоҳ.
 Руи мижғони нозукам мерехт
 Чашмҳои ту чун ғубори тило.
 Танам аз ҳисси дастҳои ту доғ,
 Гесуям дар танаффуси ту раҳ,
 Мешукуфтам зи ишқи мекуфтам:
 «Ҳаркӣ дилдода шуд ба дилдораш,
 Нанишинад ба қасди озораш.
 Биравад, чашми ман ба думболаш,
 Биравад, ишқи ман нигоҳдораш».
 Оҳ, акнун ту рафтаиву ғуруб
 Соя меғустарад ба синаи роҳ,
 Нарм-нармак ҳудои тираи ғам
 Мениҳад по ба маъбади ниғаҳам.
 Менависад ба руи ҳар девор
 Ояҳое ҳама сиёҳ-сиёҳ.

ДАРЕФТ

Дар ҳубобе кучак
Рӯшноие худро меафсурд.
Ногаҳон панчара пур шуд аз шаб
Шаби саршор аз анбӯҳи садоҳои тихӣ
Шаби масмум аз ҳарами захролуди танаффусҳо
Шаб...

Гуш додам
Дар хиёбони ваҳшатзадаи торик
Як нафар гӯй қалбашро
Мисли ҳаҷме фосид
Зери по лаҳ кард,
Дар хиёбони ваҳшатзадаи торик
Як ситора таркид.

Гуш додам...
Набзам аз тугёни хун мутаваррим буд
Ва танам
Танам аз васвасае
Муталоши гаштан.
Рӯи хатҳои қачу маъвачи сакф
Чашми худро дидам
Чун ратиле сангин
Хушк мешуд дар каф, дар зардӣ, дар хафақон
Доштам бо ҳама чунбишҳоям
Мисли обе рокид,
Таҳнишин мешудам ором, ором,
Доштам

Лард мебастам дар гувдол.
Гуш додам.

Гуш додам ба ҳама зиндагиям,
Муши манфуре дар хуфраи худ
Як суруди зишти муҳмалро
Бо вақоҳат мехонд.
Ҷир-ҷире самчу номафҳум
Лаҳзаи фониро чархзанон мепаймуд
Ва равон мешуд бар сатҳи фаромушӣ.
Оҳ ман пур будам аз шахват-шахвати марг
Ҳар ду пистонам аз эҳсосе сарсомовар тир кашид,

Оҳ. Ман ба ёд овардам
Аввалин рӯзи булуғамро,
Ки ҳама андомам

Боз мешуд дар бухте маъсум,
То биёмезад ба он мубҳам, он гунг, он номафҳум,
Дар хубобе кучак
Рушноии худро
Дар хати ларзони хамёза кашид.

ДЕР

Дар чашми рӯзи хаста хазидаст
Рӯёи гунгу тираи хобе,
Акнун дубора бояд аз ин роҳ
Танҳо ба сӯи хона шитобӣ.

То сояи сиёҳи ту ин сон
Пайваста дар канори ту бошад.
Ҳаргиз гумон мабар ки дар он ҷо
Чашме дар интизори ту бошад.

Бунбаста хонаи ту ҷу гуре
Дар абре аз ғубори дарахтон,
Тоҷе бар сар ниҳода ҷу дируз
Аз торҳои нуқраи борон.

Аз гӯшаҳои сокиту торик
Чун дар кушуда гашт ба рӯят,
Садҳо саломи хомушу мармуз
Пар мекашанд хаста ба сӯят.

Гӯй ки метапад дили зулмат
Дар он утоқи кучаки ғамгин,
Шаб меҳазад ҷу мори сиёҳе
Бар пардаҳои нозуки рангин.

Соат ба рӯи синаи девор
Ҳолӣ зи зарбае, зи навое.
Дар ҷирме аз сукуту ҳамушӣ
Худ низ тиккае зи фазое.

Дар қобҳои кӯҳнаи тасовир,
Ин чеҳраҳои музҳои фонӣ,
Беранг аз гузашти замонҳо
Шояд, ки будаанд замоне.

Ойина ҳамчу чашми бузурге
Як сӯ нишаста гарми тамошо.
Бар рӯи шишаҳои нигоҳаш
Биншонда рӯи осии шабро.

Ту хаста чун парандаи пире

Бо пилкҳои бастаи ларзон
Сар мениҳӣ ба синаи дафтар.

Гирянд бар канори ту гӯй
Арвоҳи мурдагони гузашта,
Онҳо, ки хуфтаанд бар ин тахт,
Пеш аз ту дар замони гузашта.

З-онҳо ҳазор ҷунбиши хомуш,
З-онҳо ҳазор нолаи бетоб.
Ҳамчун ҳубобҳои гурезон
Бар чехраи фарсудаи мурдоб.

Лабрез гашта кочи куҳансол
Аз ғор-ғори шуми калогон.
Раксад ба руи панҷараҳо боз
Абрешими муаттари борон.

Эҳсос мекунӣ, ки дарег аст
Бо дарди худ агар биситезӣ.
Мебӯй он шукуфаи ғамро,
То шеъри тозае бинависӣ.

ОБТАНӢ

Лухт шудам то дар он ҳавои дилангез
Пайкари худро ба оби чашма бишӯям.
Васваса мерехт бар дилам шаби хомӯш,
То ғами дилро ба гуши чашма бигӯям.
Об хунук буду мавҷҳои дурахшон,
Нолакунон гирди ман ба шавқ хазиданд.
Гӯй бо дастҳои нарму булӯрин
Қону танамро ба сӯи хеш кашиданд
Бода аз он дурҳо вазиду шитобон
Домане аз гул ба рӯи гесӯи ман рехт.
Атри диловезу тунди пунаи ваҳшӣ
Аз нафаси бод бар машоми ман овехт.
Чашм фуру бастаму ҳамушу сабукрух
Тан ба алафҳои нарму тоза фишурдам.
Ҳамчу зане, к-ӯ ғунуда дар бари маъшук
Яксара худро ба дасти чашма супурдам.
Рӯи ду соқам лабони пуртааши об
Бусазану беқарору ташнаву табдор.
Ногаҳ дар ҳам хазид... розиву сармаст
Қисми ману руҳи чашмасори гунаҳгор.

БА ОФТОБ САЛОМЕ ДУБОРА **А** ХОҲАМ ДОД

Ба офтоб саломе дубора хоҳам дод,
Ба ҷӯйбор, ки дар ман ҷорӣ буд,
Ба абрҳо, ки фикрҳои тавилам буданд.
Ба рушди дардноки сапедорҳои боғ, ки бо ман
Аз фаслҳои хушк гузар мекарданд,
Ба дастҳои калогон
Ки атри мазрааҳои шабонаро
Барои ман ба ҳадя меоварданд,
Ба модарам, ки дар оина зиндагӣ мекард
Ба шакли пирии ман буд
Ва ба замин, ки шахвати такрори ман, даруни
мултаҳибашро
Аз тухмаҳои сабз меанбошт-саломе дубора хоҳам дод.

Меоям, меоям, меоям,
Бо гесӯям: идомаи бӯҳои зери хок,
Бо чашмҳоям; таҷрибаҳои ғализи торикӣ,
Бо буттаҳо, ки чидаам аз бешаҳои он суғи девор,
Меоям, меоям, меоям
Ва остона пур аз ишк мешавад,
Ва ман дар остона бар онҳо, ки дӯст медоранд
Ва духтаре, ки ҳанӯз он ҷо
Дар остонаи пуришк истода, саломе дубора хоҳам дод.

МУРДОБ

Шаб сиёҳӣ карду беморӣ гирифт,
Дидаро туғёни бедорӣ гирифт.
Дида аз дидан намоннад, дарег,
Дида пушида намедонад, дарег,
Рафту дар ман марғзоре куҳна ёфт,
Ҳастиамро интизоре куҳна ёфт.
Он биёбон диду танҳоимро
Моҳу хуршеди муқаввоимро.
Чун чанине пир бо захдон ба ҷанг,
Медарад девори захдонро ба ҷанг.
Зинда, аммо ҳасрати зодан дар ӯ,
Мурда, аммо майли ҷон додан дар ӯ.
Худписанд аз дарди худнохостан,
Хуфта аз савдои барпохостан.
Хандаам ғамнокии беҳудае,
Нангам аз дилпокии беҳудае.
Гурбати сангинам аз дилдодагим,
Шӯри тунди марғ дар ҳамхобагим.
Н-омада ҳаргиз фуруд аз боми хеш,
Дар фарозе шоҳиди эъдоми хеш.
Гармхоку хокаш аммо бӯйнок,
Бодбодакҳош дар афлоки пок.
Ношиноси нимаи пинҳониаш,
Шармгини чеҳраи инсонияш.
Кӯ ба кӯ дар ҷустуҷӯи ҷуфти хеш
Медавад, мӯътоди бӯи ҷуфти хеш,
Ҷӯядаш гаҳ-гоҳу нобовар аз ӯ,
Ҷуфташ аммо саҳт танҳотар аз ӯ.
Ҳарду дар биму ҳарос аз якдигар,
Талхкому носипос аз якдигар.
Ишқашон савдои маҳкумонае,
Васлашон руъёи машкуконае,
Оҳ, агар роҳе ба дарёем буд,
Аз фурурафтан ҷӣ парвоям буд.
Гар ба мурдобо зи ҷараён монад об,
Аз сукуни хеш нуксон ёбад об.
Ҷонаш иқлими табоҳиҳо шавад.
Жарфнояш гури моҳиҳо шавад.

Охувон, эй охувони даштҳо,
 Гоҳ агар дар маъбари гулгаштҳо,
 Қўйборе ёфтед овозхон
 Ру ба ранги оби дарёҳо равон,
 Қорӣ аз абрешими чарёни хеш,
 Хуфта бар гардунаи тугёни хеш.
 Ёли аспӣ бод дар чанголи ӯ,
 Рӯҳи сурхи моҳ дар дунболи ӯ,
 Рони сабзи соқаҳоро мекушуд,
 Атри бикри буттаҳоро мерабуд,
 Бар фарозаш, дар нигоҳи ҳар хубоб,
 Инъикоси бедареғи офтоб,
 Хоби он беҳобро ёд оваред.
 Марғи он мурдобро ёд оваред.

НОШИ НОС

Бар пардаҳои дарҳами амёли саркашам
Нақши ачиби чехраи як ношинос буд.
Нақше зи чехрае, ки чу мечустамаш ба шавк
Пайваста мерамиду ба ман рух наменабуд.

Як шаб нигоҳи хастаи марде ба рӯи ман
Лағзиду суст гашту ҳамон ҷо ҳамӯш монд.
То хостам, ки бигсалам ин риштаи нигоҳ,
Қалбам тапиду боз маро сӯи ӯ кашонд.

Навмеду хаста будам аз он чустуҷӯи хеш,
Бо ноз ханда кардаму гуфтам:— Биё, биё,
Роҳе дароз буду шаби ишрате ба пеш
Нолид ақлу гуфт:

Куцо меравѣ? Куцо?...

Роҳе дароз буду дарего миёни роҳ,
Он мард нола кард, ки поёни раҳ кучост.
Чун дидагони хастаи ман хира шуд бар ў,
Дидам; ки мешитобаду занчирияш ба пост.

Занчирияш ба пост, чаро,
 эй худои ман,
Дасте ба киштзори дилам тухми дард рехт,
Ашке давиду замзама кардам миёни ашк,
«Занчирияш ба пост, ки натвонамаш гусехт».

Шаб буду он нигоҳи пур аз дард мезудуд
 Аз дидагони хастаи ман нақши хобро.
 Лаб бар лабаш ниҳодаму нолидам аз ғурур,
 Қ-эй марди ношинос бинӯш ин шаробро.

Оре, бинӯш, ҳеч мағу, к-андар ин миён
Дар дил зи шӯри ишқи ту сӯзанда озарест.
Раҳ баста дар қафои ман, аммо дарегу дард
Пои ту низ бастаи занҷири дигарест.

Лағзид гирди пайкари ман бозувони у,
Ошуфта шуд ба шонаи ӯ гесувони ман.
Шаб тира буду дар талаби бӯса менишаст
Ҳар лаҳза коми ташнаи ӯ бар лабони ман.

Ногаҳ нигоҳ кардаму дидам ба пардахо
Он нақши ношинос дигар ношинос нест.
Афшурдамаш ба синаву гуфтам ба худ, ки вой
Дониستم, эй худои ман, он ношинос кист?

Як ошно, ки бастаи занчири дигарест.

НООШНО

Боз ҳам қалбе ба поям уфтод,
Боз ҳам чашме ба рӯям хира шуд.
Боз ҳам дар гирудори як набард
Ишқи ман бар қалби сарде чира шуд.

Боз ҳам аз чашмаи лабҳои ман
Ташнае сероб шуд, сероб шуд.
Боз ҳам дар бистари оғуши ман
Раҳраве дар хоб шуд, дар хоб шуд.

Бар ду чашмаш дида медузам ба ноз,
Худ намедонам, чӣ мечӯям дар у.
Ошиқи девона мебоҳам, ки зуд
Бигзарад аз ҷоҳу молу обрӯ.

У шароби бӯса мебоҳад зи ман,
Ман чӣ гуям қалби пуруммедро.
У ба фикри лаззату ғофил, ки ман
Толибам он лаззати ҷовидро.

Ман сафои ишқ мебоҳам аз у
То фидо созам вучуди хешро.
У тана мебоҳад аз ман оташин,
То бисӯзонад дар у ташвишро.

У ба ман меғӯяд, эй оғуши гарм,
Масти нозам кун, ки ман девонаам.
Ман ба у меғӯям, эй ноошно,
Бигзар аз ман, ман туро бегонаам.

Ох, аз ин дил, ох аз ин ҷоми умед,
Оқибат бишкасту кас розаш нахонд.
Чанг шуд дар дасти ҳар бегонае,
Эй дарего, кас ба овозаш нахонд!

АФСОНАИ ТАЛХ

На уммеде, ки бар он хуш кунам дил,
На пайгоме, на пайки ошное,
На дар чашме нигоҳи фитнасозе,
На оҳанги пур аз мавҷи садое.

Зи шаҳри нуру ишқу дарду зулмат
Саҳаргоҳе зане доманкашон рафт.
Парешон мурғи раҳгумкардае буд,
Ки зору хаста сӯи ошён рафт.

Кучо кас дар қафсияш ашки ғам рехт,
Кучо кас бо забонаш ошно буд.
Надонистанд ин бегонамардум,
Ки бонги у танини нолаҳо буд.

Ба чашме хира шуд, шояд биёбад
Нихонгоҳи умеду орзу.
Дареғо, он ду чашми оташафруз
Ба домони гуноҳ афканд ўро.

Ба ў чуз аз ҳавас чизе нагуфтанд,
Дар ў чуз чилвае зоҳир надиданд.
Ба ҳар ҷо рафт,
дар гӯшаш суруданд,
Ки занро баҳри ишрат офариданд.

Шабе дар домане афтоду нолид;
Марав, бигзор дар ин вопасин дам.
Зи дидорат дилам сероб гардад,
Шабаҳ пинҳон шуду дархӯрд
бар ҳам.

Чаро уммед бар ишқи абас баст?
Чаро дар бистари оғуши у хуфт?
Чаро рози дили девонаашро
Ба гӯши ошиқи бегонахӯ туфт?

Чаро?... ў шабнами покизае буд,
Ки дар доми гули хуршед афтод.
Саҳаргоҳе чу хуршедаш баромад.
Ба коми ташнааш лағзиду ҷон дод.

Ба ҷоме бодаи шӯрафкане буд,
Ки дар ишқи лабони ташна месӯхт.
Чу меомад зи раҳ паймонанӯше
Ба қалби ҷом аз шодӣ май афрӯхт.

Шабе ногаҳ саромад интизораш,
Лабаш дар коми сӯзони ҳавас рехт.
Чаро он мард бар ҷонаш ғазаб кард?
Чаро бар зарраҳои ҷомаш овехт?

Кунун ин ўву ин хомӯшии сард,
На пайғоме, на пайки ошное,
На дар чашме нигоҳи фитнасозе
На оҳанги пур аз мавҷи садое.

ЗЕВАРИ ЗАН

Аз баҳри ҳуқуқи хеш мекӯш, эй зан,
Бинмой зи иффату шараф чома ба тан.
Аз илму ҳунар вучуди худ зинат кун,
То марди нақӯ бипарварӣ дар доман.

ИМОН БИЁВАРЕМ БА ОҒОЗИ ФАСЛИ САРД...

Ва ин манам,
Зане танҳо
Дар остонаи фасле сард.
Дар ибтидои дарки ҳастии олудаи замин.
Ва яъси соддаву ғамноки осмон
Ва нотавонии ин дастҳои симонӣ.

Замоне гузашт,
Замоне гузашту соат ҷаҳор бор навохт,
Ҷаҳор бор навохт.
Имрӯз рӯзи аввали даймоҳ аст,
Ман рози фаслҳоро медонам,
Ва ҳарфи лаҳзаҳоро мефаҳмам,
Начотдиҳанда дар гур хуфтааст
Ва хок, хоки пазиранда
Ишоратест ба оромиш.

Замон гузашту соат ҷаҳор бор навохт.
Дар куча бод меояд,
Дар куча бод меояд.

Ва ман ба ҷуфтгирии гулҳо меандешам.
Ба ғунҷаҳое бо соқҳои лоғари камхун,
В-ин замони хастаи маслул
Ва марде аз канори дарахтони хис мегузарад.
Марде, ки риштаҳои обии рағҳояш
Монанди морҳои мурда аз ду суи гулӯгоҳаш
Боло ҳазидаанд.
Ва дар шақиқаҳои мунқалибаш
он ҳичон хунинро

Такрор мекунанд.
Салом!
Салом!
Ва ман ба ҷуфтгирии гулҳо меандешам.
Дар остонаи фасле сард
Дар маҳфили азои оинаҳо.
Ва иҷтимои сугвори таҷрубаҳои паридаранг,
Ва ин ғуруби борваршуда аз дониши сукут,
Чӣ гуна мешавад ба он касе, ки меравад ин сон
Сабур,
Сангин,

Саргардон,
Фармони ист дод!
Чӣ гуна мешавад ба мард гуфт, ки у зинда нест,
у ҳеҷ вақт зинда набудааст.

Дар куча бод меояд,
Кулоғҳои мунфарида инзиво
Дар боғҳои пири касолат мечарханд.
Ва нардбон...
Чӣ иртифои ҳакире дорад.

Онҳо тамоми соддалавҳии як қалбро
Бо худ ба қасри қиссаҳо бурданд.
Ва акнун дигар,
Дигар чӣ гуна як нафар ба рақс бархӯҳад хост
Ва гесувони кудакияшро
Дар обҳои ҷорӣ хоҳад рехт.
Ва себро, ки саранҷом ҷидаасту буидааст,
Дар зери по лағад хоҳад кард?

Эй ёр, эй ягонатарин ёр,
Чӣ абрҳои сиёҳе дар интизори рӯз меҳмони
хуршеданд.
Ангор, дар масире аз таҷассуми парвоз буд,
ки як рӯз он парранда намоён шуд.
Ангор, аз хутути сабзи тахайюл буданд.
Он баргҳои тоза, ки дар шаҳвати насим нафас
мезаданд.

Ангор
Он шӯълаи бунафш, ки дар зеҳни поки панҷараҳо
месӯхт
Чизе ба ҷуз тасаввури маъсуме аз ҷароғ набуд.
Дар куча бод меояд.
Ин ибтидои вайронист.
Он рӯз ҳам, ки дастҳои ту вайрон шуданд,
бод меомад.

Ситораҳои азиз,
Ситораҳои муқаввоии азиз!
Вакте дар осмон дуруғ вазидан мегирад.
Дигар чӣ гуна мешавад ба сураҳои расулони
саршикаста паноҳ овард?

Мо мисли мурдаҳои ҳазорон ҳазорсола
ба ҳам мерасему он гоҳ
Хуршед бар табоҳии аҷсоди мо қазоват
хоҳад кард,

Ман сардам аст,
Ман сардам аст ва ангор ҳеҷ вақт гарм
нахоҳам шуд.
Эй ёр, эй ягонатарин ёр, «он шароб магар
чандсола буд?»

Нигоҳ кун, ки дар ин ҷо
Замон чӣ вазне дорад.
Ва моҳиён чӣ гуна гуштҳои маро мечаванд,
Чаро маро ҳамеша дар таҳи дарё нигоҳ медорӣ?
Ман сардам аст ва аз гушвораҳои садаф безорам.
Ман сардам аст ва медонам,
Ки аз тамоми авҳомии сурхи як шақоиқи ваҳшӣ
Ќуз чанд қатра хун
Чизе ба ҷо нахоҳад монд.

Хутутро раҳо хоҳам кард,
Ва ҳамчунон шумориши эъдодро раҳо хоҳам кард.
Ва аз миёни шаклҳои хандасе маҳдуд
Ба паҳнаҳои ҳисси вусъат паноҳ хоҳам бурд.
Ман урёнам, урёнам, урёнам!
Мисли сукутҳои миёни каломҳои муҳаббат
урёнам.

Ва захмҳои ман ҳама аз ишқ аст
Аз ишқ, ишқ, ишқ!
Ман ин қазираи саргардонро
Аз инқилоби укёнус,
Ва инфичори кӯҳ гузар додаам
Ва тика-тика шудан рози он вучуди
муттаҳиде буд

Ки аз ҳақиртарин зарраҳояш офтоб ба дунё омад
Салом, эй шаби маъсум!
Салом, эй шабе, ки чашмҳои гургҳои биёбонро
Ба ҳафраҳои устухоне имону эътиқод бадал мекуни
Ва дар канори ҷуйборҳои ту арвоҳи бедҳо
Арвоҳи меҳрубони табарҳоро мебуянд.
Ман аз ҷаҳони бе тафовути фикрҳову ҳарфҳову
садоҳо меоям

Ва ин ҷаҳон ба лонаи морон монанд аст.
Ва ин ҷаҳон пур аз садои ҳаракати поҳон мардумест,
Ки ҳамчунон, ки туро мебусанд.
Дар зехни худ таноби дори туро мебофанд.
Салом, эй шаби маъсум!

Миёни панчараву дидан
Ҳамеша фосилаест.
Чаро нигоҳ накардам
Монанди он замон, ки марде аз канори дарахтони
хис гузар мекард

Чаро нигоҳ накардам?
Ангор, модарам гирифта буд он шаб,
Он шаб, ки ман ба дард расидаму нутфа шакл
гирифт
Он шаб, ки ман арӯси хӯшаҳои ақоқӣ шудам.
Он шаб, ки Исфаҳон пур аз танини қошии обӣ буд.
Ва он касе ки нимаи ман буд, ба даруни нутфаи
ман бозгашта буд.

Ва ман дар оина медидамаш,
Ки мисли оина покиза буду равшан буд.
Ва ногаҳон садоям қард,
Ва ман арӯси хӯшаҳои ақоқӣ шудам.
Ангор, модарам гирифта буд он шаб.
Чӣ рӯшноии беҳуда дар ин дариҷаи масдуд
сар кашид

Чаро нигоҳ накардам?
Тамоми лаҳзаҳои саодат медонистанд,
Ки дастҳои ту вайрон хоҳад шуд.
Ва ман нигоҳ накардам,
То он замон, ки панҷараи соат
Кушуда шуду он қатори ғамгин ҷаҳор бор навохт
Ҷаҳор бор навохт.
Ва ман ба он зани кучак бархӯрдм,
Ки ҷашмиҳояш монанди лонаҳои ҳолли симургон
буданд.

Ва ончунон, ки дар таҳаррук ронхояш мерафт,
Гӯй, бақорати рӯёи пуршукуҳи маро
Бо худ ба суи бистари шаб мебурд.

Оё дубора гесувонамро
Дар бод шона хоҳам зад?

Оё дубора боғчаҳоро бунафша хоҳам кошт?
Ва шамъдонхоро
Дар осмони пушти панчара хоҳам гузошт?
Оё дубора руи ливонҳо хоҳам раксид?
Оё дубора занги дар маро ба суи интизорӣ
садо хоҳад бурд?
Ба модарам гуфтам: — «Дигар тамои шуд»
Гуфтам; — «Ҳамеша пеш аз он, ки фикр кунӣ
иттифок меафтад
Бояд барои рӯнома тасаллият бифриستم»

Инсонии пук
Инсонии пуки пур аз эътимод,
Нигоҳ кун, ки дандонҳояш
Чӣ гуна вақти ҷавидан суруд меҳонанд.
Ва ҷашмҳояш
Чӣ гуна вақти хира шудан мебаранд.
Ва у чӣ гуна аз қанори дарахтони
хис мегузарад,

Сабур,
Сангин,
Саргардон,
Дар соати ҷаҳор,
Дар лаҳзае, ки риштаҳои обии рағҳояш,
Монанди морҳои мурда аз ду суи гулӯгоҳаш
Боло ҳазидаанд.
Ва дар шақиқаҳои мунқалибаш он ҳиҷои хуниро
Такрор мекунад
— Салом,
— Салом.

Оё ту ҳаргиз он ҷаҳор лолаи обиро
Буидай?

Замон гузашт
Замон гузашту шаб руи шоҳаҳои лухти ақоқӣ афтод.
Шаб пушти шишаҳои панчара сар меҳурад
Ва бо забони сардаш
Таҳмондаҳои рӯзи рафтаре ба дарун мекашад.
Ман аз кучо меоям?
Ман аз кучо меоям?
Қи инчунин ба бӯи шаб оғуштаам?

Ҳанӯз хоки мазораш тоза аст
Мазори он ду дастӣ сабз ҷавонро меғоям...

Чӣ меҳрубон будӣ, эй ёр, эй ягонатарин ёр,

Чӣ меҳрубон будӣ вакте дурӯғ мегуфтӣ.

Чӣ меҳрубон будӣ вакте

ки пилкҳои оинаҳоро мебасти

Ба чилчароғҳоро

Аз соқаҳои симӣ мечидӣ.

Ба дар сиёҳии золим маро

ба сӯи чароғҳои ишқ мебурдӣ,

То он бухори гич, ки дунболаи харики аташ буд,

бар чамани хоб менишаст.

Ба он ситораҳои муқаввой

Ба гирди лоятаноҳӣ мечархиданд,

Чаро каломро ба садо гуфтанд?

Чаро нигоҳро ба хонаи дидор меҳмон карданд?!

Чаро навозишро

Ба хучби гесувони бокираги бурданд?

Нигоҳ кун, ки дар ин ҷо

Чӣ гуна ҷони он касе, ки бо калом сухан гуфт

Ба бо нигоҳ навохт.

Ба бо навозиш аз рамидан оромид,

Ба тирҳои таваҳҳум

Маслуб гаштааст.

Ба ҷои панҷшоҳае ангуштҳои ту.

Ки мисли панҷ ҳарфи ҳақиқат буданд,

Чӣ гуна руи гунаи у мондаст.

Сукут чист, чист,

чист, эй ягонатарин ёр?

Сукут чист, ба ҷуз ҳарфҳои ногуфта.

Ман аз гуфтан мемунам, аммо забони гунчишкон

Забони зиҷдагӣ, ҷумлаҳои ҷорӣ,

ҷашни табият аст,

Забони гунчишкон, яъне, баҳор, барги баҳор.

Забони гунчишкон, яъне: насим, атр, насим.

Забони гунчишкон дар корхона мемирад.

Ин кист, ин касе, ки руи ҷодаи абадият

Ба сӯи лаҳзаи тавҳид меравад?

Ба соати ҳамешагишро

Бо мантиқи риёӣ тафриқову тафаруқҳо

кук мекунад.

Ин кист, ин касе, ки бонги хурусонро

Оғози қалби руз намедонад

Оғози буи ноштой медонад?

Ин кист, ин касе ки тоҷи ишқ ба сар дорад
Ва дар миёни чомаҳои аруси пусидаст?

Пас офтоби саранҷом
Дар як замонӣ воҳид
Бар ҳар ду қалби ноумед натобид,
Ту аз танини қошӣ обӣ тухӣ шудӣ,
Ва ман чунон парам,
ки руи садоям намоз мехонанд...

Чанозаҳои хушбахт,
Чанозаҳои малул,
Чанозаҳои соқиту мутафаккир,
Чанозаҳои хушбархурд, хушпӯш, хушхӯрок
Дар истгоҳҳои вақтҳои муайян
Ва дар заминаи машқу нуре муваққат,
Ва шаҳвати хариди меваҳои фосиди беҳудагӣ...
Оҳ,
Чӣ мардумоне дар қорроҳҳо нигарони ҳаводисанд
Ва ин садои сутҳои таваккуф
Дар лаҳзае, ки бояд, бояд, бояд
Марде ба зерӣ қарҳҳои замон лаҳ шавад,
Марде, ки аз қанори дарахтони ҳис мегузарад...

Ман аз қучо меоям?...

Ба модарам гуфтам: — «Дигар тамоми шуд»
Гуфтам; — ҳамеша пеш аз он ки фикр қунӣ ҷиттифок
меафтад
Бояд барои рӯзнома тасаллиёте бифириستم»
Салом, эй қаробати танҳои.
Утоқро ба ту таслим мекунам.
Қаро, ки аҷрҳои тира ҳамеша
Пайғамбарони ояҳои тозаатхиранд.
Ва дар шаҳодати як шамъ
Рӯзи мунавварест, ки онро
Он охири ва он қашидатарин шӯла хуб медонад.

Баъд аз ту мо ба қабристонҳо рӯ овардем,
Ва марг зерӣ қодари модари бузург нафас мекашид.
Ва марг, он дарахти тановар буд,
Ки зиндаҳои ин суи оғоз.
Ба шӯҳаҳои малулаш дахил мебастанд.
Ва мурдаҳои он суи қабр
Ба решаҳои фусфурияш қанг мезаданд.

Ва марг рӯи он зареҳи муқаддас нишаста буд,
Ки дар ҷаҳор зовияш ноғохон ҷаҳор лолаи обӣ
Равшан шуданд...

Имон биёварем,
Имон биёварем ба оғози фасли сард
Имон биёварем ба вайронаҳои боғҳои тахайюл
Ба досҳои воҷгуншудан бекор
Ва донаҳои зиндонӣ
Нигоҳ кун, ки чӣ барфе меборад:..

Шояд ҳақиқат он ду дасти ҷавон буд,
он ду дасти ҷавон
Ки зерӣ бориши якрезӣ барф мадфун шуд.
Ва соли дигар, вақти баҳор
Бо осмони пушти панҷара ҳамхоба мешавад.
Ва дар танаш ғавварон мекунад.
Ғаввораҳои сабз соқаҳои сабукбор.
Шукуфа хоҳад дод, эй ёр, эй ягонатарин ёр!

Имон биёварем ба оғози фасли сард....

БАЪДҲО

Марги ман рӯзе фаро хоҳад расид,
Дар баҳоре равшан аз амвоҷи нур.
Дар зимистони ғуборолуду дур,
Ё хазоне ҳолӣ аз фарёду шӯр,

Марги ман рӯзе фаро хоҳад расид,
Рӯзе аз ин талху ширин рӯзҳо.
Рузи пуче ҳамчу рузони дигар
Сояе з-имрӯзҳо, дирӯзҳо.

Дидагонам ҳамчу долонҳои тор,
Гунаҳоям ҳамчу мармарҳои сард,
Ногаҳон ҳобе маро хоҳад рабуд,
Ман тӯҳи хоҳам шуд аз фарёди дард.

Меҳазанд ором рӯи дафтарам
Дастҳоям фориг аз афсуни шеър.
Ёд меорам, ки дар дастони ман
Рӯзгоре шӯъла мезад хуни шеър.

Хок меҳонад маро ҳар дам ба хеш,
Мерасанд аз раҳ,
ки дар хокам ниҳанд.
Оҳ, шояд ошиконам нимаҷаб
Гул ба рӯи гӯри ғамнокам ниҳанд.

Баъди ман ногаҳ ба як су мераванд
Пардаҳои тираи дунёи ман.
Чашмиҳои ношиносе меҳазанд
Рӯи қоразҳову дафтарҳои ман.

Дар утоқи кӯчакам по мениҳад
Баъди ман бо ёди ман бегона
Дар бари оина мемонад ба ҷо.
Тори мӯе, нақши дасте, шонае.

Мераҳам аз хешу мемонам зи хеш,
Ҳар ҷӣ барҷоманда вайрон мешавад.
Рӯҳи ман чун бодбони қоиқе
Дар уфукҳо дуру пинҳон мешавад.

Мешитобанд аз пай ҳам бе шикеб
Рузхову ҳафтахову моҳҳо.
Чашми ту дар интизори номае
Ҳама мемунад ба чашми роҳҳо.

Лек дигар пайкари сарди маро
Мефишорад хоки домангири хок.
Бе ту дур аз зарбаҳои қалби ту
Қалби ман мепӯсад он ҷо зери хок.

Баъдҳо номи маро борону бод
Нарм мешуянд аз рухсори санг.
Гӯри ман гумном мемунад ба роҳ
Фориғ аз афсонаҳои ному нанг.

ЛУҒАТ

Абус — торик, тира
Аврод — чамъи вард — гулҳо
Авҳом — чамъи ваҳм
Алкул — машрубот
Амуд — сутун, хат, асо, гурз
Амёл — чамъи майл — майлҳо
Ангор — гумон; саранчом; тайёри, гуё
Аташ — ташнагӣ
Ақоқӣ — дарахти акация
Аҷсод — чамъи часад
Бирка — ҳавз, кӯл
Буҳт — моту мабхут; дар ҳайрат
Варо — берун аз
Вақоҳат — бешармӣ, густохӣ
Велгард — оворагард, дарбадар
Вожа — соҳа; калимот; лугат
Воруна — чаппа, баръакс
Гувдол — чоҳ, чуқурӣ
Гулдаста — манора
Гёс — гесӯ
Горӣ — фойтун
Гули марям — гули сурх, гули мармарак
Гулпуна — гулпудина
Далқақ — масхарабоз

Дахил — даҳолат кардан, ҳимоя кардан, дохил буда

Дилҳура — парешонӣ

Еиса — бесамар, бебор

Жарф — чуқур, тахт

Занбил — тӯрхалта

Занҷара — сӯзанак, санҷоқ

Зариҳ — мақбара;

Заққум — номи дарахти афсонавие, ки гуё меваашро фақат аҳли дузах меҳурдаанд

Заҷҷа — нолаву фарёд, ғалоғула

Зиндарруд (*Зояндаруд*) — номи дарё дар Исфаҳон

Зухр — нимрузӣ

Идрор — пешоб

Иқлил — тахту тоҷ; зару зеваре, ки занон ба сар мебанданд.

Инзиво — кунҷе, гуша, зовия

Инс — инсон, одам

Инҳидом — несту нобуд кардан

Инҷимод — шахшуда; ҷисмҳои сахт

Иртифоз — баландӣ.

Исор — нисор кардан, ато кардан, бахшидан

Кавир — шуразамин

Каффа — паллаи тарозу

Кашк — қурут

Киф — портфел.

Клосеи ақобир — синфҳои болоӣ

Корун — — яке аз дарёҳои Эрон

Қоҷ — арча.

Қулун — ғалакаи дар, лукидони дар

Қулӣ — лӯлӣ, кучманҷӣ

Қундур — навьё аз хушбуиҳое, ки аз дарахти махсус тайёр мекунанд.

Қурниш — хушомадгӯӣ, лаббайгӯӣ

Қулбор — тӯшадон; тӯрхалта, қулвор

Лакка — доғ

Лаккаҳо — гӯрков, гӯрбаи ваҳшӣ

Лард — таҳнишини ҷизе, дурди шароб

Лаҷанзор — ботлоқзор, шибар.

Лаҳ — мулоимшуда, пачақшуда

Ливон — зарф

Лиз хӯрдан — лағжидан

Лой — қабат, парда

Лолой — алла
 Лоятаноҳӣ — беохир
 Лухт — луч, урён, бараҳна
 Лут — номи қавме,
 Мавҳибат — хайру эҳсон; бахшиш, некӣ, лутфу марҳамат
 Мадовим — бардавом, ҳамеша
 Мармуз — рамздор, сарбаста
 Мартуб — рутубатнок, намнок, сард.
 Масбуб — сад бастан, банд кардан, сохтани монеа.
 Масур — чараён, ҷорӣ шудани чизе
 Маслуб — салибдор, қатъшуда, овехташуда, чормех кардан
 Масмум — захролуд
 Масҳур — сахар, сапедии руз, сеҳркунанда
 Матбах — ошхона
 Матрук — тарккардашуда
 Мафлук — фалокатзада, кулфатзада
 Мафлуҷ — фалаҷшуда
 Мафрат — ифрот кардан, афзун кардан, зиёд шудан
 Маҳила — ҳаёлот; тасаввурот
 Маъбад — ибодатгоҳ
 Маъваҷ — авҷ, баландӣ
 Мағшуш — парешон, дарҳам
 Маҳмул — қачова, тахти равон
 Меод — ваъдагоҳ
 Маҳҷар — девори сангӣ, панҷара
 Мила — милаи чашм, панҷара, оҳан
 Моса — рег, қум
 Мубҳам — сарбаста, номаълум
 Муварраб — қачу килеб, ноҳамвор
 Музайян — зиннатдодашуда
 Музӣ — зиёнкунанда, зараровар
 Мунқабиз — фушурда, хурдшуда
 Мунҷалоб — чох, чуқурӣ, ҷои ахлотрезӣ
 Мурассаъ — тахте ё тоҷе, ки бо сангҳои қиматбаҳо орои
 дода шудааст
 Мусалсал — автомат, пулемёт, пайдарпай
 Мутавварум — варамкарда.
 Муталошӣ — вайроншуда, харобшуда
 Муштаил — шӯълавар
 Мушаххас — аломати фарқкунанда, шахсияти хусусӣ муайян
 кардани аломати чизе.
 Муқаввой — нозук
 Муътод — одатшуда, одаткарда, омӯхташуда, ҳуғирифта
 Муҳтот — боэҳтиёт

Навардидан — тай кардан
 Накбат — бадбахтӣ
 Нинӣ — гавҳараки чашм
 Нозил — фуруд омад
 Норван — дарахти сада
 Овор — сарнагун шудан, вайрон шудан, фуру рафтан
 Огандан — пур кардан, чо кардан.
 Олом — чамъи алам — дарду ғам.
 Они — лаҳза, фаврӣ
 Отия — оянда.
 Оҷ — сафед. •
 Оҷир — хишти пухта
 Палакон — зинапоя
 Панҷара — тиреза,
 Пироя — атроф, ҳошия
 Поиз — тирамоҳ.
 Поружанон — белзанон
 Ратил — зарф, пиёлаи калон
 Рахват — сустшавӣ; пастравӣ
 Раъша — чунбиш, таровиш; эҳсос, ларза
 Ридо — матоъ, чома, хилъат
 Рисо — марсия
 Рокид — ором, беҳаракат
 Румон — роман.
 Рӯғё — хобу хаёл
 Сабуксайр — нопойдор, зудгузар, бебаҳо, фонӣ
 Сайёл — чамъи сайл, чараёнкунанда, чоришаванда
 Самуд — номи қавме, ки гӯё аз тарафи худо ба гуноҳе ҷазо
 дода шудаанд.
 Самҷ — шилқин
 Сахра — санг, куҳпора, сахту дурушт
 Санҷок — сӯзанак, сархора (барои ороиши мӯй)
 Сиға — зани муваққатӣ
 Сукр — нашъаовар, мастиоваранда
 Сут — хуштак кашидан;
 Сутур — чамъи сатр-сатрҳо.
 Су-су — милт-милт задан
 Сӯд — баланд
 Суқут — пастравӣ, вайроншавӣ, ақибравӣ.
 Тайид — тасдиқ кардан, иқтидор додан
 Так — ягона, якто, танҳо
 Такида — хамида, коҳида, паст.
 Такорум — чамъшавӣ, захирашавии чизе.
 Таррор — қаллоб, фиребгар, дузд

Тасаллияг — таъзия; тасаллӣ додан.
Тафаннун — аҷоиб, ғалатӣ, дилхушӣ, шухӣ
Тафта — гарму сузон.
Такаллуб — қалбакӣ, дуруғ
Ташаннуч — ларза
Тақоид — нафақапулӣ
Татҳир — таҳорат кардан, шустушу кардан.
Таҷаммуъ — ҷамъ кардан, сарфакорӣ кардан
Толи — пайрав
Убур — гузаштан
Уҷок — оташдон
Фаварон — фаввора задани об
Факир — мутафаккир, донишманд
Фандақ — оташгиронак
Финҷон — пиёлаи қаҳванушӣ
Фут — дамидан, пуф кардан
Хайёт — дарзӣ, дӯзанда,
Хафақон — навъе аз касалии гардиши хун
Хаффош — кӯршабпаррак, муши паррон
Хис — таршуда, боронрасида, тар
Хутут — ҷамъи хат
Шат — дарёи калон
Шихоб — ситораҳои дурахшон
Эъдод — ҷамъи адад, шумора
Ғазруф — рағу пай
Ғаробат — аҷоибӣ, ғароиб
Ғул — занчир, завлона
Қавсу кузаҳ — камони Рустам, рангинкамон
Қоб — қолаб, парда, ғилоф, ҳудуд, доира, чорчӯба
Қавдаҷ — қаҷова
Қавошӣ — ҷамъи ҳошия; атроф, канор
Қадар — беҳуда, бефоида
Қамим — гармӣ, оташин
Қарам — заиф, фартут
Қарик — оташ
Қаста — мағз, асос, ҷавҳари чизе
Қафра — кандашуда, сӯрохӣ
Қиштӣ — вайронаҳо, харобаҳо
Қиҷо — ҷангу ҷанҷол
Қовия — қаври дӯзах, оташн сузанда ва гудозанда
Қуввӣ — палонҷ
Қуфра — сӯрохӣ, чоҳ

Ҳам-ҳама — ҳаёҳуй

Ҳут — хандақ, чуқурӣ.

Ҷавидан — хоидан, хурдан

Ҷазба — ҷозибаноки, ҳаракат, суръат

Ҷарака — шарора, оташак

Ҷаъба — сандуқ; ғилоф, тирдон

Ҷидор — девор.

МУНДАРИЧА

Шеърхо	15
Шавқ	—
Барои як шоир	16
Эътироф	17
Орзу	18
Посух	19
Сапедаи ишқ	20
Мавҷ	21
Шикасти ниёз	—
Шукуфаи андух	22
Шеъре барои ту	23
Ба хоҳарам	25
Девор	—
Қаҳр	27
Ёди як рӯз	28
Андӯхпараст	—
Зиндагӣ	29
Суруди зебой	30
Чунун	31
Пуч	32
Садо	33
Булӯри рӯё	35
Зулмат	—
Гираҳ	36

Бозгашт	38
Аз роҳи дур	39
Раҳгузар	40
Бандагӣ	41
Исёни худо	52
Исёни худой	53
Нағмаи дард	—
Дуст доштан	56
Гумшуда	57
Ба ғури Лайлӣ	58
Андӯхи танхой	—
Қиссае дар шаб	60
Қурбонӣ	61
Ташна	62
Дунёи сояҳо	63
Шеър ва ашк	65
Ғуноҳ	—
Шаб ва ҳавас	66
Шуълаи рамида	67
Рамида	68
Хотирот	69
Даъват	70
Азёдрафта	—
Интиқом	72
Хаста	73
Чашмбароҳ	74
Дар баробари худо	76
Рози ман	77
Бемор	78
Офтоб мешавад	79
Рӯи хок	80
Меҳмон	82
Бозгашт	83
Гурезу дард	84
Исён	—
Рӯё	86
Шароб ва хун	87
Арусакӣ кукӣ	88
Дар обҳои сабзи тобистон	90
Бод моро хоҳад бурд	92
Духтар ва баҳор	93
Оинаи шикаста	—
Ошиқона	94
Ваҳми сабз	96

Ояхон заминӣ	98
Таваллуде дигар	101
Хонаи матрук	103
Асир	104
Ёде аз гузашта	105
Поиз	106
Ҳасрат	—
Деви шаб	107
Андух	108
Ҳарчой	109
Маъшуқи ман	110
Нагмаи дард	111
Бар ӯ бубахшоед	112
Миёни торикӣ	113
Дар ғуруби абадӣ	114
Деворҳои марз	117
Дар хиёбонҳои сарди шаб	119
Чуфт	120
Ҳадя	—
Ман аз ту мемурдам	121
Ғазал	122
Видоъ	—
Гумгашта	123
Гузарон	124
Буса	125
Нақши пинҳон	126
Як шаб	—
Эй ситораҳо	127
Ҳалқа	128
Сабри санг	129
Хоб	131
Садое дар шаб	—
Дарёӣ	132
Фатҳи боғ	134
Баъд аз ту	135
Паранда факат як паранда буд	137
Рӯё	—
Шеърӣ сафар	140
Дарёфт	141
Дер	143
Обтанӣ	145
Ба офтоб саломе дубора хоҳам дод	146
Мурдоб	147
Ношинос	149

Ноошно	150
Афсонаи талх	151
Зевари зан	153
Имон биёварам ба оғози фасли сард	154
Баъдхо	162
Луғат	164

Фаррухзод Фуруғ

Ф 36 Таваллуде дигар: Мунтахаби шеърҳо...— Душанбе: Адиб, 1993.

«Таваллуде дигар» мунтахаби эҷодиёти шоираи машҳури Эрон Фуруғи Фаррухзод аст, ки хонандаи тоҷик бо чанде аз шеърҳои ӯ пештар шинос буд. Фуруғро ҳамватанонаш «малика ва ситораи шеър», «оқилаи аср», «шоираи бузург», «чеҳраи дурахшони шеър» имрӯзаи Эрон» номидаанд, ки ҳақ ба ҷониби онҳост.

Фаррухзод Фуруг

Второе рождение

4703020100—136

Ф М 503(12)—93

69—93

ББК 84.5 Эрон

Фуруғи Фаррухзод

ВТОРОЕ РОЖДЕНИЕ

(на таджикском языке)

Мусаввир *С. Антонова*
Муҳаррири ороиш *У. Ашуров*
Муҳаррири техники *М. Саидова*

